

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen) har meddelt mig, at han i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, ønsker at give Folketinget en skriftlig:

Regionalpolitisk Redegørelse 2005.
(Redegørelse nr. R 9).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Jeg foreslår, at forhandlingen om denne redegørelse finder sted fredag den 20. maj 2005. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 18:

Forespørgsel til statsministeren [om den indenrigs- og udenrigspolitiske situation].

Af Jens Rohde (V), Lotte Bundsgaard (S), Pia Kjærsgaard (DF), Pia Christmas-Møller (KF), Marianne Jelved (RV), Holger K. Nielsen (SF) og Line Barfod (EL).
(Forespørgslen anmeldt 26/4 2005).

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 9:

Forespørgsel til integrationsministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om regeringens initiativer med henblik på at følge op på den kritik af udlændingeloven, herunder myndighedernes administration, som er blevet fremsat af Institut for Menneskerettigheder?«

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV), Marianne Jelved (RV), Morten Østergaard (RV), Lotte Bundsgaard (S), Karen J. Klint (S), Anne-Marie Meldgaard (S), Steen Gade (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL).

(Forespørgslen anmeldt 15/3 2005. Fremme af forespørgslen vedtaget 18/3 2005).

Tredje næstformand

(Helge Adam Møller): Jeg skal gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vil blive udsat til tirsdag den 3. maj 2005.

Begrundelse

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Den 1. oktober 2004 modtog regeringen en rapport fra Institut for Menneskerettigheder om ægtefællesammenføring i Danmark. Rapporten indeholder en skarp kritik af lovgivningen og den administrative praksis i sager om ægtefællesammenføring, dvs. de regler, der skal opfyldes for at få en udenlandsk ægtefælle til Danmark.

Rapporten konkluderer, at Danmark ikke lever op til den grundlæggende menneskerettighed, at enhver har ret til respekt for sit privatliv og sit familieliv.

Instituttet opfordrer regeringen til at ændre den administrative praksis og i visse tilfælde ændre udlændingeloven for at sikre, at Danmarks internationale forpligtelser overholdes.

Instituttet opfordrer også regeringen til at tilstræbe en forbedring af forudsigeligheden af reglerne om ægtefællesammenføring, f.eks. ved jævnlige udgivelser af eksempler på, hvordan der administreres.

Kort opsummeret opfordres regeringen til at øge forudsigeligheden i lovgivningen, borgerne skal vide, hvad de har at rette sig efter, den opfordres til at øge gennemsigtigheden, lovgivning skal være til at forstå, og endelig opfordres den til øget retssikkerhed, f.eks. at der er sikkerhed for, at alle borgere behandles lige, uanset om de har hudfarvet hud eller er sorte som nat-ten.

Forespørgerne til denne forespørgsel tager Institutets grundige og veldokumenterede kritik meget alvorligt. Det er en af Institutets væsentligste opgaver at rådgive regeringen om menneskeretlige forhold, således at Danmark ikke kan kritiseres for at krænke de internationale konventioner.

Nogle vil måske spørge: Er det ikke ligegyldigt med de her konventioner? Nej, de er ikke ligegyldige, for Danmark har underskrevet dem, og nej, de er ikke ligegyldige, de er nemlig både Knuds og Muhammeds eneste garant mod overgreb fra statens side. De sikrer, at alle mennesker har nogle grundlæggende rettigheder, som ingen kan træde under føde.

Der er derfor tre vigtige grunde til at tage Institutets kritik alvorligt:

For det første er Danmark med til at underminere den internationale retsorden. Hvis der kan sås tvivl om, hvorvidt Danmark overholder menneskerettighederne, bidrager vi til at underminere kravet om, at andre lande skal overholde disse, og dermed er der ikke længere en international retsorden. Danmark går i krig for at beskytte menneskerettighederne, men kritiseres for ikke selv at overholde dem.

For det andet skader det Danmarks omdømme at blive kendt som et land, der kritiseres for at krænke menneskerettighederne.

For det tredje, og det er det vigtigste: Det handler om mennesker, om mennesker og familier, der gøres uret, om familier, der er gjort uret.

Institutets kritik står ikke alene.

I de seneste år har en række internationale organer kritiseret Danmarks udlændingelovgivning. Det gælder f.eks. Europarådets menneskerettighedskommissær, FN's flygtningeorganisation, FN's Komité for Økonomiske, Sociale og Kulturelle Rettigheder samt FN's Menneskerettighedskomité.

Kl. 9.05

Hver gang har regeringens svar været, at der ikke er noget at komme efter. Det fremgår også af regeringens skriftlige svar på Institutets rapport. Svaret er, at med undtagelse af et enkelt punkt er der ikke noget at komme efter.

Alligevel ser vi frem til regeringens mundtlige redegørelse. Vi håber i al beskedenhed, at der er noget at komme efter.

Besvarelse

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det korte svar på denne forespørgsel, der er stillet, er, at regeringen har gennemgået samtlige kritikpunkter i udredningen fra Institut for Menneskerettigheder, og at regeringen ikke har fundet anledning til yderligere initiativer.

Regeringen, Integrationsministeriets jurister og juristerne i Justitsministeriet er ikke enige i den kritik, der rejses. Vores vurdering er, at regeringens udlændingepolitik er den fornuftige, den rigtige, og at den ikke strider mod internationale konventioner. Det har tværtimod været regeringens politik hele vejen igennem, at internationale konventioner selvfølgelig skal overholdes.

Lad mig tage fat i nogle af de kritikpunkter, der er rejst, samt redegøre for regeringens afvisning:

Instituttet anfører, at udlændingelovens 24-års-regel sammenholdt med tilknytningskravet fører til krænkelser af retten til familieliv. Instituttet anfører bl.a., at reglen rammer en stor gruppe personer, som ikke er i risiko for tvangsægteskaber og ikke har problemer med integrationen.

Svaret til det er, at vi mener, at 24-års-reglen står i et rimeligt forhold til det formål at bekæmpe tvangsægteskaber, skabe et bedre grundlag for integrationen samt begrænse indvandring.

Der henvises til tal for 2001, som viser, at herboende unge under 24 år med anden etnisk baggrund end dansk i et meget stort omfang fandt en ægtefælle i udlandet. 70 pct. af dem, der i 2001 blev gift med en person bosat i udlandet og selv var mellem 18 og 24 år, havde en anden etnisk baggrund end dansk.

Instituttet anfører, at kravet om en økonomisk sikkerhedsstillelse på 50.000 kr. fører til krænkelser af retten til familieliv. Instituttet anfører bl.a., at reglen må antages at ramme en betydelig gruppe personer i lavtlønnede stillinger, som på trods af stærk arbejdsmarkedstilknytning ikke kan opfylde kravet om økonomisk sikkerhedsstillelse.

Regeringens svar er, at vi mener, at det er et rimeligt krav, og at midlet også står mål med det, vi ønsker at opnå. Det drejer sig om en udgift om måneden på mindre end 150 kr. Det mener vi ikke rammer, som Instituttet siger, en betydelig gruppe personer i lavtlønnede stillinger. Vi synes, det er rimeligt at stille et krav om en

garanti for selvforsørgelse, når en udlænding kommer til Danmark.

Instituttet anfører, at reglen om, at personer med 28 års dansk statsborgerskab eller 28 års ophold i Danmark generelt opfylder tilknytningskravet, medfører, at personer, som er født danske statsborgere, på et usagligt grundlag stilles bedre end personer, som først senere har erhvervet dansk statsborgerskab, eller udlændinge i Danmark.

Vores svar er, at det er sagligt at lægge vægt på, om en person er dansk statsborger, og hvornår statsborgerskabet er erhvervet. Kan en udlænding ikke som 28-årig sidestilles med en dansk statsborger i relation til 28-års-reglen, er det, fordi den pågældende har været væk fra Danmark i så lange perioder, at vedkommende ikke ville have haft samme tilknytning til Danmark, som danske statsborgere normalt ville have.

Kl. 9.10

Jeg vil her gerne tilføje, at Højesteret den 13. april i år afsagde tre domme om det gamle tilknytningskrav fra 1999, der kun gjaldt udenlandske statsborgere. Højesteret har i den forbindelse anført, at denne forskelsbehandling på grundlag af indfødsret ikke er i strid med diskriminationsforbuddet i menneskerettighedskonventionen sammenholdt med retten til et familieliv.

Det sidste eksempel her er rigtig godt til at illustrere, at man ikke skal deponere sine politiske holdninger hos såkaldt uvildige juridiske eksperter, for her er vores egen Højesteret uenig i Institut for Menneskerettigheders fortolkning af de internationale konventioner, og her har Højesteret det sidste ord at skulle have sagt.

Hvorfor er det så lige, at vi har den her forespørgsel i dag? Den har vi, fordi Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre lige inden valgkampen skulle finde et fælles halmstrå at klynge sig til i udlændingepolitikken. Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre vil således have et uafhængigt ekspertpanel til at vurdere, hvilke ændringer der skal foretages i den administrative praksis og i udlændingeloven. Men hvad er det, der skal undersøges? Den endelige vurdering er et politisk spørgsmål, hvilket også Birgitte Kofod Olsen fra Institut for Menneskerettigheder har udtalt. Vurderingen af, hvornår en regel er udtryk for et rimeligt forhold mellem mål og midler, er i første omgang et anliggende for lovgivningsmagten, og regeringen mener, at der er et rimeligt forhold mellem mål og midler i ud-

lændingepolitikken. Jeg er selvfølgelig særlig nysgerrig efter at høre af Socialdemokraterne, hvor det er, de mener, udlændingepolitikken skal ændres og lempes, for det må jo være formålet med den enighed, der er med Det Radikale Venstre om denne forespørgsel.

Som sagt er regeringen ikke enig i kritikken fra Institut for Menneskerettigheder. Vores vurdering og politiske mål er, at vi følger de internationale konventioner, men vi er enige med Institut for Menneskerettigheder i, at der er kommet forskellige synspunkter på regeringens udlændingepolitik. Det kan man være uenig i eller ej, men Institut for Menneskerettigheder siger jo også, at det, der står tilbage, er en politisk afklaring.

Derfor vil jeg jo sådan set også bare opfordre til, at man politisk tager stilling og ikke endnu en gang forsøger at sylte en eventuel uenighed mellem oppositionens partier i et udvalg. Det her handler om politik, og derfor må især Socialdemokraterne melde ud, hvad det er, de vil med det ekspertudvalg.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til integrationsministeren. Inden vi tager hul på forhandlingerne så bare lige til orientering: Der er et par medlemmer, der har bedt om ordet for en kort bemærkning, men da det her er en forespørgsel, så starter de egentlige forhandlinger jo først efter integrationsministerens tale. Det er derfor, at man ikke her kan få korte bemærkninger, men det kan man under resten af forhandlingerne.

Så giver jeg ordet til ordføreren for forespørgerne, fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Forhandling

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det var en interessant tale, integrationsministeren holdt. Her havde vi vel regnet med, at integrationsministeren ville bruge sin taletid til at forsvare sig og til at forklare regeringens politik. Det burde man i hvert fald bruge sin tid til. Danmark er blevet udsat for en alvorlig kritik. Danmarks internationale renommé er på spil, og alligevel bruger integrationsministeren næsten hele sin taletid på at kritisere Socialdemokratiet og måske også andre partier. Jeg forstår det ikke.

Presset må ligge på regeringen. Det er da regeringen, der har et kæmpeproblem med at blive kritiseret af sin egen institution. Institut for

Menneskerettigheder er oprettet med henblik på at vejlede regeringen, således at regeringen ikke kommer på den forkerte side af menneskerettighederne. Regeringen gider ikke engang forsvare sig mod den kritik. Regeringen er ligeglad med, hvad man tænker om Danmark i udlandet. Det er enormt problematisk. Det er enormt problematisk for de mennesker, det går ud over, men det er søreme også problematisk for Danmarks muligheder på den internationale scene og for Danmarks økonomi. Vi er afhængige af, at resten af verden tænker det bedste om os, men nu er vi altså kendt som et land, der ikke overholder menneskerettighederne, som er ligeglad med konventionerne.

Kl. 9.15

Jeg vil knytte en enkelt bemærkning til det, ministeren sagde. Ministeren sagde, at nu har Højesteret så at sige skrevet under på, at den lovgivning, vi i dag er samlet om at diskutere, er i overensstemmelse med menneskerettighederne. Jeg vil gerne gøre ministeren opmærksom på, at den lovgivning, som Højesteret har taget stilling til, er den lovgivning, der gjaldt før 2001, hvor vi havde et tilknytningskrav, der indebar, at indvandrere skulle have en tilknytning til Danmark, at tilknytningen til Danmark skulle være mindst lige så stor som til et andet land.

Det, regeringen har gjort, er at udvide tilknytningskravet til danske statsborgere og også til flygtninge, og nu er kravet, at tilknytningen til Danmark skal være større end til et andet land. Det, Institut for Menneskerettigheder i den sammenhæng bl.a. kritiserer, er, at der nu diskrimineres mellem statsborgere på baggrund af etnicitet.

Se, det har Højesteret ikke udtalt sig om, og Institut for Menneskerettigheder har ikke på noget tidspunkt sagt, at dermed er der ikke noget at komme efter. Højesterets dom handler om noget helt andet, nemlig om den lovgivning, vi havde før 2001.

Jeg vil gerne på vegne af Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget beklager,

- at regeringen generelt afviser enhver form for kritik af udlændingeloven og den administrative praksis, og at regeringen ikke lytter til andre end sig selv,

- at Integrationsministeriet behandler klager over sig selv i familiesammenføringssager, og
- at det er meget svært at gennemskue den administrative praksis i udlændingesager, og opfordrer regeringen til
- at udpege et hurtigtarbejdende, uafhængigt ekspertpanel til at vurdere, hvilke ændringer der skal foretages i den administrative praksis og eventuelt i udlændingeloven for at imødekomme kritikken fra Institut for Menneskerettigheder,
- at oprette et uafhængigt klageorgan i familiesammenføringssager, og
- at det uafhængige klageorgan udgiver en årlig beretning med konkrete eksempler på den administrative praksis, sådan som det kendes fra Flygtningenævnet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 14).

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Så er der en række korte bemærkninger, foreløbig fem, og inden vi starter på de korte bemærkninger, nu seks, gør jeg lige opmærksom på, at korte bemærkninger og svarene er op til 1 minut. Det betyder maks. 1 minut, men man må godt bruge mindre tid ifølge Folketingets forretningsorden. Det er tilladt.

Den første korte bemærkning er hr. Jens Rohde.

Kl. 9.20

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen brugte sin indledning på vegne af forespørgerne til først og fremmest at henvise til den kritik, der er kommet fra Instituttet, som jo meget går på 24-års-reglen, tilknytningskravet og den økonomiske sikkerhedsstilling, og konkluderede, at dermed træder Danmark menneskerettigheder under fode, og der blev også konkluderet, at der er gjort uret mod mennesker.

Jeg vil godt spørge, om fru Elsebeth Gerner Nielsen har samstemt den konklusion med Socialdemokraterne.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Ja, det har jeg.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Jens Rohde, anden omgang.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Tak for det, det er en nyttig oplysning for det videre forløb af debatten.

Som sagt handler meget af det jo også om politik, og derfor synes vi, at det kunne være interessant at få nogle rimelig klare politiske svar på, hvad det er, som Det Radiale Venstre vil have ændret. Hvad er det helt konkret, Det Radikale Venstre ser skal ændres? Hvor hårdt vil man stå på det? Har man en aftale med Socialdemokraterne om det?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nej, det har vi ikke. Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet er uenige om udlændingepolitikken, og vi er uenige om, hvad det er for ændringer, der skal ske.

Men det, vi er enige om, er den ramme, som vi kan være politikere inden for. Vi er enige om, at menneskerettighederne skal overholdes, og inden for det rum er der uenighed.

Det Radikale Venstre ønsker, at vi får nøjagtig de samme regler på familiesammenføringsområdet, som man har i resten af EU. Det er det, der er vores mål, fordi vi ikke ønsker de forbehold, vi har i forhold til EU i øjeblikket. Vi ønsker at afskaffe forbeholdet over for indre retlige anliggender, og det indebærer selvfølgelig, at Danmark er nødt til at have den samme udlændingelovgivning, som man har i resten af Europa.

Vi kan ikke se, hvorfor et internationalt orienteret Danmark skal have sin egen lovgivning på det her område. Hvorfor skal vi ikke være europæere? Hvorfor skal vi ikke være med de andre? Hvorfor skal Danmark opføre sig som en ø i EU-havet?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så går vi til næste korte bemærkning, og det er hr. Jesper Langballe.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Ordføreren slog fast med meget høj stemmeføring, at regeringen har et kæmpeproblem. Ordføreren var himmelfalden over, at ministeren i stedet for at stå og forsvare sig selv gik til angreb – det er jo selvfølgelig også ubehageligt, når

man havde ventet selv at være angriberen – men et kæmpeproblem har regeringen.

Jeg vil gerne spørge fru Elsebeth Gerner Nielsen, om ikke det snarere er sådan, at fru Elsebeth Gerner Nielsen gerne vil give regeringen et kæmpeproblem, for de her påståede overtrædelser af menneskerettighederne er jo fiktive, det er jo et uvildigt ekspertpanel, der først skal afgøre det.

Der ligger jo en erkendelse i det af, at Institut for Menneskerettigheder ikke er uvildigt, og det kan jeg være fuldstændig enig med fru Elsebeth Gerner Nielsen i, men samtidig er det jo altså et parti af folkevalgte, som deponerer sin beslutningskraft hos et uvildigt ekspertpanel, der først skal til at finde ud af, om der er noget galt, men det går fru Elsebeth Gerner Nielsen ud fra at det finder det nok ud af.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg ville meget gerne give regeringen et kæmpeproblem, men det kan jeg ikke.

Det kan til gengæld alle de uafhængige eksperter og institutioner rundtomkring i verden, der allerede har udtalt sig om den danske udlændingelovgivning. I den sammenhæng får regeringen et kæmpeproblem, fordi vi er en del af et internationalt samfund, fordi vi har underskrevet de internationale konventioner.

Derfor har regeringen et kæmpeproblem, ikke på grund af Det Radikale Venstre, men på grund af regeringens egen gerning.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jamen det er jo fint. Nu er altså den bombastiske erklæring om, at regeringen har et kæmpeproblem, blevet modereret til, at regeringen får et kæmpeproblem, når nu engang fru Elsebeth Gerner Nielsen får magt, som hun har agt, og der bliver nedsat sådan en ekspertkomité, hvilket formentlig aldrig nogen sinde sker, før fru Elsebeth Gerner Nielsen og Socialdemokraterne kommer i regering, hvad de næppe gør lige præcis på grund af det, vi diskuterer her i dag.

Men det var altså bare den der bemærkning, at regeringen har et kæmpeproblem. Det har den altså faktisk ikke. Denne her uvildige ekspertkomité engang i fremtiden skal jo først finde ud af, om der er et eller andet galt, og det håber fru Elsebeth Gerner Nielsen så at der er, og mere er der vel ikke i disse påståede overtrædelser af internationale konventioner.

Kl. 9.25

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg har ikke sagt, at regeringen får et stort problem. Jeg har sagt, at regeringen *har* et stort problem, og det vil vi i Det Radikale Venstre meget gerne være med til at hjælpe regeringen med at løse. Derfor er vores opfordring til regeringen: Sørg dog for at lave en gennemsigtig lovgivning, hvor borgerne med sikkerhed ved, hvad de har at rette sig efter. Lyt også til den kritik, der er kommet fra Højesteret, hvor man siger: Folketinget flertal overlader ansvaret for politikken til Højesteret og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Lad os dog få lavet en lovgivning, der med sikkerhed holder sig på den rigtige side af de internationale konventioner.

Hvorfor overhovedet have hele den ballade?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg syntes altså, det var herligt i fru Elsebeth Gerners indledning at høre fru Elsebeth Gerner sige: Vi håber i al beskedenhed, at der er noget at komme efter.

Jeg synes også, at det, fru Elsebeth Gerner har sagt efterfølgende, er dejligt, for vi er overhovedet ikke spor i tvivl om, hvor vi har De Radikale. Der er kun én vej, nemlig at vi skal have lukket op, så vi når de indvandringstal, der var tidligere. Det er en klar tale, som vi kan forstå.

Men jeg vil gerne høre fru Elsebeth Gerner Nielsen, hvad der menes om, at juristerne i Danmark, i Justitsministeriet og Integrationsministeriet, punkt for punkt har gennemgået kritikpunkterne, som kom fra Alvaro Gil-Robles. Ser fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke det som en uvildig undersøgelse? Eller hvad er det, fru Elsebeth Gerner Nielsen mener om vores embedsværk? Er embedsværket i Danmark ikke en uvildig instans?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten har vi vurderet, at det vil være for meget at forlange af de embedsmænd, der selv har lavet lovgivning og rådgivet regeringen i denne her sag, at de nu skal sikre, at der bliver en administrativ praksis og eventuelt sker nogle lovændringer, der gør, at kritikken fra Institut for Menneskerettigheder kan imødekommes.

Det er baggrunden for det her forslag. Jeg vil gerne indrømme her fra Folketingets talerstol, at ideen til det her uafhængige ekspertpanel har vi fået fra landets statsminister. Det er nemlig den model, der også er valgt af den kreds af partier, der støtter op om den nye EU-traktat og afstemningen om den. I det øjeblik der er ting, vi er i tvivl om eller uenige om, nedsætter vi et uafhængigt ekspertpanel, der skal hjælpe os med at finde en løsning.

Det er landets statsminister, der har udviklet den idé. Den har vi lyttet til, og nu gentager vi den på et andet område.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen jeg synes jo, at det første svar var et herligt svar, for det er jo klart og tydeligt, men også meget betænkeligt, at fru Elsebeth Gerner Nielsen fra Folketingets talerstol kan sætte spørgsmålstegn ved, om de jurister, der sidder i ministerierne, kan handle uvildigt. Det er virkelig til stor undren.

Fru Birgitte Kofod Olsen fra Institut for Menneskerettigheder sagde for 3 måneder siden om forslaget om nedsættelse af et såkaldt uvildigt udvalg: Vi opfatter os selv som den uvildige instans, og vi har allerede lavet en uafhængig undersøgelse. Det er et politisk spørgsmål, sluttede fru Birgitte Kofoed Olsen af med.

Vil fru Elsebeth Gerner Nielsen bekræfte, at det her ikke mere handler om jura fra De Radikale og Socialdemokraternes side, det handler om politik?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det her handler om, at hverken Socialdemokratiet, Enhedslisten, SF eller Det Radikale Venstre kan lave den lovgivning, der skal til; eller gå ind og ændre den administrative praksis. Det sidste, kan man sige, er der en rigtig god grund til, vi ikke kan gøre noget ved, nemlig at vi ved meget lidt om, hvad den administrative praksis er.

Kl. 9.30

Vi ved meget lidt om, hvad det er, der foregår ovre i Integrationsministeriet, så også af den grund har vi simpelt hen brug for støtte udenfra til at hjælpe os med at finde ud af, hvilke ændringer i den administrative praksis og eventuelt i udlændingelovgivningen der skal til, hvis vi skal kunne imødekomme kritikken fra Institut for Menneskerettigheder. Vi sår ikke tvivl om, hvem det er, der har kompetencen til at kritisere.

Vi udviser en smule ydmyghed og siger: Vi kan ikke selv finde ud af, hvad det er for ændringer, der eventuelt skal ske i lovgivningen og i praksis, så vi har brug for hjælp.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så går vi til næste korte bemærkning. Det er hr. Søren Krarup.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg er meget rørt over fru Elsebeth Gerner Nielsens uskyldshvide tro på den objektive sondring mellem jura og politik, og jeg får lyst til at spørge hende: Er hun sig bevidst, at den, der skrev udlændingeloven i 1983, var formand for Dansk Flygtningehjælp? Er hun sig bevidst, at lederen af Institut for Menneskerettigheder har været ansat i Dansk Flygtningehjælp? Og giver det ikke fru Elsebeth Gerner Nielsen mulighed for at forestille sig, at der måske kunne være en politisk interesse i disse såkaldt uvildige eksperters udtalelser? Er det kort sagt berettiget at fæste lid til, at der kan opstilles en objektiv og uafhængig ekspertkommission, der skal rådgive? Og endelig vil jeg spørge fru Elsebeth Gerner Nielsen: Er denne udredning fra Institut for Menneskerettigheder objektiv videnskab?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu kan jo vi bevæge os ind i en lang diskussion om, hvad videnskab er, og om videnskab kan være objektiv eller subjektiv. Sådan en diskussion deltog jeg også i, mens jeg gik på universitetet i sin tid, og mit eget udgangspunkt er: Nej, der er ikke nogen videnskab, der er objektiv. Der er selvfølgelig altid et subjektivt element.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Anden korte bemærkning til hr. Søren Krarup.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Kender fru Elsebeth Gerner Nielsen det udtryk, der hedder »Goddag, mand. – Økseskaft!«? Jeg synes, vi har et glimrende eksempel på det her.

Men da fru Elsebeth Gerner Nielsen nægter at se virkeligheden i øjnene, vil jeg lige sige, at denne såkaldte ekspertudredning har som sin problemstilling det, der i afrundingen til sidst hedder humanisme eller nationalisme. Det er måske videnskab, men er det videnskab, når der til allersidst som konklusion står, at Danmark er

placeret på verdenskortet som et multietnisk og multikulturelt samfund? Er denne rent politiske propagandaudtalelse objektiv videnskab?

Kort sagt: Hvis det bliver sådan, at dansk politik skal ledes af et såkaldt objektivt – det vil selvfølgelig sige et rent propagandistisk – ekspertpanel, er det så ikke ensbetydende med, at vi ophæver folkestyret, og at vi ophæver Folketingets og regeringens beslutningsret til fordel for dette skinråd af eksperter, som er alt andet end eksperter? Er det ikke folkestyrets eksistens, det til syvende og sidst handler om, og er det ikke den, der angribes af Det Radikale Venstre og de øvrige fremsættere af forslaget til vedtagelse?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er da klart, at Det Radikale Venstre langt foretrækker, at Folketinget påtog sig et meget større ansvar for udlændingelovgivningen og sørgede for at lave en udlændingelovgivning, hvor det klart fremgik af lovgivningens forskellige paragraffer, hvad det er, sagen handler om. Men det har Dansk Folkeparti jo ikke villet være med til. Nu står der nogle enkelte ting i lovens paragraffer, og så står der en masse i bemærkningerne, men det allervigtigste står i forskellige notater og cirkulærer, og det er da ikke retssikkerhed. Hvad er det dog for noget?

Dansk Folkeparti siger her i dag, at det er Det Radikale Venstre, der har et problem, men Dansk Folkeparti kunne jo være med til at løse problemerne. Lad os dog lave en solid og overdragelig lovgivning, så vi ikke behøver at overlade ansvaret for at overholde menneskerettighederne til Højesteret eller Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Jeg forstår ikke, hvorfor Dansk Folkeparti ikke vil være med til det.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så går vi videre i rækken af korte bemærkninger, og det er hr. Peter Skaarup.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil godt bede fru Elsebeth Gerner Nielsen klargøre lidt nærmere for det forslag til vedtagelse, der er fremsat, og som vi har fået læst op her i Folketingssalen.

Man taler i vedtagelsen om, at der skal ned sættes et ekspertpanel, der skal se på, hvilke ændringer der skal foretages i udlændingelovgivningen for at imødekomme kritikken fra Institut

for Menneskerettigheder, og mit spørgsmål går på: Når man taler om, hvilke ændringer man vil have, menes der så dermed, at der skal indføres nogle lempelser i udlændingelovgivningen for at imødekomme kritikken fra Institut for Menneskerettigheder?

Kl. 9.35

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det ved jeg ikke. Det er netop det, som det uafhængige ekspertpanel skal tage stilling til. Det, der står i forslaget til vedtagelse, er, at udvalget skal vurdere, hvilke ændringer der skal foretages i den administrative praksis og eventuelt i udlændingeloven.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det anden korte bemærkning til hr. Peter Skaarup.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det blev man jo ikke farlig meget klogere af, synes jeg.

I dag siger fru Elsebeth Gerner Nielsen til Politiken, at der skal gennemføres ændringer for at imødekomme kritikken fra Institut for Menneskerettigheder, og hvis forespørgerne i dag er gået sammen om en vedtagelse med den tekst, den har, har man vel også i samarbejde gjort sig nogle tanker om, hvad det er, man gerne vil opnå. Det er jo normalt her i Folketinget, at partierne – her altså Socialdemokraterne, SF, Enhedslisten og De Radikale – sætter sig sammen og finder ud af, hvad det egentlig er, de gerne vil opnå.

Som jeg læser teksten – og det er det, jeg gerne vil have bekræftet af fru Elsebeth Gerner Nielsen – taler man ikke om, hvorvidt der skal ske nogle ændringer, men om *hvilke* ændringer der skal til. Er det ikke korrekt forstået, at man taler om, *hvilke* ændringer der skal laves for at imødekomme kritikken fra Institut for Menneskerettigheder? Er det ikke korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg har altså ikke fantasi til at forestille mig, at der ikke skal ske ændringer i den administrative praksis, og det har regeringen jo sådan set heller ikke.

Jeg kan fortælle, at oppe på tilhørerrækkerne sidder et ægtepar, som har fået afslag på ægte-

fællesammenføring i Danmark efter at have levet i adskillige år i udlandet. Familien endte med at gå til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for at få deres ret til at være sammen som familie sikret. De fik sagen optaget ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, og hvad skete der derefter? Regeringen trak sagen, og regeringen har givet familien ægtefællesammenføring. Det er selvfølgelig enormt dejligt for den pågældende familie, men det er vel også netop udtryk for, at der er noget galt med praksis, og at der altså skal ske ændringer. I hvert fald kan man da se denne sag som et klart udtryk for en praksisændring.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så går vi videre i de korte bemærkninger. Det er fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt forholde mig lidt til forslaget til vedtagelse, som skal til afstemning på tirsdag.

Jeg vil godt konfrontere fru Elsebeth Gerner Nielsen med det, hun siger om, at regeringen ikke lytter til andre end sig selv. Er det slet, slet ikke gået op for fru Elsebeth Gerner Nielsen, at ved novembervalget 2001 fik politikerne faktisk forelagt en dagsorden, som ganske vist gik fuldstændig på tværs af dagsordenen for De Radikale, Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten, der står bag forslaget til vedtagelse? Der var rent faktisk ganske stor opbakning til, at udlændingelovgivningen skulle ændres, og det er ikke mit indtryk, at opbakningen til det i den danske befolkning har ændret sig.

Jeg vil godt igen konfrontere fru Elsebeth Gerner Nielsen med dette hurtigtarbejdende, uafhængige ekspertpanel: Hvilke ændringer kan man forestille sig? Jeg synes, det her er for tyndt, og jeg synes simpelt hen, fru Elsebeth Gerner Nielsen må komme frem med, hvad det er, man vil have ændret. Når man tænker på, at Det Radikale Venstre i den grad har været involveret i udlændingepolitikken, også før 2001, og har været meget ivrige efter at få nogle ændringer, er det ganske enkelt for tyndt, at det ikke kan konkretiseres noget mere. Hvad er det, fru Elsebeth Gerner Nielsen vil?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Forskellen mellem Det Radikale Venstre og Dansk Folkeparti er, at Dansk Folkeparti er lige-

glade med det internationale samfund og i virkeligheden også er ligeglade med menneskerettighederne. Det er det, der er forskellen.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det fru Pia Kjærsgaard i anden omgang.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen her bekræfter fru Elsebeth Gerner Nielsen jo bare den fuldstændig overlegne, arrogante og nedladende holdning, som konstant findes hos Det Radikale Venstre. Jeg beklager, at det Radikale Venstre har kunnet få denne vedtagelse igennem hos Socialdemokraterne, som jo må have samme opfattelse, men det kan kun svinge til partierne selv.

Så vil jeg godt forholde mig lidt til fru Elsebeth Gerner Nielsens udtalelser om, hvad man rundtomkring i Europa mener om Danmark. I Dansk Folkeparti har vi den vurdering, at de omkringliggende samfund faktisk bakker hundrede procent op om det, der er sket i Danmark. Jeg kan meddele fru Elsebeth Gerner Nielsen, at Dansk Folkeparti og i øvrigt også regeringen – regeringen kan selv svare for sig, men det er i hvert fald, hvad vi hører – jævnlige henvendelser fra udenlandske politikere, som gerne vil kopiere det, der sker i Danmark, fordi de selv har det meget, meget store problem, som en stor del af Vesteuropa har haft i en 10-, 15-, 20-årig periode.

Kl. 9.40

Jeg må klart korrigerer fru Elsebeth Gerner Nielsen. Det er en skrøne, det er noget, Det Radikale Venstre har forsøgt sig med for at puste til ilden rundtomkring, at sådan skulle det ikke forholde sig. Det er ganske omvendt. Der er rigtig mange udlændinge, som kommer til Danmark for at finde ud af, hvordan vi håndterer udlændingelovgivningen, og derefter kopierer den i deres egne lande. Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Fru Pia Kjærsgaard brugte ordet nedladende, men jeg vil bruge det samme ord om Dansk Folkeparti og Dansk Folkepartis holdning til mennesker.

Der bor masser af mennesker i dette land, der ikke kan få opfyldt deres grundlæggende ret til at være familie. Vi har en familie siddende på balkonen, som måtte gå til Den Europæiske

Menneskerettighedsdomstol for at få ret til at være familie, og sådan er det generelt. Familier i dagens Danmark er nødt til at gå til Højesteret eller til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for at få lov til at elske hinanden og få lov til at tage ansvar for hinanden, og det er da ikke et demokratisk samfund værdigt.

Så siger fru Pia Kjærsgaard, at vi ikke har problemer med forholdet til det internationale samfund. Jo, det har vi! The Economist er lige kommet med en undersøgelse, der viser, at Danmark på en række punkter klarer sig rigtig godt, f.eks. når der er tale om konkurrenceevne. Men der er ét punkt, hvor The Economist siger, at vi har et stort problem, og det er den fremmedangste udlændingepolitik, som kan bidrage til at ødelægge den økonomiske vækst i fremtiden, fordi vi ikke kan tiltrække udenlandsk arbejdskraft.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg skal stadig understrege, at taletiden kun er 1 minut, men man kan få to korte bemærkninger, og vi er slet ikke gået i gang med ordførerrækken endnu, så debatten skal nok folde sig ud.

Den næste korte bemærkning er fra fru Henriette Kjær.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen undrer sig over, at ministeren ikke forsvare sig. Nu ved jeg ikke lige, hvad det er, ministeren skal forsvare sig imod, men det korte af det lange er, at jeg til gengæld undrer mig over, at fru Elsebeth Gerner Nielsen overhovedet ikke forholder sig til det 36 sider lange notat, som netop er lavet på baggrund af den kritik, der er blevet rejst fra Institut for Menneskerettigheders side. Det gør mig mistænksom, for jeg er kommet til at tænke over, hvad det her egentlig handler om.

Det er ikke jura, det er jo politik, det handler om. Men hvis fru Elsebeth Gerner Nielsen virkelig interesserede sig for juraen i det her, ville jeg have forudset, ment og forventet, at fru Elsebeth Gerner Nielsen var kommet ind på de forskellige besvarelser i notatet og havde sat spørgsmålstegn ved dem. Men det er overhovedet ikke gjort, de er ikke blevet nævnt, og det får mig til at stille dette spørgsmål: Kan man ikke bare melde ærligt ud, at det er politikken, man er uenig i, og at man sådan set er ligeglad med juraen? Den er jo slet ikke blevet debatteret.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er ikke sikker på, at jeg forstod spørgsmålet, men selvfølgelig er vi ikke ligeglade med juræen. Det er jo det, hele forespørgslen handler om.

Jeg kunne da godt gennemgå de enkelte punkter, og det skal jeg også gøre siden hen og stille spørgsmål til ministeren om de enkelte punkter om, hvordan ministeren kan komme frem til de synspunkter, der er givet udtryk for i det skriftlige svar. Men jeg må sige, at det skriftlige svar nærmest er »Goddag, mand. – Økse-skaft!«.

Først refererer man, hvad instituttet har sagt, derefter refererer man, hvad der står i loven, og så står der, at regeringen er enig i det, der står i lovgivningen. Det synes jeg ikke er et svar at give. Man forholder sig f.eks. overhovedet ikke til den alvorlige kritik af 28-års-reglen og af, at der diskrimineres mellem statsborgere på baggrund af etnisk oprindelse. Vi ved alle sammen, at det er ulovligt, men alligevel forholder regeringen sig ikke til det.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg undrer mig over, at fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke forstod spørgsmålet fra mig.

Jeg mener, at fru Elsebeth Gerner Nielsen prøver at lave et juridisk spørgsmål ud af noget, som er politik, men hvorfor kan vi ikke bare diskutere sagen på politisk plan? Det virker jo som om, at fordi fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke kan få sine meninger igennem via et politisk flertal, må hun køre nogle juridiske eksperter foran sig, men det mener jeg faktisk ikke er særlig heldigt for den politiske debat, og jeg synes, det er ærgerligt, at vi kan blive ved med at tæske rundt i de juridiske spørgsmål. De er jo afklaret op til flere gange.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen har selv været minister, og jeg regner da ikke med, at fru Elsebeth Gerner Nielsen i den forbindelse misbrugte sine embedsmænd og bad dem om at bøje paragraffer. Men det er jo faktisk desværre det, fru Elsebeth Gerner Nielsen står her og beskylder embedsmændene i Justitsministeriet, Integrationsministeriet og Udenrigsministeriet for, for fru Elsebeth Gerner Nielsen tror ikke på det, de skriver.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg må sige, at jeg har enormt ondt af den danske embedsstand lige nu, ikke mindst embedsmændene i Integrationsministeriet og i Justitsministeriet, men mest dem i Integrationsministeriet, for embedsmændene bliver sat på en fuldstændig umulig opgave.

Udlændingelovgivningen er i stigende grad en rammelovgivning, hvor der er nogle hensigtserklæringer, og hvor det overlades til embedsmændene at skønne, om en familie skal have lov til at være familie i Danmark eller ej. De har næsten intet at rette sig efter i den lovgivning, der er lagt frem. Det er op til embedsmændene at sørge for, at vi overholder de internationale konventioner, samtidig med at de skal leve op til de politiske krav om, at der skal være en 24-års-regel, at tilknytningskravet skal opfyldes, og alle de andre ting. Det er næsten umuligt for dem at gøre det. De skal opfinde et columbusæg i en række sager. Det synes jeg ikke at politikere kan forlange af deres embedsmænd. Politikere skal være politikere og sørge for at lave en ordentlig lovgivning.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Det virker på mig, som om fru Elsebeth Gerner Nielsen gerne vil fremstille det, som om den administrative praksis er meget usikker og der ikke rigtig er styring på hvordan og hvorledes, men kan fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke bekræfte, at fru Elsebeth Gerner Nielsen har stillet talrige spørgsmål netop om det her område for at få det grundigt belyst? Og kan det ikke også bekræftes, at det har været i åbne samråd, og at der virkelig har været fokus på det her?

Så vil jeg gerne høre, hvorfor det så er, fru Elsebeth Gerner Nielsen skal bruge et juridisk ekspertpanel som brækjern til at lave de ændringer, som fru Elsebeth Gerner Nielsen så åbenbart efterlyser?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det, jeg ikke forstår, er, hvorfor det skal være nødvendigt for bl.a. Det Radikale Venstre at stille alle de spørgsmål for at finde ud af, hvad der foregår. Hvorfor er det ikke sådan, at man bare kan slå op i loven og bekendtgørelsen og helt klart se, hvad der skal til for at få familiesammenføring? Hvorfor skal der laves et 11 siders

langt notat om, hvordan tilknytningskravet skal fortolkes?

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Det undrer mig bare såre, at det er den juridiske tilgang, som er så afgørende for fru Elsebeth Gerner Nielsen. Hvorfor kan vi ikke få en klar politisk tilkendegivelse af, hvad det er for nogle ting, som fru Elsebeth Gerner Nielsen vil ændre? For det lyder, som om der er en klar bevidsthed hos Det Radikale Venstre om, at der er nogle ting, der ikke er, som de ønsker. Kan vi så ikke bare her i dag klart få at vide, hvad det er for nogle ting helt konkret, som Det Radikale Venstre gerne vil have lavet om, så det kan komme frem i det åbne, i stedet for at de forsøger at gemme sig bag nogle juridiske eksperter og bruge dem som brækjern? Jeg synes, vi fortjener et meget klart og åbent svar.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hver gang jeg kan få lejlighed til at gentage Det Radikale Venstres udlændingepolitik, er jeg selvfølgelig taknemmelig – også i den her sammenhæng.

Jeg vil gerne gentage, at vi gerne vil have nøjagtig de samme regler som resten af EU, og så vil vi have, at det er sådan, at danske statsborgere med sikkerhed kan bo i deres eget land sammen med deres familie. Vi synes i øvrigt ikke, at staten skal blande sig i noget så privat, som hvem man gifter sig med. Vi er liberale på det punkt. Vi synes ikke, at kærlighed er noget, der vedkommer staten.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det var jo interessant. Fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde, at hver gang hun kunne få lejlighed til det, ville hun fremsætte De Radikales politik. Det er derfor, kan jeg forstå, at fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke svarer på de spørgsmål, der bliver stillet her, for det er ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om at fortælle noget om den radikale politik.

Men så synes jeg nok, at det, der er foregået indtil nu, er lige tyndt nok, for der er jo ikke kommet meget radikal politik ud af det her ud over en masse tomme ord, men det er måske også radikal politik? Kunne fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke lige fortælle, hvad det er for nogle ændringer, Det Radikale Venstre ønsker i ud-

lændingeloven? For fru Elsebeth Gerner Nielsen må jo selv have en mening om, hvad det er for nogle ændringer, der helt konkret skal foretages. Ud over at der nu skal laves det der udvalg, som skal komme med noget input, må Det Radikale Venstre vel selv have en mening om, hvad det er for nogle ændringer, Det Radikale Venstre ønsker. Kunne vi ikke lige få et svar på det nu? For så har vi noget konkret at gå ud fra.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes måske nok, at jeg er kommet i en lidt svær rolle nu. For egentlig står jeg her og skal tale på alle forespørgernes vegne, og jeg kan jo ikke svare på de spørgsmål, som her bliver stillet fra Venstres side uden at komme i karambolage med Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten. Det er jo klart nok. Der kommer en ordfører fra Det Radikale Venstre siden, som meget gerne vil svare på, hvad Det Radikale Venstres politik er. Men hvis det er sådan, at man fra Venstres side insisterer på, at jeg skal svare som radikal, så vil jeg selvfølgelig gerne.

Kl. 9.50

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det var bare lige det, der skete de andre gange, der blev stillet spørgsmål. Der kom ikke noget svar. Det, fru Elsebeth Gerner Nielsen her har stået og gjort i lang tid nu, er at mistænkeliggøre dele af statsforvaltningen med hensyn til den måde, de behandler sagerne på. Er det radikal politik?

Men så stillede jeg faktisk nogle konkrete spørgsmål til, hvilke ændringer De Radikale vil lave i udlændingeloven, og da må man selvfølgelig sige, at fru Elsebeth Gerner Nielsen da sagtens kan svare på de spørgsmål, selv om hun er ordfører for forespørgerne, for jeg går da ud fra, at det er en politik, der skal gennemføres sammen med Socialdemokratiet. Så må De Radikale have gjort sig nogle overvejelser sammen med Socialdemokratiet, og derfor står de ikke bare og kører deres eget ræs.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det, vi i Det Radikale Venstre er enige med Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten om, er, at menneskerettighederne skal overholdes, og at vi vil imødekomme kritikken fra Institut for Menneskerettigheder på den måde, som det er be-

skrevet i forslaget til vedtagelse. Herudover har Det Radikale Venstre som selvstændigt parti selvfølgelig sin egen politik, og den indebærer, at danske statsborgere under alle omstændigheder har ret til at bo i deres eget land sammen med deres familie.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Her ved afslutningen, fornemmer jeg på spørgsmålene til forespørgerne, er der to korte spørgsmål, hvor det nok vil glæde formanden, hvis vi kan overholde tiden.

Første spørgsmål er: Mener ordføreren, at en særlig gruppe udvalgte jurister vil kunne træffe mere kompetente beslutninger end den rette myndighed, den internationale domstol – ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nej. Domstolen står selvfølgelig over både Folketinget og uafhængige eksperter. Det kan der ikke være tvivl om.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Det var også et kort svar. Jeg har et kort spørgsmål mere, som fru Elsebeth Gerner Nielsen sikkert også kan svare på.

Skyldes nedsettelsen af det udvalg, som generelt er et radikalt forslag, at vi ligesom nu skal have opdeling af magten i tredelingen, sådan at den skal være firedelt herefter? For når jeg har besøg, i hvert fald fra Vestjylland, er det første, jeg gør, når de kommer herop i Vandrehallen, at vise dem grundloven og fortælle dem om tredelingen af magten.

Skal vi nu til at have en firedeling af magten? Er det en del af et radikalt forslag til grundloven, og skal det indgå deri?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes egentlig, at spørgeren skal gå til sin egen leder, sin egen statsminister, for som jeg allerede har sagt, har vi hentet den her model fra landets statsminister. Det er nemlig den, man vil bruge i det øjeblik, der er en uenighed i den kreds af partier, som vil bidrage til at sikre, at vi forhåbentlig får et ja til den nye EU-traktat.

Så hele den der problematik om tredeling af magten kan man sige at vi er så langt inde i alene med den model, som landets statsminister

har valgt i en hel anden sammenhæng. Det er blot denne model, som vi nu er fire partier der gentager på et andet område.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så siger vi tak til ordføreren for forespørgerne. Så går vi i gang med partierne, og den første ordfører er Venstres ordfører, fru Irene Simonsen.

Irene Simonsen (V):

Forespørgslen i dag er en forespørgsel, vi i Venstre har set frem til og har glædet os til. For endelig kan vi få belyst, hvor Socialdemokratiet står i den fremtidige udlændingepolitik.

Socialdemokraternes nye formand udtaler, at de vil fastholde støtten til regeringens udlændingepolitik, samtidig med at de sammen med De Radikale nu stiller en forespørgsel om endda fremsætter et forslag til vedtagelse om, hvad regeringens initiativer er med henblik på at følge op på den kritik af udlændingeloven, herunder myndighedernes administration, som er blevet fremsat af Institut for Menneskerettigheder.

Hvis man skal fremhæve noget positivt ved De Radikale, er det – det har vi lige hørt også – at dem ved vi hvor vi har. De så helst hele udlændingeloven tilbageført til det gamle, hvor alle uuhæmmet kunne indvandre til Danmark.

Kl. 9.55

For 1 år siden sagde den radikale formand, fru Marianne Jelved, at hun vægter overholdelsen af de internationale konventioner højere, end om der kommer 4.000 eller 10.000 udlændinge til Danmark ved familiesammenføringer. Der må komme så mange, siger hun, som der måtte komme, når konventionerne er overholdt. Kommer der op til 10.000 igen, må det være sådan. Der hersker ingen tvivl om, at De Radikale ikke helmer, før de har fået lukket sluserne op for indvandringen igen.

Regeringen satte straks et arbejde i gang, da kritikken fra menneskerettighedskommissær Gil-Robles kom. Hvert eneste kritikpunkt, kommissæren kom med, blev endevendt og vurderet af Justitsministeriets og Integrationsministeriets jurister, som klart konkluderede, at udlændingeloven i Danmark ikke overskrider menneskerettighedskonventionen.

Jeg skal i den sammenhæng sige, at det da er meget vigtigt for både regeringen og Venstre, at konventionen overholdes. Det skal der ikke herske tvivl om.

Samtidig konkluderede juristerne også, at den praksis og udmøntning af loven, som blev lavet, også holdt vand, men at det var nødvendigt bedre at beskrive i bemærkningerne til loven, hvordan udmøntning og praksis skal være. Dette er blevet gjort. Så Danmark og regeringen lever til fulde op til det, som beskrives i menneskerettighedskonventionen.

Den kritik, som Institut for Menneskerettigheder så senere fremsætter, kan man undre sig dybt over. Kritikken kommer i forbindelse med Gil-Robles' kritik, og efter at regeringen er gået i gang med at undersøge og rette tingene og beskrive praksis bedre i bemærkningerne og bl.a. også laver en rettelse og ændring i hele proceduren i forbindelse med udpegning af medlemmer til Flygtningenævnet, således at der aldrig kan sås tvivl om habiliteten af Flygtningenævnets medlemmer.

Menneskerettighedsinstitutionen var høringspart, da lovforslagene blev fremsat, og de havde ikke bekymringer med hensyn til overtrædelse af menneskerettighedskonventionen på det tidspunkt. Så det kan undre dybt, at kritikken pludselig opstår i forbindelse med Gil-Robles' kritik.

I Venstre går vi da ud fra, at høringsberettigede parter sender kritikpunkter i forbindelse med høringen, hvis de har kritik, vel at mærke, til de fremsatte forslag og til juraaen.

Så alt i alt mener Venstre, at regeringen har været sig sit ansvar bevidst og har handlet fuldstændig efter bogen. I Venstre er vi trygge ved, at alt er overholdt til punkt og prikke, og ser ikke anledning til at gøre mere og andet end at stå fast på den udlændingepolitik, der er gennemført, samtidig med at Venstre også er parat til et yderligere tiltag, hvis der viser sig behov, som der f.eks. gjorde i forbindelse med vedtagelsen af den såkaldte 28-års-regel, som lukkede nogle yderligere huller. Linjen er lagt for udlændingepolitikken, og den virker, samtidig med at konventionerne bliver overholdt.

Så nu er det meget spændende at høre, hvad Socialdemokraterne vil med den her forespørgsel sammen med De Radikale, der klart har udtrykt, at de har et ønske om at lukke op for større indvandring.

Hvilke handlinger ønsker Socialdemokraterne? Vil de lægge sig op ad De Radikale, som tydeligt ønsker, at 24-års-reglen og de andre effektive love, regeringen har gennemført, afskaffes? Eller vil de sammen med Venstre stå fuldstændig fast på, at der er gjort, hvad der skal gøres, at

alt fastholdes, og at der ikke er grundlag for at undersøge mere i den her sag?

Det bliver spændende, også set i lyset af det forslag til vedtagelse, der er lagt frem. Så nu er man ikke mindre i tvivl om, hvor Socialdemokraterne står.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er der foreløbig syv korte bemærkninger, og den første korte bemærkning har hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil bede Venstres ordfører om at bekræfte, at der i medfør af den europæiske konvention om statsborgerskab, artikel 5, stk. 2, i forbindelse med udlændingelovens tilknytningskrav i forbindelse med ægtefællesammenføring, 28-års-reglen, bliver forskelsbehandlet på grundlag af, hvornår man har erhvervet sit statsborgerskab, at der altså er en modstrid mellem 28-års-reglen, som handler om, hvornår man har erhvervet sit statsborgerskab, og konventionen om statsborgerskab, artikel 5, stk. 2, som netop siger, at man ikke må forskelsbehandle.

Kl. 10.00

Irene Simonsen (Kort bemærkning):

Det, som jeg konstaterer ved de utallige samråd, ordførermøder og andre steder, hvor vi har været hele den kritik igennem, er, at konklusionen endegyldigt er draget af landets eksperter, juristerne fra ministerierne, som har konkluderet: Der er ingen bekymringer, konventionen er overholdt.

Men det er spændende igen at høre hr. Morten Østergaards udmelding sammen med De Radikale. For hvad er det, De Radikale vil? Det er jo, at der skal lukkes op igen. Det er jo en måde at få gennemført den politik på, de gerne vil have gennemført.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg skal så bare forstå, om det er sådan, at der ikke er behov for, at vi har en ombudsmandsinstitution, at der ikke er behov for Rigsrevisionen, at der ikke er behov for de typer af uafhængige kontrolorganer, som vi har indrettet i forbindelse med vores folkestyre til at kontrollere, om tingene indimellem kører af sporet i ministeriet? Er det Venstres politik, at disse organer lige

så godt kan nedlægges, for når der bliver ytret kritik, kan man bare feje den af bordet?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det var godt nok et meget spændende spørgsmål, for det er jo her vi har essensen af det. Vi har netop en Ombudsmand. Vi har et retssystem, der virker, og det vil også sige i forbindelse med familiesammenføringsager. De kan ankes, man kan gå til Ombudsmanden. Så der er flere muligheder. Hvad er det så, Det Radikale Venstre vil bruge et uvildigt udvalg til? Til at få gennemført sin politik?

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu var der sådan et gennemgående tema for hele baduljen af højresiden i den her sag i spørgsmålene til fru Elsebeth Gerner Nielsen, nemlig forholdet mellem jura og politik.

Så er det, jeg undrer mig lidt over den her totale afvisning fra Venstres ordførers side af, at der skulle være nogle problemer, for en stor del af kritikken går netop på, at lovgivningen vedrørende udlændinge og vedrørende familiesammenføringer i vid udstrækning er overladt til administrativ praksis i stedet for til politiske beslutninger. En stor del af kritikken går også på, at det medfører nogle tilfældigheder.

Vi har set mange eksempler på sager, der bliver afgjort, og hvor afgørelser bliver lavet om, alt afhængig af om de kommer i pressen eller ej. På den måde rammer en del af kritikken lige præcis ind i, at for meget er overladt til en administrativ praksis i stedet for til en reel lovgivning, hvor vi kan se, hvad det er, de forskellige ting står for.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg må så gentage, at jeg er så tryk og så glad for det system, vi har, frem for det, der netop fremsættes forslag om i dag.

For flygtninge og asylanters vedkommende er der Flygtningenævnet, man kan anke til. Der er en domstol, et retssystem, som man kan anke til. Hvad angår familiesammenføringsager, har vi Ombudsmanden.

Så jeg må gentage, at vi har vores almindelige retssystem, man kan anke sagerne til, hvis man ikke er tilfreds med den afgørelse, der er truffet. Vi har et retssystem, der fungerer. Juraen hænger sammen, og det er vi trykke ved i Venstre. Vi

er glade for det, for samtidig har vi en udlændingepolitik, der virker.

Det, man fra venstrefløjens side vil, ved vi godt hvad er. Man vil tilbage til gamle dage. Det vil vi ikke. Vi vil fastholde den politik, vi har i dag, og vi ved, at det virker.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu kan vi tage en diskussion om retssikkerheden i det retssystem, der er på det her område, en anden dag, for jeg er slet ikke enig i, at det virker.

Men det, som ligger i det her forslag til vedtagelse, er ikke et spørgsmål om at overlade det til nogle eksperter at fastlægge lovgivningen.

Det, som ligger i det forslag, er, at vi er nødt til at have et bedre grundlag for, hvordan vi her i Folketinget kan tage stilling til den lovgivning og se, hvad det er for nogle ting, som muligvis nødvendigvis skal være på dagsordenen, og som vi måske skal lave om, hvis bare vi har de rigtige forudsætninger for at vide, hvordan det her fungerer i praksis i dag. Så kan vi komme videre med – set ud fra mit synspunkt – at få ændret lovgivningen.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg bliver mere og mere tilfreds med den side, jeg står på her, og tænker: Det er fint det her. For det, jeg hører hr. Jørgen Arbo-Bæhr sige, er, at vi bare skal have nogle eksperter til at sige noget.

Kl. 10.05

Vi har jo eksperter, der har udtalt sig, så det, det handler om nu, er, at der kæmpes en politisk kamp. Fair nok. Det er det, vi har den her sal til, og det er den, vi skal kæmpe. Så lad os tage den politiske debat.

For hvis hr. Jørgen Arbo-Bæhr læser, hvad der er kommet af svar på de kritikpunkter, der er, og hvad der er rettet til, vil han se, at alt er i orden. Det her er en politisk debat, erkend det blot.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg har to spørgsmål. Nu harcelerer fru Irene Simonsen meget over, at fru Marianne Jelved skulle have udtalt, at hun vægter det, at Danmark overholder internationale konventioner og menneskerettigheder, højere, end om der kommer 4.000 eller 5.000 indvandrere. Betyder det, at fru Irene Simonsen er uenig i standpunktet? At det

altså omvendt er vigtigere at sikre, at der ikke kommer 1.000 indvandrere mere, end om Danmark overholder konventionerne? Ellers forstår jeg ikke, at man kan hidse sig så meget op over den bemærkning.

Venstre, der engang var et EU-venligt parti, havde engang den holdning, at det at lave en immigrationspolitik for Europa burde foregå på europæisk niveau, da det europæiske samarbejde er grænseoverskridende. Den holdning har Venstre ikke længere. Jeg har svært ved at forstå logikken. Når man nu har åbne grænser inden for EU, burde det så egentlig ikke være et EU-anliggende at føre asyl- og integrationspolitik? Det var det andet spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Vi er jo så heldige i Venstre, at vi kan se fordelene ved begge dele. Det, der står meget højt for os, er at overholde konventionen. Derfor gjorde regeringen også omgående det, da kritikken kom, at den satte arbejdet i gang, fik beskrevet i bemærkningerne, hvad der skal beskrives, så der ikke er tvivlsspørgsmål om noget som helst.

Samtidig kan vi, når vi overholder konventionerne, fastholde den udlændingepolitik, vi har. Og nej, det er ikke ligegyldigt for Venstre, hvor stor indvandringen til Danmark er, men selvfølgelig står konventionerne højest. Vi kan opfylde begge dele, og det er der, vi måske er lidt dygtigere.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg konstaterer, at fru Irene Simonsen er enig med fru Marianne Jelved i, at det er vigtigere, at Danmark overholder de internationale konventioner, end om der kommer 1.000 indvandrere mere. Det kvitterer jeg for.

Det andet spørgsmål var så, hvorvidt Venstre mener, det giver mening, at Danmark som det eneste land melder sig ud af asyl- og integrationspolitikken i Europa og vil føre sin helt egen politik, når nu det europæiske samarbejde er grænseoverskridende, og når nu vi i fællesskab kunne påvirke også EU's politik. I dag står vi helt udenfor. Vi kan slet ikke påvirke EU's politik, heller ikke i den retning, som fru Irene Simonsen måtte ønske.

Er det ikke lidt en falliterklæring, at Venstre, som i gamle dage under Uffe Ellemann-Jensen

var et virkelig progressivt EU-parti, der ville fremad, helt har meldt sig ud af den EU-venlige fløj?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Venstre er stadig væk et EU-progressivt og EU-venligt parti. Ingen tvivl om det.

Men hr. Martin Lidegaard må jo gå med på, at vi har en aftale om, at vi har nogle forbehold. Dem kan vi ikke lave om. Det område her er dækket ind af vores retlige forbehold, og hvis hr. Martin Lidegaard kigger i teksterne, vil han se – hvad også De Radikale har sagt – at vi må respektere og acceptere vores forbehold.

Jeg kan bekræfte, at man er i gang med en grøn bog, vi har haft det oppe i udvalg, og vi synes, det er utrolig vigtigt fra Danmarks side at give vores besyv med med hensyn til, hvordan det her skal være. Men vi har altså vores forbehold, vi sidder ikke med her. Det kan hverken hr. Martin Lidegaard eller jeg lave om på på en studs, og det ligger der en aftale om.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (S):

Jeg kunne forstå på fru Irene Simonsens indledning, at fru Irene Simonsen anerkendte, at myndighedernes administration havde der været noget tvivl om, men at regeringen nu havde sørget for, at reglerne med hensyn til udmøntning og praksis blev overholdt.

Hvad har regeringen gjort for at sikre, at reglerne med hensyn til udmøntning og praksis er blevet overholdt helt konkret de steder, hvor der, hvad fru Irene Simonsen selv har sagt, har været problemer med myndighedernes administration? Dernæst vil jeg spørge fru Irene Simonsen: Når Venstre normalt går meget op i borgernes retssikkerhed og i, at der ikke skal være overgreb i sagerne, hvordan kan det så være, at vi gentagne gange skal læse historier i aviserne, hvor det, hvis man er kvik til at få fat i en kvik journalist og får historien på forsiden af Politiken, altid ender med, at ens sag faktisk falder ud til fordel for de mennesker, der er kommet i klemme i systemet? Støder det ikke fru Irene Simonsens retsopfattelse, at man skal have adgangen via medierne, og kunne det ikke tyde på, at der var nogle problemer vedrørende administrationen af udlændingeloven?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg er ked af det, hvis jeg ikke har været tydelig nok i min ordførertale i starten. Det, jeg i hvert fald tydeligt ville give udtryk for, vil jeg så prøve at gentage. Det er, at praksis ikke fejlede noget, men at det i bemærkningerne ikke tydeligt nok var beskrevet, hvordan praksis var, og at det skulle gøres. Det er blevet gjort. Så håber jeg, at fru Christine Antorini har forstået, hvad det er, der menes med det her. Ellers prøver vi igen.

Retssikkerheden for den enkelte borger er vigtig for Venstre, og den håndhæver vi til enhver tid. Med hensyn til alle de enkeltsager, der er, og som dukker op gang på gang i pressen, ved fru Christine Antorini, der, så vidt jeg husker, også er medlem af Udlændinge- og Integrationsudvalget og på den måde også får indsigt i enkeltsager en gang imellem, at det ikke er rigtigt, når fru Christine Antorini her i salen postulerer, at tingene bare bliver ændret, når de ender på en forside. Det er undtagelsen.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (S):

Jeg vil gerne spørge fru Irene Simonsen, om det så under alle omstændigheder ikke selv for Venstre kunne være nyttigt at se på, når der rent faktisk har været sager – og jeg vil gerne fremsende dem til fru Irene Simonsen – der har været oppe på mediernes dagsorden, og det så pludselig er endt med, at myndighederne alligevel har givet tilladelse til, at en person kunne blive, eller hvad der var sagens kerne. Bare der er en enkelt, der kan komme i klemme – og der er altså adskillige eksempler på det – ville det ikke være rart for Venstre at få afklaret, om der er nogle administrative problemer? Essensen af det forslag, som ligger her, er, at hvis der er tvivl, skal det undersøges af hensyn til den enkelte borger. Ville det ikke være rart at få det afklaret en gang for alle, så vi slipper for de her diskussioner af, om der er nogle administrative problemer?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hvis fru Christine Antorini sætter sig ned og går de enkeltsager igennem, der har været, og hvor der er foretaget en ændring af afgørelsen, er det ikke med baggrund i, hvad der er foregået, altså at der ikke er overholdt nogle ting, og at skønnet har været forkert. Baggrunden er altid, at der er kommet nye oplysninger frem i sagerne. Når

der er kommet en ændring i afgørelserne i de sager, jeg har set, er det, fordi der er kommet oplysninger frem, som ikke har været fremme i sagen tidligere. Det ved fru Christine Antorini også godt, men det er jo meget populært blandt oppositionen at tage alle sagerne og køre populisme på dem. Det er meget sværere, når man også af hensyn til den ansvarlighed, man skal udvise i regeringen, indimellem må ændre syn i nogle enkeltsager med baggrund i, at de altså ikke holder vand, når man får de fortrolige oplysninger.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg tror nu ikke, at man kan beskyldte Socialdemokraterne for populisme i pressen i forbindelse med de sager her, som handler om mennesker og menneskers rettigheder. Men jeg kan såmænd godt forstå, at Venstres ordfører vil aflede opmærksomheden fra det, den her forespørgsel reelt handler om, nemlig de juridiske problemer, der kan være i forbindelse med administrationen af udlændingeloven. Jeg synes også, det er beskæmmende at høre Venstres ordfører tale direkte usandt fra talerstolen og postulere, hvad der er socialdemokratisk udlændingepolitik. Det tror jeg vi er bedre til selv at klare.

Men jeg vil godt spørge fru Irene Simonsen, om hun ikke synes, det er et problem, at også ministeren benytter sig af citatfusk i sin tale i forbindelse med det forslag til vedtagelse, der er omdrejningspunktet her i dag.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne sige til fru Anne-Marie Meldgaard, at det bestemt ikke – det vil jeg gerne medgive – er hos Socialdemokraterne, jeg ser den største populisme på enkeltsager. Det medgiver jeg. Den kommer endnu mere fra andre sider.

Men så vil jeg også gerne sige, at jeg ikke postulerer, hvad S' udlændingepolitik er. Tværtimod står jeg her i dag og siger, at det bliver spændende at finde ud af, hvad den er, for det forventer jeg at få at vide i dag. Det forventer jeg at finde ud af i dag, for jeg ved det rent faktisk ikke. Den går jo på to ben. Det er jo, hvad vi kan læse i pressen. Vi går jo på to ben i udlændingepolitikken, så hvad er udlændingepolitikken? Det er jo netop det, jeg sådan har glædet mig til at få at vide i dag.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg er glad for den tilkendegivelse med hensyn til Socialdemokratiets holdninger til enkeltstager. Men jeg vil så også gerne sige, at det er noget nemmere at gå på to ben, end det er at gå på et ben hele tiden, og realismen i den politiske diskussion her er faktisk at gå på to ben. Man kan godt samtidig med at have en stram udlændingepolitik også have en afklaring af, at man overholder menneskerettighederne.

Kl. 10.15

Jeg vil gerne høre fru Irene Simonsen, om ikke det er korrekt, at en til enhver tid siddende Venstreintegrationsminister holder fanen meget højt og slår til lyd for, at alle menneskerettigheder og de indgåede aftaler af international karakter, der er indgået, skal overholdes.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jo. Men hvor kan jeg undre mig i dag, når jeg hører det her spørgsmål. Fru Anne-Marie Meldgaard har som ordfører i den tidligere samling været med fra starten og har fået alle oplysninger punkt for punkt om den kritik, der blev rejst, hvordan den kan belyses, at den ikke giver anledning til at lave ændringer, og at det er belyst af juristerne i ministeriet.

Jeg undrer mig meget med hensyn til fru Anne-Marie Meldgaard, som jeg ved er en seriøs politiker, en hårdtarbejdende politiker, der sætter sig ordentligt ind i tingene, over, at fru Anne-Marie Meldgaard stadig væk kan rejse spørgsmål og tvivl om ministeriets jurister og deres uvildighed og deres ekspertise og i stedet lægger sig op af De Radikale, som jo helt tydeligt, det fremgår i dag, har en helt anden baggrund for at rejse den her forespørgsel, nemlig at få nogle juridiske, politiske eksperter til at hjælpe med at få gennemført deres egen politik.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg håber, fru Irene Simonsen er klar over, at det er noget værre vrøvl, når hun siger, at Institut for Menneskerettigheder ikke tidligere har kritiseret lovgivningen.

Instituttet har kritiseret lovgivningen sønder og sammen i en række sammenhænge, men instituttet har også holdt sig tilbage på nogle områder og sagt, at det godt kan være, det her kan gå, men vi er nødt til at undersøge den administrative praksis først. Det er det, man har gjort

med denne her rapport. Man har undersøgt, hvordan der administreres, og man er så kommet frem til nogle helt konkrete kritikpunkter, og det er dem, vi er samlet om i dag. Jeg kunne godt tænke mig at vide, når nu Venstre ikke er parat til at lytte til sit eget menneskerettighedsinstitut, om man så ikke i det mindste er parat til at lytte til Højesteret. Der er en tidligere højesteretsdommer, der har været ude at kritisere den danske udlændingelovgivning sønder og sammen og sige, at der ikke lovgives ordentligt, at der er tale om lovsjus, at det overlades til embedsmændene og til domstolene at afgøre, om de internationale konventioner er overholdt. Hvordan kan Venstre sidde det overhørig? Hvordan kan man sidde en kritik fra Højesteret overhørig? Jeg forstår det ikke.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg har jo nu igennem 3 år haft adskillige debatter med fru Elsebeth Gerner Nielsen. Jeg må også erkende, at vi stort set hver gang står og siger det samme til hinanden, fordi vi er politisk uenige. Det er fair, det skal vi være, de debatter skal vi have.

Men jeg vil gerne fremhæve igen, som jeg sagde i min ordførertale, at jeg undrer mig over, at Institut for Menneskerettigheder, der var høringspart, ingen kritik havde, da lovene blev vedtaget, da de var i øvering. Der var ingen juridisk kritik af det her overhovedet – der var ikke juridisk kritik. Det må også De Radikale erkende, selv om man gerne vil bruge instituttet til noget andet.

Så vil jeg i øvrigt sige, at det, jeg ved, og det, jeg har set som ordfører på det her område, er, at enhver kritik, der fremkommer, bliver behandlet seriøst, bliver taget op, bliver vendt og drejet af ministeriernes juridiske eksperter.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes altså, det er stærkt at bruge ordet lyver, men jeg har lyst til det, for Institut for Menneskerettigheder har selvfølgelig kritiseret den her lovgivning. Har instituttet ikke kritiseret 28-års-reglen? Selvfølgelig har instituttet det.

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål. Er det sådan, at Venstre er ligeglad med, at landets højesteret kritiserer flertallet i Folketinget for ikke at lave en lovgivning, der sikrer borgerne, der altså kritiserer retssikkerheden, der kritiserer, at lov-

givningen ikke er gennemsigtig? Er Venstre fuldstændig ligeglad med det?

Kl. 10.20

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det er altså dejligt at genkende den retorik og den forvanskning af tingene, som fru Elsebeth Gerner Nielsen er ekspert i, men det er godt, at vi er vant til at gennemskue den.

Her bliver der sagt Højesteret. Nej, det var ikke Højesteret. Det var en højesteretsdommer, der udtalte sig. Det er ikke Højesteret, det er enkeltperson, fru Elsebeth Gerner Nielsen. Men jeg er sikker på, at uanset om det er enkeltperson, eller det er hele retten, så vil sådan noget altid blive vendt ovre i ministeriet.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det, jeg egentlig sidder og undrer mig over, når jeg hører fru Irene Simonsen, er sådan den der ligegyldighed og arrogance, der afspejler sig i måden, den her sag diskuteres på.

Jeg ville egentlig spørge, da det jo er ægtefællesammenføring, vi snakker om, da det jo er mennesker, menneskeskæbner: Bliver fru Irene Simonsen aldrig bare lidt i tvivl om det, der er sket, når hun konfronteres med de mennesker, der her handler om?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kan næsten henvise til den radioudsendelse, som vi selv, både hr. Steen Gade og jeg, deltog i, hvor jeg synes, vi havde en fortrinlig dialog omkring det her, og hvor jeg netop sagde: Jo, vi er alle mennesker, og når man mødes menneske til menneske, så bliver man selvfølgelig optaget af det menneske, man har over for sig, men mit job her, som vi jo netop også debatterede i radioudsendelsen, er, at vi er politikere, og hvis vi skal til at enkeltsagsbehandle på den måde, at hvis vi lige kan lide nogle mennesker, så går det nemmere igennem, så har vi altså misforstået, hvad et politisk job indeholder, og hvad dansk lov i det hele taget skal indeholde, for vi er lovgivere herinde.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Ja, der er jo ingen tvivl om, at vi er lovgivere. Men når så enkeltsagerne hober sig op, er det jo faktisk, at en lovgiver skal være ansvarlig, og

det forstår jeg at fru Irene Simonsen ikke vil være.

Altså når sag på sag dukker op, når man kan se problemerne, og vi så samtidig får en kritik fra Institut for Menneskerettigheder, så synes jeg, at det er en underlig arrogant og ligegyldig håndtering, som Venstre leverer i dag, for hvis man var et ansvarligt regeringsparti og så en så omfattende kritik fra Institut for Menneskerettigheder, fra FN og andre, og derefter fik alle de oplevelser som menneske, enkeltsager – der er nævnt et bestemt par i dag og andre, men vi møder jo hele tiden dem, som bliver ramt af det her, som ikke kan få lov at gifte sig med dem, de ønsker at blive gift med – så kan jeg altså ikke forstå, at man som politiker ikke siger, at nu må vi lige kigge det efter, i stedet for bare at sige, at alt er godt, intet skal ændres.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Når enkeltsager dukker op, også på mit skrivebord, så er det ikke mig som politiker, der skal sidde og træffe en afgørelse, jeg skal omgående sende den videre og lade den vurdere af de myndigheder, som skal vurdere det her. Jeg sender den videre over til ministeriet, og det gør jeg hver gang. I øvrigt tager jeg pænt imod, og det ved hr. Steen Gade også.

Jeg kan jo huske den radioudsendelse. I dag bliver jeg godt nok beskyldt for at være arrogant, men i radioudsendelsen husker jeg jo tydeligt, at hr. Steen Gade gang på gang måtte sige: Nå, men det er måske ikke lige dig, der er noget galt med, men det er alle de andre. Den kender vi jo godt. Så jeg synes, vi skal glemme det igen, og så synes jeg, vi skal have den gode dialog, vi i øvrigt plejer at have omkring udlændingepolitikken.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Fru Irene Simonsen har jo nu igennem længere tid hørt på De Radikale, der bliver ved med at pukke på, at udlændingepolitikken simpel hen er ulovlig, at den vil blive underkendt af ethvert internationalt forum og enhver domstol.

Kl. 10.25

Jeg ville gerne høre, om ikke fru Irene Simonsen kan bekræfte, at den eneste lov, Højesteret har underkendt i Danmark, var den såkaldte Tvindlov, som var fremsat af den radikale undervisningsminister Ole Vig Jensen engang midt i 1990'erne. Det er da egentlig lidt pinligt at tæn-

ke på i forbindelse med alt det, vi har hørt om ulovlig udlændingepolitik.

Og så et spørgsmål til. Det var hr. Morten Østergaard, der spurgte, om ombudsmandsinstitutionen så også skal nedlægges, hvis eksperterne ikke betyder noget. Vil fru Irene Simonsen bekræfte, at Ombudsmanden er Folketingets vagthund med hensyn til at holde ministerierne i ørerne og aldeles ikke en eller anden uvildig ekspert, der svæver over Folketinget?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen altså jeg kan jo kun bekræfte begge dele. Jeg var ikke medlem af Folketinget, da man vedtog Tvindloven, og De Radikale stod i spidsen for det, men fulgte det jo meget interesseret ude fra sidelinjen. Specielt fulgte jeg jo også et af vores, vil jeg sige, meget vidende medlemmer af Venstres folketingsgruppe, som var en af de eneste, der stemte imod, nemlig fru Birthe Rønn Hornbech. Fru Birthe Rønn Hornbech har været medidéskaber til og sparringspartner på hele den udlændingelov, der er her, og hvis der er noget, der står fru Birthe Rønn Hornbech nær, så er det, at grundlovskonventioner overholdes, og at de juridiske aspekter er i orden. Jeg er som ikke-jurist fuldstændig tryk ved, at fru Birthe Rønn Hornbech altid er der som vagthund.

Men det ændrer ikke ved, at vi skal have eksperterne i ministerierne til at kigge på tingene. Jeg kan kun bekræfte, at Ombudsmanden er Folketingets, jeg tror, at vagthund var det udtryk, hr. Jesper Langballe brugte, det kan jeg bekræfte, selvfølgelig, jo.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil bare takke for svaret.

Formanden:

Så er der ikke flere korte bemærkninger til ordføreren. Tak til fru Irene Simonsen. Så er det fru Anne-Marie Meldgaard som ordfører.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Da Danmark i 1992 underskrev FN's Parisprincipper, forpligtede vi os til at oprette og drive en national institution for menneskerettigheder. Ifølge Parisprincipperne skal denne nationale institution anbefale indførelse af ny lovgivning, ændringer i eksisterende lovgivning og indførelse eller ændring af administrative metoder. Jeg ved godt, at regeringen ikke har pligt til at følge

anbefalingerne, men den har i hvert fald pligt til at få afklaret kritikken.

I 2004 kom Institut for Menneskerettigheder, hvis ledelse denne her regering faktisk har udnævnt, netop med sådan en anbefaling i forbindelse med reglerne om familiesammenføring i Danmark. For Socialdemokraterne var det en noget overraskende melding, og det er det, fordi vi har lagt stemmer til mange af regeringens stramninger, og vi har også accepteret andre med tilbagevirkende kraft. Det har vi gjort med god samvittighed, fordi regeringens jurister har forsikret os om, at reglerne overholdes i overensstemmelse med alle internationale forpligtelser og ikke er i konflikt med den enkelte borgers rettigheder.

Vi står ethundredetyve procent bag ønsket om at begrænse indvandringen, da det er en forudsætning for, at vi aktivt kan få styr på integrationen. Ikke mindst på familiesammenføringsområdet er vi meget opsat på, at unge mennesker ikke skal blive levende visumskjold for slægtninge, som forsøger at omgå indvandrerstoppet.

Hvad angår praksisændringen, mener jeg, at regeringen har et problem, når den fuldstændig tilsidesætter sit eget nationale instituts anbefalinger om at se på praksisændringer og enerådigt fastholder, at der ikke er noget at komme efter. Det er her, hele sagen går i hårdknude, og der opstår den påstand mod påstand-situation mellem regeringen og det nationale institut.

Kl. 10.30

For at anskueliggøre, hvad det er for nogle problemer, vi står over for, vil jeg nævne et par eksempler: Er det helt urimeligt, at der tages hensyn til de børn, der er i ægteskabet, når man vurderer, om et par skal have familiesammenføring? Plejer vi ikke at tage hensyn til barnets tarv? Og kunne man ikke forestille sig, at der fortsat stilles økonomiske krav, men at vi prøver at undgå de sager, hvor 3 dage på kontanthjælp eller supplerende dagpenge kan knuse et ægteskab? Kunne vi ikke forestille os at lave en bagatelgrænse? Og er det helt urimeligt at kræve, at praksis i familiesammenføringssager er så gennemskuelig, at de mennesker, det vedrører, ved, hvad de har at rette sig efter og dermed får en fair chance for at planlægge deres tilværelse? Det er jo den slags små justeringer, instituttet beder om.

Jeg har faktisk stor tillid til ministeriets jurister, men jeg har også stor tillid til instituttets, og jeg synes, det er ærgerligt, at de ikke kan samar-

bejde om at finde frem til nogle praksisændringer. Jeg synes, ministeren skal tage imod tilbudet om at lade uvildige juridiske eksperter undersøge, om der reelt skal ske praksisændringer, for at vi kan få løst problemet, og for at hjælpe regeringen lidt på vej er Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre kommet med et forslag til, hvordan vi kan få løst den gordiske knude, integrationsministeren efterhånden har fået bundet på sin forbindelse til Institut for Menneskerettigheder.

For det første har vi foreslået, at der oprettes et uafhængigt klagenævn i familiesammenførings-sager, og for det andet foreslår vi, at regeringen nedsætter et tremandsudvalg med den højeste juridiske sagkundskab til at vurdere, hvilke initiativer der er nødvendige for at sikre, at menneskerettighederne overholdes i forbindelse med udlændingeloven.

Vi synes, det er umådelig vigtigt, at der kommer en afklaring af situationen. Det er en uholdbar situation, ikke mindst for de mennesker, der drejer sig om – de mennesker, der lever et liv i angst for ikke at kunne være sammen. Jeg siger ikke hermed, at alle skal have familiesammenføring, det er vi faktisk enige i at ikke alle skal have. Men ingen ordentlig regering kan leve med, at der sås tvivl om, hvorvidt Danmark overholder menneskerettighederne.

Formanden:

Der er en række korte bemærkninger til ordføreren. Først hr. Jens Rohde.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen bekræftede, at fru Anne-Marie Meldgaard og Socialdemokraterne har godkendt den indledning til forespørgslen, som fru Elsebeth Gerner Nielsen præsenterede for Folketinget, og hvor det blev konkluderet, at Danmark træder menneskerettigheder under føde, og at der er gjort uret mod mennesker. Det skete med henvisning til kritikken fra Institut for Menneskerettigheder, hvor Birgitte Kofod Olsen i øvrigt siger, at forholdet mellem mål og midler er et politisk anliggende.

Jeg vil spørge fru Anne-Marie Meldgaard: Hvordan kan Socialdemokraterne sige, at man støtter regeringens politik, og samtidig godkender fru Elsebeth Gerner Niensens konklusion, altså at vi træder menneskerettighederne under føde, og at der er gjort uret mod mennesker?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vil gerne sige, at i den tekst, Socialdemokratiet har godkendt, står der »... hvis der kan sås tvivl om, hvorvidt Danmark overholder menneskerettighederne ...«, og det står vi selvfølgelig fast på. Vi synes, det er et juridisk problem vedrørende praksisændringer, men vi ønsker ikke at ændre lovgivningen.

Formanden:

Så er det hr. Jens Rohde for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jamen fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde jo, at indledningstalen var afstemt med Socialdemokraterne; men sådan hører vi jo så mange ting. I aftes offentliggjorde Dagbladens Bureau et interview af Helle Ib med netop fru Anne-Marie Meldgaard, og det vil jeg gerne lige læse op fra.

Helle Ib spørger: »Så der ligger ikke en aftale mellem jer og De Radikale om at nedsætte et udvalg, der skal se på ændringer, hvis I en dag kommer i regering sammen?« »Nej« svarer Anne-Marie Meldgaard. »Det ville være at stikke halen mellem benene at løbe fra den forespørgsel, vi har rejst, så selvfølgelig står vi ved den«, siger Anne-Marie Meldgaard, men understreger samtidig, at det gamle SR-forslag »bare er en vedtagelse til forespørgslen«. »Eftersom det ikke er en fremadrettet aftale mellem de to partier, vil Venstre og Konservative ikke kunne køre en ny kampagne på at så tvivl om en mulig SR-regerings udlændingepolitik. Man kan ikke køre valgkamp på noget, der ikke har været sendt til afstemning«, siger hun i forventning om, at forslaget til vedtagelse slet ikke kommer til afstemning, fordi der ikke er flertal for at lade nye eksperter se på udlændingelovgivningen.

Kl. 10.35

Se, nu kommer forslaget jo til afstemning, og derfor vil jeg spørge, hvad det er for en slags vedtagelse. Er det en vedtagelse, som ikke binder Socialdemokraterne? Og så vil jeg også godt spørge: Hvis man ikke kan føre valgkamp på noget, der ikke har været til afstemning, kan man så godt føre valgkamp på noget, der har været til afstemning?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg synes, hr. Jens Rohde prøver at skabe en fuldstændig utopisk debat om en kommende valgkamp. Nu er der jo måske næsten 4 år til den næste valgkamp, og der kan ganske rigtigt ske meget, men jeg havde en eller anden forventning om, at der kom en anden vedtagelse, for det havde jeg fået at vide af Venstres ordfører, fru Irene Simonsen, og det er med udgangspunkt i det, jeg udtalte mig til Helle Ib.

Det er selvfølgelig en anden situation, når der ikke kommer en anden vedtagelse, men det må jo være noget, Venstre efterfølgende har aftalt med sig selv. Nu er situationen en anden, og selvfølgelig vil vi, når vores vedtagelse kommer til afstemning, forholde os til resultatet af afstemningen. Men det har ikke noget at gøre med den politik, der skal føres. Forespørgslen handler alene – alene – om, at der er kommet kritik af det juridiske aspekt i familiesammenføringsreglerne og ikke mindst af den måde, hvorpå de administreres.

Formanden:

Så er der en kort bemærkning til ordføreren fra fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Der er jo altid risiko – vi andre siger chance – for, at når man kommer med et forslag til vedtagelse, kommer det til afstemning, og nu skal forslaget her altså til afstemning på tirsdag. Socialdemokraterne, De Radikale, SF og Enhedslisten stemmer for, og det binder selvfølgelig de partier sammen; det siger sig selv, for det er jo det, man vil med et forslag til vedtagelse.

Så må jeg sige, at det var faktisk ikke hr. Jens Rohde, der begyndte at tale valgkamp. Det er fru Anne-Marie Meldgaard, der bringer den næste valgkamp ind i billedet med det interview, som fru Anne-Marie Meldgaard gav til Dagbladens Bureau, for det er fru Anne-Marie Meldgaard, der bruger ordet valgkamp. Sådan er det.

Nu ligger der et forslag til vedtagelse, men jeg tror ikke, det bliver den sidste debat om spørgsmålet, vi får inden næste valg, det tror jeg overhovedet ikke. Der vil nok komme mange flere. Men jeg må spørge fru Anne-Marie Meldgaard: Hvilke ændringer er man blevet enig med Det Radikale Venstre om at foretage, hvis der bliver nedsat et eller andet ekspertpanel, som fru Anne-Marie Meldgaard vil henholde sig

til? Hvad skal der til i stedet for den lovgivning, vi har i øjeblikket? Jeg tror ikke et øjeblik på det, men man må vel have vurderet sammen med De Radikale, hvilke ændringer det egentlig er, man vil have.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Hvis vi var klar over, hvilke ændringer der skulle til, var der sådan set ikke nogen grund til at nedsætte et ekspertudvalg. Vi har det sådan, at når der bliver nedsat et ekspertudvalg eller en kommission, eller hvad som helst andet, afventer vi, hvad et sådant ekspertudvalg vil komme med, og så træffer vi beslutningerne efterfølgende.

Formanden:

Fru Pia Kjærsgaard for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nu er der jo ikke tale om en reform eller noget i den stil. Vi taler om den gældende lovgivning, og fru Anne-Marie Meldgaard og Socialdemokraterne har tilsluttet sig dele af den lovgivning, som er gennemført af regeringen og Dansk Folkeparti efter krav fra den danske befolkning i november 2001. Det levede vi op til, det tror vi egentlig der er meget stor tilfredshed med, og også Socialdemokraterne har senere fundet ud af, at det er der vistnok.

Men Socialdemokraterne har jo problemer med at finde ud af, hvad de selv mener. Man kan da ikke bare sige: Vi nedsætter et ekspertudvalg, så tager vi bestik af, hvad det ekspertudvalg kommer frem med, og så laver vi lovgivning ud fra det. Det er da elendigt, at man har brugt så megen tid på at diskutere spørgsmålet, hvis man ikke sammen med Det Radikale Venstre allerede har besluttet, hvilke ændringer man vil gennemføre for igen at lempe udlændingepolitikken.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg tror, jeg gav helt klart udtryk for i min tale, at Socialdemokratiet ikke ønsker at ændre udlændingelovgivningen. Det står helt fast. Vi er uenige med De Radikale, vi ønsker ikke at ændre udlændingelovgivningen, men vi ønsker at få klarhed over, om der skal praksisændringer til, for at vi kan leve op til de menneskerettigheder, vi

har indgået internationale aftaler om. Det er det, sagen handler om for os, og det har jeg også givet udtryk for.

Jeg skal ikke blande mig i, hvad Det Radikale mener, men for os at se er det det, sagen handler om. For os at se er det et juridisk spørgsmål, og jeg synes også, det må være i regeringens interesse at få en meget større gennemsigtighed i administrationen, for jeg er fuldstændig enig i, som fru Elsebeth Gerner sagde tidligere, at det må være forfærdeligt at skulle sidde som embedsmand og foretage skøn og vurderinger, når vi ikke har været klare nok med hensyn til, hvilke krav der skal stilles.

Kl. 10.40

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Allerførst vil jeg gerne sige til fru Anne-Marie Meldgaard, at normal kutyme jo er, at smalltalk ikke refereres her i salen, og at jeg derfor er nødt til lige at komme med den kommentar, at fru Anne-Marie Meldgaard rent faktisk i forgårs fik en mail fra mig, hvoraf det tydeligt fremgik, at der ikke blev fremsat et forslag til vedtagelse fra regeringspartierne side.

Jeg vil gerne lige vende tilbage til interviewet med Helle Ib. Fru Anne-Marie Meldgaard siger, at der ikke er nogen fremadrettet aftale mellem de to partier, men hvad mener fru Anne-Marie Meldgaard egentlig med, at det ikke er en fremadrettet aftale? Vil det sige, at forslaget til vedtagelse om, at der skal nedsættes et ekspertudvalg, sådan set ikke betyder noget, og at man egentlig ikke regner med at skulle efterleve det, fordi der ikke er en fremadrettet aftale? Er det sådan, at man i sidste samling har snakket om at få en aftale, men at situationen nu er en helt anden, så det bare er pr. automatik, man genfremsætter forslaget? Er det det, det handler om?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg medgiver gerne, at det var smalltalk, og at jeg har fået en mail fra fru Irene Simonsen om, at der ikke bliver fremsat et forslag. Men når hr. Jens Rohde henviser til min udtalelse, er jeg også nødt til at sige, på hvilken baggrund jeg har udtalt mig.

Så vil jeg gerne sige, at når jeg taler om noget fremadrettet, handler det om, at vi ønsker et hurtigarbejdende udvalg, som skal være med til at kigge på den kritik, der er rejst, og prøve at være med til at løse det problem, der er opstået

mellem Institut for Menneskerettigheder og ministeriet.

Det er ikke et spørgsmål om, at det er et udvalg, der skal arbejde for tid og evighed. Når undersøgelsen er afsluttet og problemerne afklarede, er eksperterne væk, og så er den sag afgjort. Det er det samme, som statsministeren ville gøre i EU-sager: Opstår der tvivlsspørgsmål, nedsætter man et udvalg, der kigger på problemet, og når det er løst, er eksperterne væk, og det er også meningen her. Hvis man fortolker begrebet »fremadrettet« på en anden måde, er det, fordi man har onde hensigter.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg har forstået, at fru Anne-Marie Meldgaard har udtalt sig på grundlag af en anden viden, og at fru Anne-Marie Meldgaard troede, der var noget om et forslag til vedtagelse. Men når fru Anne-Marie Meldgaard bruger udtrykket, at det *bare* er en vedtagelse, betyder det altså, at når vi har en forespørgsel her i salen, og man fremsætter et forslag til vedtagelse, som der skal stemmes om, er det egentlig lige meget, og det kan være det samme. Jeg synes, det må være rart for Det Radikale Venstre at vide, at det er lige meget, for det er bare en vedtagelse, og så er det ikke så vigtigt, men jeg har nu altid forestillet mig, at det, der foregår her i salen, er vigtigt.

I øvrigt vil jeg gerne gøre opmærksom på en udtalelse fra fru Helle Thorning-Schmidt og bede fru Anne-Marie Meldgaard om kort at kommentere den. Fru Helle Thorning-Schmidt har for nylig kritiseret statsministeren for at nedsætte nogle udvalg og ekspertudvalg og arbejdsgrupper og andet, som ikke er nødvendige, og tilføjet, at nu skal man altså i gang. Hvad vil fru Anne-Marie Meldgaard så med et nyt udvalg, når formanden for Socialdemokratiet ikke mener, det er en god idé med nye udvalg?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vedkender mig, at det kan være et uheldigt ordvalg, når jeg siger »bare«. Men i min verden er det sådan, at når jeg bruger det udtryk, mener jeg, at der er forskel på den politik, der skal føres i en valgkamp, og et konkret område, hvor vi taler om juridiske spørgsmål, og for mig at se handler denne forespørgsel ikke om politik. Den handler om et juridisk spørgsmål, hvor vi skal have afklaret, om de kritikpunkter, der er kommet fra instituttet, er i overensstemmelse med

menneskerettighederne sammenholdt med regeringens praksis.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg var sådan set meget glad for fru Anne-Marie Meldgaards tale, fordi fru Anne-Marie Meldgaard trods alt gik mere ned i substansen end fru Elsebeth Gerner Nielsen, så vi kunne finde ud af, hvad det er, man vil med forespørgslen.

Kl. 10.45

Men det undrer mig meget, at Socialdemokraterne er medspørgere og også er med på vedtagelsen, når jeg hører, hvad det er, fru Anne-Marie Meldgaard vil. Vi hører, at man ikke ønsker at ændre loven, men ønsker at ændre praksis, og med hensyn til et enkelt punkt – at tage større hensyn til børnene i forbindelse med ægtefællesammenføring – undrer det mig meget, at man ikke går til regeringen eller til de partier, der præcis som Socialdemokraterne har stemt for udlændingeloven, og får en drøftelse. Nu skiber man sig ind i en forespørgsel, som ikke har noget fælles mål. Målene for dem, der er med i forespørgslen, er vidt forskellige, men man vil åbenbart bruge de samme midler, og det er altså svært at forstå.

(Kort bemærkning):

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg kan ikke forstå, hvis man ikke kan forstå, hvad formålet er. Det er at få en afklaring af, om der er noget galt med de juridiske aspekter set i forhold til den administrative praksis, og så burde man også kunne se de forskelle, der er mellem de to rapporter, der foreligger. Men det er fuldstændig rigtigt, at vi ikke ønsker at ændre udlændingeloven, og det står der rent faktisk heller ikke noget om i vedtagelsen. Der står »eventuelt«, og det er også derfor, jeg anklagede integrationsministeren for citatfusk.

Formanden:

Så er det fru Henriette Kjær for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nu skal vi senere i dag diskutere nogle beslutningsforslag, hvor jeg kan se, at man lægger op til at ændre lovgivningen på i hvert fald en række områder, og det har man også med i vedtagelsen.

Jeg må sige, at man fra Socialdemokraternes side sender nogle meget forvirrende signaler ved at skibe sig ind i en vedtagelse, som helt klart sender nogle signaler fra de partier, man er gået sammen med, om at man ønsker udlændingeloven ændret. Man har allerede truffet den beslutning, at man mener, at der rent juridisk er nogle betænkelige forhold, det har vi i hvert fald hørt fra tid til anden, og derfor mener jeg, at Socialdemokraterne selv er årsag til, at det er meget svært at forstå, hvad de mener.

Derfor vil jeg også spørge igen: Ud over det, som fru Anne-Marie Meldgaard har nævnt fra talerstolen om ægtefællesammenføring og hensynet til børnene, hvad er det så, man også gerne vil have denne juridiske ekspertgruppe til at undersøge? Det er måske lidt meget at nedsætte en sådan gruppe, hvis det kun er dette ene punkt, man ønsker belyst, og det er også dyrt.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg har sådan set ikke sagt, at det er de og de punkter, vi ønsker ændret. Jeg kom med eksempler på, hvad man kunne diskutere, og jeg efterlyste faktisk den dialog, som flere andre også har været inde på, og hvis man ikke kan få den, må man jo ty til andre midler. Det er bl.a. det, forespørgslen går ud på. Men at blande efterfølgende lovgivning sammen med forespørgslen vil jeg slet ikke begive mig ud i, for her handler det alene om praksis på familiesammenføringsområdet.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Socialdemokraternes nye formand, fru Helle Thorning-Schmidt, vil gerne give indtryk af, at Socialdemokraterne går ind for den samme udlændingepolitik, som regeringen og Dansk Folkeparti har gennemført. Vi vil fastholde den politik, siger Socialdemokraternes formand.

Derfor undrer det mig, at Socialdemokraterne går med i en vedtagelse som den, vi har fået præsenteret her i dag, for den vedtagelse giver ikke udtryk for, at man ønsker at fastholde den stramme udlændingepolitik. Den giver udtryk for lige det stik modsatte. Den giver udtryk for, at regeringen ikke lytter til andre end sig selv, at Integrationsministeriet behandler klager over sig selv, at det er meget svært at gennemskue den administrative praksis i udlændingesager, og at et ekspertpanel nu skal vurdere, hvilke ændringer der skal laves for at imødekomme Insti-

tut for Menneskerettigheders kritik – altså alt sammen lempelser af udlændingelovgivningen.

Derfor er mit spørgsmål til fru Anne-Marie Meldgaard: Hvorfor går Socialdemokraterne med i en sådan vedtagelse, hvis man har den opfattelse, at den politik, der føres i dag, er god nok?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg er meget glad for, at Socialdemokratiets nye formand bakker op om den linje, jeg som udlændingeordfører lagde før formandsvalget, og jeg er lige ved at sige, at hvis hun ikke gjorde det, havde jeg ikke stået her som ordfører i dag. Så enkelt er det.

Kl. 10.50

Men jeg synes, at man hele tiden prøver at lave politik på noget, som vi ikke ønsker at lave politik på, for vores politik ligger fast. Vi ønsker ikke ændringer, men vi ønsker at få nøje gennemkigget, om der kan ændres noget i den administrative praksis, som er svær at gennemskue i dag. Vi ønsker gennemsigtighed i familiesammenføringssager, og en af årsagerne til, at vi ønsker den gennemsigtighed, er faktisk, at vi gerne vil undgå, at der popper enkeltsager op i formiddagsaviserne den ene gang efter den anden, og at der, ligesom tilfældet er for flygtninge, skal være en reel mulighed for familiesammenførte for at få deres sag prøvet i et familiesammenføringsklagenævnet, ligesom det sker i Flygtningesnævnet i dag. På den måde ville vi undgå meget af den ballade, der er i dag, fordi man ikke ved, hvad man har at rette sig efter.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg kan bare konstatere, at det, fru Anne-Marie Meldgaard siger her, er fuldkommen utroværdigt.

Socialdemokraterne siger, at man vil fastholde den stramme udlændingepolitik, men så nævner man fem-seks punkter og siger, at her er det en helt gal udlændingepolitik, regeringen og Dansk Folkeparti fører. Man siger, at regeringen ikke lytter til andre end sig selv, man vil have uafhængigt klageorgan, man vil gennemkigge lovgivningen, fordi man vil lave nogle ændringer osv.

Så siger fru Anne-Marie Meldgaard, at man ikke ønsker ændringer. Jamen i vedtagelsen taler man netop om, hvilke ændringer man vil gennemføre, så der er altså et eller andet fuld-

stændig utroværdigt i det, Socialdemokraterne siger.

Jeg kan tilføje, at som jeg har forstået de udtalelser, der har været, vil Socialdemokraterne fjerne den lavere starthjælp for udlændinge, og man vil også fjerne 7-års-reglen for at få permanent opholdstilladelse og lempe lovgivningen på det område. Man vil sætte et stort reklameskilt op og fortælle omverdenen, at nu lemper Danmark sin udlændingelovgivning, altså præcis det, vi fra Dansk Folkepartis side vil undgå. Det er utroværdighed og manglende forståelse for, hvad det hele handler om, fra Socialdemokraternes side. Det er intet andet, og det er det, vi kan konstatere.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det kommer ikke bag på mig, at det er det billede, Dansk Folkeparti ønsker at skabe af Socialdemokratiet, men jeg tror, at befolkningen er klogere end som så. Den ved godt, at vi står for en stram udlændingepolitik.

Der står ingen – ingen – steder i vedtagelsen, at lovgivningen skal ændres; det vil jeg gerne slå fast. Det, Socialdemokratiet ønsker, er en gennemgang af mulighederne for praksisændringer. Der står heller ikke nogen steder, at det ikke vil lande med, at ekspertudvalget siger, at der faktisk ikke er noget at komme efter, og så er den sag ude. Så enkelt er det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har et fortræffeligt samarbejde med fru Anne-Marie Meldgaard i indfødsretssager, og jeg troede egentlig, at det var et af udtrykkene for, at Socialdemokratiet var ved at lægge sig fast på en mere realistisk udlændingepolitik, og jeg har også med stor interesse læst bogen »Det delte Danmark« af Lars Olsen, som jo er ansat i fagforeningernes tidsskrift Ugebrevet A4.

Jeg har taget det som udtryk for, at Socialdemokratiet er begyndt at få et realistisk forhold til den frygtelige katastrofe, indvandrerpolitikken er, og derfor er det forbløffende at se, hvordan Socialdemokratiet i dag allierer sig ubetinget med Det Radikale Venstre, der intet højere ønske har end at undergrave den realistiske udlændingepolitik, der er ført siden 2002.

Jeg hørte fru Anne-Marie Meldgaard sige, at for Socialdemokratiet at se er det et rent juridisk spørgsmål, og jeg vil spørge fru Anne-Marie Meldgaard: Er fru Anne-Marie Meldgaard helt

sikker på, at hun ikke bliver bondefanget af De Radikale, fordi det skal se ud som jura, men juraen skal bruges politisk, så realiteten bliver, at fru Anne-Marie Meldgaard og Socialdemokratiet binder sig politisk til Socialdemokratiet i et spørgsmål, som de troede kun handlede om jura?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg har ingen problemer med at binde mig til Socialdemokratiet – det er jeg i forvejen – og for mig at se handler det om jura.

Jeg kan forsikre hr. Søren Krarup, at den linje og det samarbejde i Indfødsretsudvalget, som hr. Søren Krarup gav udtryk for, også gælder, når vi taler udlændingepolitik. Her står vi fast. Vi er ikke enige og bliver aldrig enige med De Radikale på det område, men vi synes, at den kritik, der er rejst om, hvorvidt Danmark overholder menneskerettighederne i den administrative praksis i familiesammenføringssager, er så vigtig, at vi skal have praksis analyseret og derudfra drage de konklusioner, der måtte være nødvendige.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan kun gentage, at det virker dybt utroværdigt. Det er da meget smukt, når fru Anne-Marie Meldgaard siger, at hun ikke føler sig bundet til De Radikale, men forholdet er jo altså, at den jura, Institut for Menneskerettigheder anvender, er en rent politisk jura, og det kan dokumenteres ved at læse den udredning, der kom i efteråret. Det er en rent politisk jura, som De Radikale bruger til at fremsætte forslag, som går ud på at trække grunden væk under den hidtil førte udlændingepolitik.

Kl. 10.55

Det er forbløffende og også dybt afslørende, at Socialdemokratiet deltager i dette forsøg på at trække grunden væk under den førte udlændingepolitik. Det hjælper ikke, at man siger, at det bare er jura, for den jura er politik, og den politik er Det Radikale Venstres. Hele denne debat bidrager til at sprede en dyb mistillid til Socialdemokratiets signaler om, at man nu vil føre en anden udlændingepolitik end den, man tidligere førte med Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det er jeg dybt uenig i. Vi ønsker, at der skal være retssikkerhed, gennemskuelighed og sammenfald i den måde, menneskers sager bliver behandlet på i Udlændingestyrelsen. Vi synes ikke, at det er rimeligt, at embedsmænd bliver pålagt den opgave at skulle foretage forskellige skøn over, hvorvidt den ene eller den anden familie opfylder kravene til familiesammenføring, og derfor synes vi, det er rigtigst, at der er en klagemulighed, så man kan se, hvad der ligger til grund for afgørelsen. Det kan man ikke i dag.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil fortsætte i det samme spor, for jeg må sige, at jeg bliver mere og mere forundret.

Det vedtagelsesforslag, som vi skal stemme om på tirsdag, er jo ord til andet det, som blev taget af bordet, da statsministeren udskrev valget den 18. januar, så forespørgselsdebatten bortfaldt. Nu holder vi den så i stedet i dag, og forslaget er ord til andet den samme rasende – jeg vil endda sige noget skingre – retorik mod regeringen og dens udlændingepolitik.

Nu får vi så at vide, at Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet vil to vidt forskellige ting. Det er det samme vedtagelsesforslag, det er den samme rasende kritik af regeringens udlændingepolitik, men man vil noget forskelligt. Socialdemokratiet vil ikke ændre loven, mens De Radikale med fru Elsebeth Gerner Nielsens ord håber, at der er noget at komme efter. Man fremsætter altså det samme krav om et uvildigt ekspertpanel, men man håber, at der kommer to vidt forskellige ting ud af det. Er det troværdigt?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det synes jeg da i høj grad det er. Det handler jo om, at vi har en forventning om, at der ikke kommer et resultat, der vil medføre væsentlige ændringer, ud af det.

Jeg synes, vedtagelsen er en håndsækning til regeringen. Regeringen har det problem, at den får kritik af den administrative praksis i familiesammenføringssager, og hvis det ikke snart går op for Dansk Folkeparti, at det drejer sig om juraen i Udlændingestyrelsens praksis – ja, så opgiver jeg.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nej, det er Socialdemokratiet, der har et kæmpe troværdighedsproblem, som det efterhånden bliver vanskeligere og vanskeligere at tale sig ud af.

Fru Helle Thorning-Schmidt, partiets nye formand, har konsekvent udadtil lagt luft til De Radikales udlændingepolitik og har sagt, at der ikke skal ændres noget som helst, og fru Anne-Marie Meldgaard giver udtryk for det samme. Men hvorfor fremsætter man så fuldstændig uændret det vedtagelsesforslag, der var tænkt som en del af valgkampen? Det skulle vel ikke være, fordi Socialdemokratiet er limet fast til den gamle aftale med De Radikale, som man alligevel ikke kan få sig til at undsige. Dermed bliver enhver tale om, at udlændingepolitikken ikke skal ændres, til fuldstændigt mundsvejr, og det er der ingen der vil tro på.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg kan godt høre, at Dansk Folkeparti ikke vil tro på det, men jeg tror ikke, at befolkningen er så naiv.

Nu var det jo ikke Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, der udskrev valget. Det var statsministeren, som gjorde det, og hvis man har den samme retorik som Dansk Folkeparti, kunne man jo tro, at statsministeren udskrev valget lige præcis den dag, forespørgslen skulle være afholdt, for at afværge, at vedtagelsen blev fremsat. Derfor er der selvfølgelig en hensigt med at videreføre den vedtagelse, som det var tanken at fremsætte den 18. januar.

Kl. 11.00

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Hvis det her så endda var det eneste, vi skulle behandle i dag – nu forstår jeg, at det kun er jura, og at det kun er det her – men efter denne forespørgsel kommer der en række andre beslutningsforslag, B 53, B 54, B 55, det ene værre end det andet, fremsat i et samarbejde mellem Socialdemokratiet, SF, Det Radikale Venstre og Enhedslisten.

Kunne det ikke tyde på, at man er ved at finde tilbage til det gamle samarbejde igen? Vi var meget begejstrede, dengang Socialdemokratiet tilsluttede sig VOK's nye udlændingepolitik. Er man egentlig ikke på vej tilbage nu? Er det ikke det, som vælgerne egentlig skal forvente at der

sker? Kan fru Anne-Marie Meldgaard garantere, at vi ikke får en tilbagevenden til situationen fra før 2001 med Socialdemokratiets hjælp? Er man nu på vej tilbage i den gamle fold?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nej, det er vi ikke. I Socialdemokratiet støtter vi de forslag, som vi synes er gode, og som er en del af vores politik, og det er ligegyldigt, om det er Det Radikale Venstre eller Dansk Folkeparti, der fremsætter dem.

Vi har også sammen med regeringen og Dansk Folkeparti stemt for adskillige udlændingeforslag, som resten af partierne ikke har stemt for. Og det synes jeg er et godt bevis for, at vi er et selvstændigt parti, der følger den linje, vi lægger.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg forstår altså, at det er en ren tilfældighed, at dette forslag til vedtagelse i dag stort set er et samarbejde mellem de fire nævnte partier og et samarbejde, der kun går ud på at kritisere den udlændingepolitik, som Socialdemokratiet selv er en del af.

Men jeg vil gerne stille et andet spørgsmål, når vi nu er ved det her med jura og eksperter: Hvem er det så egentlig, man forestiller sig f.eks. kunne sidde i det nævn? Kunne det være en mand som Morten Kjærum, som i 1997 slog fast, at udlændingeloven ikke kunne strammes yderligere? Er det sådan nogen eksperter, vi skal hidkalde nu for at lave politik i Danmark? Kunne Morten Kjærum, bare for at tage ham som eksempel, være en af de eksperter, som der bliver peget på til det her?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det bliver morsommere og morsommere. Det må jeg nok sige.

Socialdemokratiet kommer her i dag ikke med nogen kritik af udlændingepolitikken, men vi vil gerne have belyst, om der kan være noget juridisk galt i den praksis, der er i forbindelse med familiesammenføringssager.

Så synes jeg, at Dansk Folkeparti afslører sig selv totalt ved at stå her og foreslå Morten Kjærum, som er direktør for Institut for Mennekerettigheder. Det vil sige, at han er parthaver i den her sag. Det er altså for langt ude.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Helle Ibs artikel har været refereret fra flere ordføreres side, og derfor vil jeg lige være sikker på, at jeg har forstået den helt rigtigt.

Det er sådan, at vi – jeg tillader mig dér at tage Det Radikale Venstre med – ikke har en forventning om, at der udskrives valg før om ca. 4 år, desværre. Derfor må man også forvente, at der kan ske mange ændringer i løbet af de næste 4 år. Vi kender ikke det politiske landskab, vi ved ikke, hvordan det danske samfund ser ud, og desuden har vi vel også, begge partier, netop en forventning om, at regeringen gør noget for at imødekomme den her kritik fra Institut for Menneskerettigheder.

Med andre ord: Kan man ikke formulere det på den måde, at vores håb er, at det slet ikke er nødvendigt at nedsætte et ekspertudvalg om de her 4 år, når valget bliver udskrevet?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det korte svar er selvfølgelig: Jo. Jeg håber meget, at integrationsministeren lytter til det, der bliver sagt her i dag. Det er faktisk en hjælpende hånd til regeringen til selv at kunne gøre noget ved denne her situation ved at sikre en større gennemskuelighed og sikre, at retssikkerheden er i orden i familiesammenføringssager, og det har intet med udlændingelovgivning at gøre.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes bare, det er forholdsvis fantastisk, at en forespørgsel, som handler om, hvad regeringen vil gøre i forlængelse af den kritik, der fra forskellig side har været af udlændingelovgivningen, kommer til at handle om en kritik af, at Socialdemokraterne prøver at få de her ting mere belyst, som det også fremgår af forslaget til vedtagelse, og som det fremgår af teksten i forespørgslen.

Kl. 11.05

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge fru Anne-Marie Meldgaard, om ikke det er rigtigt, at det, der er meningen med den vedtagelse, er, at kritikken skal tages så alvorligt, at vi får undersøgt – og ikke bare af ministeriets juridiske eksperter – hvad det er for nogle præcise forhold i praksis, som gør, at vi mange gange står i en situation, hvor det er tilfældigheder, der afgør, om folk får familiesammenføring eller ej.

Det her handler om nogle helt konkrete menneskeskæbner, og derfor er det så vigtigt, at vi herinde tager initiativet til, at vi får lavet en lovgivning, der er menneskevenlig, og som er forståelig for det menneske, det handler om.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jo, selvfølgelig er det det. Og jeg synes faktisk, at det burde være integrationsministerens fornemste opgave at sørge for, at hendes juridiske eksperter i ministeriet får en sikkerhed for, at det ikke er dem selv, der skal undersøge det, de kommer med, og på den måde får en større retssikkerhed ind i det.

Jeg synes, det er et stort åg, man lægger på Integrationsministeriets og Justitsministeriets juristers skuldre.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Fru Anne-Marie Meldgaard sagde tidligere, at det er nemmere at gå på to ben end at hoppe på ét, men det er lidt besværligt at tolke et politisk parti, der taler med to tunger, så det er nok det, der er problemet i denne her sammenhæng.

Det, der er interessant her, er, at denne her vedtagelse, der ligger nu, åbenbart kommer til afstemning ved et uheld, kan jeg forstå på fru Anne-Marie Meldgaard. Men jeg vil godt høre: Når nu den kommer til afstemning, vil det, der nu bliver stemt om, så være bindende for Socialdemokratiet, hvis den nu bliver vedtaget? For der står jo i vedtagelsen, at der eventuelt skal ske nogle ændringer, og fru Anne-Marie Meldgaard siger hele tiden, at hun ikke mener, der skal ske nogen ændringer. Men hvis nu det udvalg, der skulle blive nedsat, kommer med nogle forslag til ændringer, er det så ligegyldigt? Er vedtagelsen så bindende, eller er den ikke bindende?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu har jeg ikke fantasi til at forestille mig, at et sådant udvalg vil komme med meldinger, som medfører, at der skal laves lovændringer. Men hvis det sker, så har vi en ny situation. Og som flere har været inde på her i dag, så er vi jo aftalepartner med regeringen, og så er det jo der, vi må tage den.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nu synes jeg, det bliver vanskeligt, for det vil sige, at man nedsætter et udvalg, som så skal lave en studiekreds og sidde og snakke om løsning af nogle juridiske problemer, der ikke skal bruges til noget bagefter. Det synes jeg da er spild af ressourcer. Det kan de jo sådan set gøre for sig selv, og det gør de nok også hver dag.

Men jeg har forstået på fru Anne-Marie Meldgaard, at det ikke er Socialdemokratiets ønske, at der skal ske nogen ændringer i udlændingeloven. Hvorfor vil man så nedsætte det her udvalg, som skal kigge på, om der er noget galt?

Der må jo være nogle ting, som Socialdemokratiet har problemer med, siden man vil have det undersøgt. Hvad er det helt konkret, Socialdemokratiet vil have undersøgt? For hvis nu det bestyrker den mistanke, Socialdemokratiet har, skal det så laves om?

Kan vi ikke få at vide helt konkret, hvad det er for nogle mistæneligheder, der er i lovgivningen, som Socialdemokratiet i øvrigt har været med til selv at stemme for? Hvad er det, Socialdemokratiet er så utilfreds med, og som Socialdemokratiet altså i princippet vil have lavet om, hvis eksperterne finder ud af, at der er et problem?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg mener ikke, det er Socialdemokratiet, der har et problem, hvis eksperterne kommer frem til det, så er det regeringen, der har problemet.

Jeg synes, at hvis regeringen havde været klog, så havde den allerede, da den her rapport kom, gjort sig selv den tjeneste at sørge for, at det var andre end dens egne folk, der kiggede på, om der kunne være noget om det, instituttet kom med af kritikpunkter specielt på det administrative område. Og det er det administrative område, Socialdemokratiet interesserer sig for i denne her sag. Der står ikke, at der skal ske lovændringer.

KL 11.10

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde, at de konklusioner om, at der var sket brud på menneskerettighederne, og at mennesker var blevet gjort uret, var afstemt med Socialdemokraterne. Og det sagde fru Anne-Marie Meldgaard i sit svar til hr. Jens Rohde ikke var tilfældet. Sådan må

det tolkes. Kan vi ikke få at vide af fru Anne-Marie Meldgaard, om fru Elsebeth Gerner Nielsen i så tilfælde taler usandt, for det svar, hun gav, var meget klart.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg har én gang læst op af den aftale, vi havde om begrundelsen med Det Radikale Venstre. Det føler jeg sådan set ikke trang til at gøre en gang til. Jeg tror, det står klart for forsamlingen her, hvad det er, Socialdemokraterne vil med den her forespørgsel.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Så må vi jo nærmest konkludere, at Socialdemokraterne mener, at menneskerettighederne er trådt under fode. Hvordan kan Socialdemokraterne så fortsat støtte regeringens udlændingepolitik?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg kan godt lide, når en ordfører får stukket et spørgsmål ud, som passer rigtig godt ind i sammenhængen. Men jeg synes ikke, det er værdigt at komme med sådan et spørgsmål. Jeg har prøvet nu her gennem meget, meget lang tid at gøre klart, at Socialdemokratiet bakker op om regeringens udlændingepolitik. Det står fast. Jeg har også sagt, at De Radikale og Socialdemokratiet ikke er enige på udlændingeområdet, og det bliver vi ikke. Den her forespørgsel drejer sig alene om det juridiske i forhold til praksisændring på udlændingeområdet, her om familiesammenføring.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu kommer jeg fra en landsdel, hvor vi sådan set ikke ønsker for mange ord, men gerne handling bag de ord, der siges.

Nu har regeringen gennemført mange ting, og i nogle tilfælde har Socialdemokratiet været med, De Radikale imod. Nu får vi så en fælles forespørgsel her, hvor Socialdemokratiet deltager sammen med De Radikale. Vil det sige, at det vil være sådan i fremtiden, når vi snakker indvandrerpolitik og integrationspolitik, at hvis der skulle opstå den situation, at de to partier kommer i regering sammen, så vil Socialdemokratiet altid skulle sige til den anden regeringspartner, at her må vi altså gå vores egne veje; vi

skal søge over til VK og eventuelt O for at få det her gennemført; vi kan ikke gennemføre det med jer? Vil det være situationen i en ny regering, hvor S og R er sammen?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg tror, den nye formand for Socialdemokratiet har udtalt helt klart og tydeligt, hvad Socialdemokratiet mener i den her sammenhæng. Og jeg synes, vi skal forholde os til det, vi har arbejdet med her i dag, altså forespørgslen, om der skal ske praktiske ændringer i familiesammenførselsreglerne på det administrative område.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Det blev man jo ikke meget klogere af. Men for at prøve at afæske ordføreren et svar, skal jeg citere Birgitte Kofod Olsen fra Institut for Menneskerettigheder, der for 3 måneder siden sagde om forslaget om nedsættelse af et såkaldt uvildigt udvalg:

Vi opfatter os selv som den uvildige instans, og vi har allerede lavet en uafhængig undersøgelse. Det er et politisk spørgsmål nu.

Hvordan forholder den socialdemokratiske ordfører sig til det, Institut for Menneskerettigheder mener, nemlig at et sådant nyt udvalg vil være overflødig?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det skal Institut for Menneskerettigheder ikke blande sig i. Det skal vi nok gøre herinde, hvis vi mener, at det er nødvendigt. Og når instituttet er part i det her, så vil det klæde dem at holde lav profil, indtil vi har afgjort det her spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg må jo sige, at jeg synes, det er lidt underligt, at ordføreren siger, at hun ikke har fantasi til at forestille sig, at arbejdet i det her udvalg kunne medføre en lovændring, når der i det forslag til vedtagelse, der er fremsat, står, at det kan medføre en eventuel lovændring. Hvordan kan det være, at fantasien ikke kan række til det, men at fantasien alligevel har været så konkret, at det har kunnet nedfældes på et stykke papir, at det kan give anledning til eventuelle lovændringer?

Kl. 11.15

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jamen jeg kunne jo spørge: Har Venstre fantasi til at forestille sig, at sådan et udvalg ville komme til et resultat, der skulle medføre lovændringer? Jeg tror, vi er enige i det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Ellen Trane Nørby (V):

Nu er det jo ikke sådan, at det er os, der har fremsat forslaget.

Fra regeringens side har man jo allerede imødekommet den kritik, der var på det administrative område, og det har menneskerettighedskommissær Alvaro Gil-Robles jo også anerkendt, og han har også takket for, at der har været en imødekommelse på det administrative område.

Derfor forstår jeg ikke, hvorfor vi nu skal igennem en proces, hvor vi skal lave et udvalg, som eventuelt skal lave noget. Jeg må sige, at jeg ikke har fantasi til at forestille mig det. Jeg synes, det er dejligt at se, at menneskerettighedskommissæren har tilkendegivet, at han har reageret positivt på, at Danmark nu har taget kritikken på det administrative område til sig. Hvad skal udvalget lave?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg tror ikke, regeringen ville bryde sig om det, hvis det var Gil-Robles-rapporten, vi stod og diskuterede her i dag. Nu er det Institut for Menneskerettigheders kritik af familiesammenførselsreglerne, der diskuteres, og det forholder jeg mig til.

Formanden:

Tak til fru Anne-Marie Meldgaard. Så er det hr. Søren Krarup som næste ordfører.

Søren Krarup (DF):

Vi tager altid flygtningenes parti, råbte Niels Christian Andersen ud over forsamlingen i Vejle. Det var ved et møde i 1988, hvor Dansk Flygtningehjælp blev konfronteret med de problemer, som udlændingeloven af 1983 havde rejst. Og Niels Christian Andersen var et ledende medlem af Dansk Flygtningehjælp. Flygtningehjælpens holdning var imidlertid klar: Vi tager altid flygtningenes parti.

Men er det rigtigt altid at tage flygtningenes parti imod den danske befolkning? Det afslører i

hvert fald en doktrinær holdning, som også var indholdet af udlændingeloven af 1983.

På mere end 20 års afstand er det berettiget at kalde denne lov for noget af det mest skæbnesvangre, der er sket i Danmarks nyere historie. Her blev det danske folks førstefødselsret berøvet det af jurister og politikere, som altid tog ideens parti imod virkeligheden, eller, hvad der er det samme, tog de fremmedes parti imod danskerne.

I sin bog »Flygtningeret« fra 1984 skrev Hans Gammeltoft-Hansen, tidligere formand for Dansk Flygtningehjælp og udlændingelovens forfatter og ophavsmand, følgende:

Den grundlæggende holdning bag denne bogs bidrag til flygtningeretten består først og fremmest i, at det bør være en fundamental ret for mennesker at have et blivende opholdssted og at nyde opholdslandets beskyttelse.

Meningsløsheden i en sådan tankegang er indlysende. Gammeltoft-Hansen forveksler ordet behov med ordet ret. Det er et fundamentalt behov at have et blivende opholdssted, men det kan aldrig være en ret, for ret forudsætter altid en lov.

Dette er dels dårlig jura udsprunget af idealistisk abstraktion og overjordisk idealisme, men det er også udtryk for mishandling af det folk, der skal lægge ryg og virkelighed til de abstrakte ideer.

Udlændingeloven af 1983 var en mishandling af det danske folk, og at den skyldige var den nuværende ombudsmand, ophæver naturligvis ikke de partiers skyld, der ved hans lobbyvirksomhed lod sig misbruge til at stemme den igenem i Folketinget i juni 1983. En national katastrofe, en slags voldtægt af det danske folk, hvis skæbnesvangre følger vi først nu begynder at begribe.

Dette har jeg ønsket at sige i anledning af den forespørgsel, som de skyldige partier fra 1983 nu fremkommer med.

Jeg kunne afvise den med i al korthed at konstatere, at de har gjort ulykker nok, og at de ikke har noget krav på at blive taget alvorligt, når de nu gør anstalter over, at vi andre i de senere år har søgt at råde bod på den elendighed, de har ført ind over det danske folk. For det er jo situationen. Sammen med Dansk Folkeparti har regeringen så siden 2001 prøvet at rette op på den katastrofale indvandringspolitik og tage vare på befolkningens velfærd. Men jeg vil også sige noget om grundlaget for denne forespørgsel.

Forholdet er jo nemlig, at grundlaget for den kritik af den nuværende udlændingepolitik, som forespørgslen bygger på, er jura af en lige så ringe og lige så politisk ideologisk karakter som Hans Gammeltoft-Hansens fra 1983. Det er først og fremmest kritikken fra Institut for Menneskerettigheder, og det er i sammenhæng hermed menneskerettighedskommissær Gil-Robles' kritik.

Om begge dele vil jeg i al korthed sige, at det er usaglig og overfladisk kritik, der først og fremmest er at forstå som politiske, for ikke at sige propagandistiske udsagn. Læs blot konklusionen eller afrundingen af Institut for Menneskerettigheders omfattende skrift, hvor der spørges: Humanisme eller nationalisme? Det er et rent politisk propagandistisk udsagn, der naturligvis belyser eller stempler hele den foranstående tekst.

Læs videre i konklusionen og indrøm, at dette Institut for Menneskerettigheder ikke kan tages alvorligt som juridisk instans, det er politik, ideologi, for så vidt propaganda, der diskvalificerer sig selv som jura, og det er i den sammenhæng tankevækkende, at det er sådanne eksperter, der skal sidde i et ekspertudvalg.

På samme måde forholder det sig med Gil-Robles. Også han hører hjemme i en politisk ideologisk sammenhæng, som det fremgår både af hans notat og f.eks. af interviewet med ham i Jyllands-Posten den 19. september 2004.

Nej, der er ikke fugls føde i den kritik, som denne forespørgsel bygger på. Integrationsministeriet har tilbagevist kritikken lige så overbevisende, som den forhenværende minister punkterede Menneskerettighedskommissionens kritik af Flygtningenævnet på det sidste samråd i Integrationsudvalget før folketingsvalget.

Der er kun ét at sige til forespørgslen og til de partier, der fremkommer med den: I er vejet og fundet for lette.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Nu vil jeg bede ordføreren for Dansk Folkeparti om at være med i et lille tankeeksperiment. Hvis vi nu forestiller os, at der rent faktisk blev nedsat et ekspertudvalg, og at de kom frem til, at 28-års-reglen rent faktisk er – og det synes rimelig åbenbart – i strid med menneskerettighedernes artikel om, at man ikke må forskelsbehandle sine statsborgere, afhængigt af hvor længe de har været statsborgere; hvis vi nu forestillede os, at vi kom så vidt, ville Dansk Folkeparti så me-

ne, at så burde man af hensyn til menneskerettighederne, som er en af de konventioner, som vi har undertegnet, ændre lovgivningen?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det spørgsmål, som hr. Morten Østergaard stiller, er jo altså: Hvad er det, der skal bestemme i Danmark, er det internationale konventioner og såkaldte menneskerettigheder, eller er det dansk lov?

Lad mig sige ganske klart, at jeg til enhver tid vil fastholde, at politikken i Danmark skal bestemmes af den danske regering og det danske Folketing.

Jeg vil sige med hensyn til alle disse internationale konventioner, at det jo ikke er hellige skrifter, og der er god grund til at sige, som bl.a. den engelske regering, har jeg læst, har antydnet, at det er på tide, at man opsiger den flygtningekonvention af 1951, der er indgået under ganske andre omstændigheder end de nuværende.

Så jeg deler ikke hr. Morten Østergaards overtro på internationale konventioner. Jeg siger, at det er dansk lov, der skal bestemme i Danmark.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne kvittere for den rene tale, for det, jeg forstår, er, at regeringens støtteparti meget klart giver udtryk for, at det er flintrende ligegyldigt, om Danmark overholder menneskerettighederne, om udlændingeloven overholder menneskerettighederne, og det er jo sådan set bare det, forespørgslen i dag handler om: Hvem er det, der mener det, og hvem er det, der mener noget andet?

Kan vi så ikke bare en gang for alle få bekræftet, at regeringens støtteparti har den holdning, at det er ligegyldigt, om vi overholder menneskerettighederne eller ej i forbindelse med udlændingeloven, for udlændingeloven er vedtaget af et flertal i Folketinget?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Regeringens støtteparti har den grundlæggende holdning, at det er dansk lov, der skal bestemme tilstanden i Danmark. Danmark er ikke et internationaliseret område, der skal regeres af udefrakommende instanser.

Men jeg vil lige understrege, at det, sagen drejer sig om vedrørende kritikken her, jo altså er den udlændingepolitik, som regeringen har

ført, ikke Dansk Folkeparti. Vi ville gerne have ændret den på nogle punkter, men har støttet det, der er sket, og kan konstatere, at regeringens jurister fuldstændig overbevisende, synes jeg, har afvist kritikken om overtrædelse af internationale konventioner.

Jeg dyrker ikke internationale konventioner, og jeg er ikke på det punkt ganske enig med regeringen, men jeg konstaterer, at regeringen med føje hævder, at der ikke er fugls føde i den kritik, der er fremsat om disse påståede brud på internationale konventioner.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er det jo et faktum, at i hvert fald menneskerettigheder er en diskussion, som vi også har lidt bredere end blot omhandlende menneskerettigheder i Danmark. Jeg har da i hvert fald hørt Dansk Folkepartis ordfører tale om menneskerettigheder, når vi taler om Tyrkiet, og det synes jeg der kan være meget fornuft i. Men det er bare for at sige, at menneskerettigheder jo er noget, som vi alle sammen må tage alvorligt.

I den forbindelse kunne jeg egentlig godt tænke mig at spørge Dansk Folkepartis ordfører, hvordan det egentlig er, vi fastlægger, hvad det er for nogle menneskerettigheder, det drejer sig om, og hvordan vi forholder os til menneskerettigheder; om det er sådan, at når det gælder menneskerettigheder i Danmark, så er det måske Dansk Folkepartis ordfører, der definerer, hvad det er for nogle menneskerettigheder, vi synes der skal overholdes, mens der gælder nogle andre forhold, når vi snakker om andre lande.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg mener nu aldrig jeg har udtalt mig om menneskerettigheder i forbindelse med Tyrkiet. Jeg har advaret meget kraftigt imod Tyrkiets optagelse i EU, fordi Tyrkiet ikke er et europæisk land. Tyrkiet er et muslimsk land, Europa er et kristent kontinent; der er en uoverstigelig forskel.

Jeg deler, som jeg allerede har været inde på, ikke denne overtro på menneskerettigheder som hellig skrift. Hvis jeg må tilføje det i en parentes, har jeg i adskillige bøger taget fat på hele den dyrkelse af menneskerettighederne, der finder sted, og kaldt den for en ren overtro, der til syvende og sidst har en totalitarisme i sig, som

også vil føre til, at der opstår tyranni der, hvor de hersker.

Jeg kan jo kun konstatere, at det er det, vi oplever her: Man vil ud fra menneskerettighedstalen, alle disse fine fraser, påtvinge Danmark en bestemt politik, som den danske befolkning finder ødelæggende, og som den danske regering gudskelov ikke vil bøje sig for.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jamen så fik vi da det afklaret.

Så vil jeg bare tage fat i et udsagn i Dansk Folkepartis ordførers tale, nemlig det om at tage flygtningenes parti. Hr. Søren Krarup sagde, at dette udsagn skulle være det samme som at tage flygtningenes parti imod den danske befolkning. Det tror jeg ikke at vedkommende person fra Flygtningehjælpen ville sige lige præcis var meningen.

For det er jo et spørgsmål om at tage flygtningenes parti i forhold til lovgivningen, og det er godt, at der er nogle, der forsvarede mennesker i forhold til lovgivningen. Men specielt i denne sammenhæng er udsagnet jo fuldstændig langt ude, i betragtning af at en stor del af de mennesker, vi snakker om i familiesammenføringer, er uagtet hvor de kommer fra, en del af den danske befolkning.

Så derfor mener jeg, at det udsagn, der kom, er indholdsløst. Der er ikke noget, der hedder at tage flygtningenes parti imod den danske befolkning.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg gøre opmærksom på, at flygtninge ikke er en del af den danske befolkning, før de eventuelt har fået statsborgerskab. Den danske befolkning består af de danskere, der har dansk indfødsret. Så derfor er det en fuldstændig misforståelse.

Så vil jeg sige – nu er hr. Jørgen Arbo-Bæhr en ung mand, og han har ikke oplevet den strid, vi andre oplevede for 20 år siden – at det at tage flygtningenes parti med udgangspunkt i 1983-loven var ensbetydende med, at man tog parti imod den danske befolkning. Det er vi adskillige der kan dokumentere er tilfældet. Det er jo også det, hele den senere udvikling manifesterer i den nuværende regering og et meget stærkt Dansk Folkeparti er udtryk for.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes egentlig, vi fik et klokkeklart svar fra hr. Søren Krarup. Hr. Søren Krarup og dermed Dansk Folkeparti er lige glade med menneskerettighederne, de er noget pjat. I Danmark er det danskere, der skal bestemme.

Betyder det så, at vi kan forvente, at der fra Dansk Folkepartis side kommer et forslag om, at vi skal skrive os ud af menneskerettighederne, at vi skal melde os ud af de internationale konventioner? Ligger der et beslutningsforslag parat hos Dansk Folkeparti om det?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er ikke helt mig, der fastlægger politikken på det område, men jeg kan levende forestille mig, at der i Dansk Folkeparti vil være en interesse i, at man gennemgår de forskellige internationale konventioner og undersøger, om de lever op til de krav, vi som et dansk parti må stille til dem.

Jeg har allerede sagt, at flygtningekonventionen af 1951 er der i dag i høj grad grund til at genoverveje og eventuelt melde sig ud af. Den er lavet under betingelser, der overhovedet ikke eksisterer nu. Det hænger altså sammen med, at vi ikke deltager i den religiøse dyrkelse af menneskerettigheder, som bl.a. fru Elsebeth Gerner Niensens parti er førende i.

Kl. 11.30

Vi mener, at det er dansk lov givet af det danske folk, der skal bestemme tilstandene i Danmark. Punktum.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det synes jeg er interessant. Regeringens støtteparti mener, at Danmark skal skrive sig ud af de internationale konventioner. Det er da interessant at have sådan et støtteparti.

Jeg vil stille et spørgsmål inden for et helt andet område. Hr. Peter Skaarup har været ude at sige, at Dansk Folkeparti vil tage kritikken fra højesteretsdommeren til efterretning og er parat til at gå ind og lave en mere gennemsigtig og mere klar lovgivning. Hvornår kan vi forvente, at der fra Dansk Folkepartis side sker noget på det område, altså hvor man går ind og kommer

med konkrete forslag til, hvordan vi laver bedre lovkvallitet, hvor vi altså får en klarere lovgivning i stedet for at lovgive gennem bemærkninger og notater og diverse udtalelser og igennem medierne? Så får vi igen en ordentlig lovgivning, hvor det står i lovgivningen, hvad det er for regler, der gælder i Danmark.

Hvad er det for konkrete initiativer, vi kan forvente fra Dansk Folkepartis side på det område?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg synes, det er ganske komisk, at vi skal beskyldes for at være modstandere af en ordentlig lovgivning. Det er vi i allerhøjeste grad ikke, men vi er tilhængere af, at lovgivningen har et forhold til virkeligheden. Og den virkelighed, denne lovgivning handler om, er en virkelighed, der uundgåeligt må medføre skønsprincippet, for det er sådan, at man ikke der i alle tilfælde uden videre bare kan sige efter paragraf og paragraf. Det er et skønsprincip, hvor man selvfølgelig er nødt til netop at lade vurderingen af de enkelte tilfælde spille en rolle.

Jeg vil sige, at vi ønsker stramninger i udlængepolitikken, det skal jeg ikke nægte; jeg håber også, vi får dem. Men som helhed vil jeg sige, at den i høj grad er acceptabel, den, der er, og vi har støttet den. Og jeg vil sige, at over for Det Radikale Venstres rent dogmatiske, jeg er lige ved at sige religiøse holdning til de såkaldte internationale konventioner er vi fuldstændig afvisende og vil i virkelighedstroskabens navn sige nej til det.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Den næste, der har bedt om kort bemærkning, er fru Charlotte Fischer.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg bed mærke i, at hr. Søren Krarup jo diskvalificerede menneskerettighedskommissæren, ikke så overraskende. Institut for Menneskerettigheder har heller ikke forstand på tingene, og Menneskerettighedsdomstolen kan vi heller ikke bruge til noget, men Integrationsministeriet er derimod dem, som vi kan holde os til. Ville det ikke bare være mere rimeligt at tone rent flag og sige, at Integrationsministeriet jo er parthaver i det her og fint nok, de er enige med Dansk Folkeparti, men er det en særlig saglig måde at se tingene på? Findes der overhovedet nogen eks-

terne eksperter, folk med forstand på tingene, som Dansk Folkeparti mener man skal støtte sig til eller kan støtte sig til, eller er det hele bare politik?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det hele er for så vidt bare politik. Det, jeg har forsøgt at sige, er, at den tro på objektiviteten, som f.eks. fru Elsebeth Gerner Nielsen dyrker med disse jurister, der er objektive, giver jeg ikke to flade øre for. Der findes ikke objektivitet. Der findes ikke objektivitet, hvor man har med mennesker at gøre, og derfor er der ikke overhovedet grund til at dyrke dette Institut for Menneskerettigheder, som jo i allerhøjeste grad er knyttet sammen med det gamle Flygtningehjælpen. Det er et politisk, propagandistisk institut med ganske bestemte holdninger, sådan som konklusionen i dets redegørelse her dokumenterer.

Men det, der er grund til at sige, når jeg taler pænt om juristerne i Integrationsministeriet, er, at jeg har lært dem at kende som samvittighedsfulde, omhyggelige personer, og ud fra dette erfaringsgrundlag siger jeg, at jeg har tillid til dem. Jeg tror nemlig ikke på nogen ophøjet objektivitet, men jeg tror på mine egne ører og mine egne øjne, og det er måske også det, fru Fischer skulle gøre, i stedet for at forsværge sig til en eller anden overtro på såkaldte eksperter, som selvfølgelig ikke er spor eksperter.

Kl. 11.35

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Så kunne jeg, når nu vi har fået udryddet, at der overhovedet findes noget, der hedder menneskerettigheder, jo spørge Dansk Folkepartis ordfører, om han kunne komme med et bud på rettigheder for mennesker, der kommer til Danmark, men i og for sig også for danske statsborgere, der gifter sig med udlændinge. Kan han komme i tanke om et eksempel eller to på nogen grundlæggende rettigheder for de her mennesker, som bør gælde i Danmark efter Dansk Folkepartis opfattelse?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Rettigheder har man som borger i Danmark, og det vil sige, når man er omfattet af dansk lov. Man har ikke rettigheder til Danmark, når man er bosiddende i et eller andet fjernt land. Det var

jo det, der var det fatale ved den katastrofale udlændingelov af 1983, at den udstedte danske rettigheder til 20 millioner mennesker kloden over. Det var så mange flygtninge, der var dengang. Det er en ophævelse af enhver retsstat. Det er det, der ligger i princippet om disse totalitære menneskerettigheder.

Jeg er tilhænger af, at der er lov og ret i landet, det giver loven i landet. Det vil sige, at de folk, der kommer hertil som flygtninge, og de skal være flygtninge, det skal ikke uden videre accepteres, at den almindelige folkevandring fra den tredje verden i øjeblikket skal kaldes en flygtningestrøm, skal være omfattet af den sikkerhed, som bl.a. de tyske flygtninge mødte fra 1945 til 1949. Der var en kvart million af dem, de var i tryghed, de fik tøj på kroppen, de fik føde, der var en lov, der garanterede deres sikkerhed. Det er denne lov, vi taler om, men ikke om alle disse abstrakte overjordiske principper, som ophæver lov og ret.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg har med vilje ikke sagt noget. Jeg vidste godt, at Dansk Folkeparti ville gøre det her til noget helt andet end det, det drejer sig om, nemlig en kamp mellem vores nye medborgere og danskere. Hr. Søren Krarup forholder sig slet ikke til det, det drejer sig om her.

Hr. Søren Krarup siger, at det i Danmark er dem, der har dansk statsborgerskab, som skal bestemme. Hvordan kan fru Jensen se, om jeg har dansk statsborgerskab eller ej? Skal vi have nogle tegn på kroppen eller på hovedet på, at vi er danske borgere nu, når vi skal have en anstændig behandling af og en anstændig snak med hinanden? Det vil jeg gerne spørge hr. Krarup om.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, det er jo ganske imponerende, at der er nogle, der kan bestemme, hvad det drejer sig om. Det her drejer sig om, at der er stillet en fuldstændig urimelig forespørgsel til regeringen på et område, hvor den har optrådt klogt og rigtigt, og der er stillet en forespørgsel, som forsøger at trække grunden væk under regeringen.

Jeg ved ikke, hvad det andet skal gælde til. Ja, man kan tale hyggeligt og venligt med alle, og jeg er meget villig til at tale hyggeligt og venligt med min kollega nede på pladsen der. Det er ikke et spørgsmål om, hvordan man ser ud. Men

tales der om lov og ret, og det vil sige de rettigheder, man har i Danmark, så tales der om gældende lov, og der tales om, om man er omfattet af gældende lov, og det vil sige, om man er dansk statsborger.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg synes, at regeringen og Dansk Folkeparti skal takke dem, der har stillet den her forespørgsel. Hvis der er et eller andet, der ikke bliver gjort efter lovgivningen, efter juraen, så skal man bare vurdere, om man kan gøre det på en anden måde.

Den stærke side ved Danmark og Danmarks demokrati er, at vi har retssikkerhed. Jura og retssikkerhed kan både jeg og mange andre mennesker, som ikke sidder her i Folketinget, også Dansk Folkeparti, få brug for en dag, derfor forstår jeg simpelt hen ikke, når hr. Krarup siger, at de juridiske eksperter aldrig har været objektive. Hvad med Integrationsministeriet, hvis de ikke har været objektive, hvad skal vi så gøre ved det?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg må tilstå, at jeg synes, det er et temmelig forvirret udsagn. Det, det gælder om, er, som jeg har sagt, at der er en lov, som bliver respekteret. Den lov omfatter dem, der er den undergivet, og det er i Danmark de, der har dansk statsborgerskab. Vi har naturligvis også lov for dem, der kommer til som flygtninge, men det er så ikke som danske borgere, det er som flygtninge i en særlig situation.

Men det er loven, det drejer sig om. Altså det, der jo ligger, så vidt jeg kan høre, i hr. Hüseyin Aracs ord, er jo, at man til syvende og sidst skal suspendere loven til fordel for sådan almindelig rarhed. Det er altid den måde, hvorpå man forsøger at camouflere en tilstand af ulovlighed, for ikke at sige af misbrug, og det er ikke noget, jeg ønsker. Jeg ønsker at fastholde, at dansk lov gælder i landet som det afgørende, og det er ud fra den, at vi handler med hinanden.

Kl. 11.40

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg vil gerne bede hr. Krarup om at bekræfte to ting, nemlig at menneskerettighederne ikke er noget, Vor Herre har fundet på, at det er paragraffer og regler og aftaler, som kan ændres på

lige fod med al anden lovgivning. Det er den første bekræftelse, jeg gerne vil have.

Den næste bekræftelse er: Er det ikke korrekt, at Danmark overholder alle internationalt indgåede aftaler?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan til overraskelse formodentlig for alle istemme, at menneskerettighederne ikke er givet af Vor Herre. Jeg har forsøgt temmelig grundigt at slå fast, at menneskerettighederne er et rent oplysningsidealistisk produkt, der som en idealisme altid har tendenser i sig til en totalitær tankegang og et efterfølgende totalitært tyranni. Hvis jeg må sige det, er det jo ikke nogen tilfældighed, at der ud af den franske menneskerettighedserklæring af den 18. august 1789 vokser Robespierres tyranni med rædselsregimet i 1794. Det er fuldstændig rigtigt, at der er grund til at have skepsis over for den overtro med hensyn til menneskerettigheder, som hersker. Det er det ene.

Med hensyn til det andet er det også rigtigt, at Danmark overholder de internationale konventioner, vi har indgået. Det skal ikke ophæve, at jeg synes, vi skulle opsigte nogle af dem. Men Danmark overholder dem, og det er jo det, som Integrationsministeriets meget udførlige og præcise svar på denne kritik fra dette såkaldte Institut for Menneskerettigheder har dokumenteret.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det må være dejligt at være sådan et overmenneske, at man kan slå så meget fast, at alle menneskerettigheder bliver overholdt. Det var nu egentlig ikke det, jeg ville spørge om.

Jeg hører her hr. Søren Krarup sige, at Institut for Menneskerettigheders jurister ikke er objektive, men at det er ministeriets. Samtidig siger hr. Søren Krarup, at det hele handler om politik. Hvis det hele handler om politik, og ministeriets jurister er objektive, så er mit spørgsmål: Vil det sige, at den objektivitet kun går dertil, at juristerne ikke må tænke selvstændigt, men skal parere politisk ordre, når det her nu alene er politik?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg må bedrøve fru Anne-Marie Meldgaard med, at hun ikke helt har fattet, hvad jeg siger.

Jeg siger, der findes ikke objektivitet. Der er ikke objektiv jura. Enhver jurist er naturligvis som ethvert menneske bundet af sit udgangspunkt og er for så vidt subjektiv.

Det ophæver ikke, at han kan være saglig og grundig, og når jeg roser de jurister i Integrationsministeriet, jeg har haft forbindelse med, så er det, fordi jeg personlig har haft lejlighed til at konstatere, at de er grundige og saglige, og ud fra den erfaring har jeg tillid til dem. Det er noget ganske andet end fru Anne-Marie Meldgaards ukritiske tillid til Institut for Menneskerettigheder, der uden videre udnævnes til at være objektivt og hævet over kritik.

Jeg har tillid til dem, jeg har stiftet bekendtskab med, som jeg har gjort erfaringer med, og jeg har ikke tillid til nogen som helst, der kommer og præsenterer sig selv som objektive.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu har jeg ikke udtalt mig om, at jeg er ukritisk over for Institut for Menneskerettigheders jurister. Jeg vil også gerne understrege, at jeg har stor respekt for og har ros også til regeringens, altså til ministeriets jurister. Det har jeg ikke noget som helst problem med at udtale.

Men det, jeg gerne vil henholde mig til igen, er det, hr. Søren Krarup talte om, nemlig at det her handler om politik, og at den grundige og saglige vurdering er en politisk vurdering. Er det det, jeg skal forstå ved, at det her ikke må underkastes en juridisk vurdering, men skal være en juridisk politisk vurdering, som passer i den politik, som regeringen fører, for det er sådan, jeg hører hr. Krarup sige det?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Regeringen fører politik og går til sine jurister for at bede om en udtalelse, og fru Anne-Marie Meldgaard behøver ikke at nære tvivl om, at når juristerne i Integrationsministeriet udtaler sig, så gør de det samvittighedsfuldt og redeligt.

Kl. 11.45

Det vil sige, at hvis de havde udtalt sig på en måde, som stred imod regeringens politik, så ville regeringen formodentlig overveje at ændre politik. Det har de ikke gjort, og det ophæver altså ikke sagligheden i disse juristers udsagn. De driver ikke politik, men de er altså hjælpere for dem, der gør det. Dermed er kun sagt, at regeringen, der driver politik, så kan bruge det el-

ler lade være, men juristerne i sig selv er ikke politiserende.

Det er derimod dem, der som Institut for Menneskerettigheder har gjort sig selv til aktører i politik.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Den næste, der har bedt om en kort bemærkning, er hr. Steen Gade.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det er jo lidt absurd at høre hr. Søren Krarup tale om menneskerettighederne, som er et af de store fremskridt i verden for at hindre, at vi får totalitære systemer, og for at varetage det enkelte menneskes interesser mod statsmagten og andre. De bliver fremstillet af hr. Søren Krarup som det totalt modsatte.

Mit spørgsmål til hr. Søren Krarup handler om, at når hr. Søren Krarup siger, at Danmark overholder menneskerettighederne og så samtidig siger, at han gerne ville ændre en lang række af de her ting, er det så sådan, at når hr. Søren Krarup og andre fra Dansk Folkeparti går til forhandlinger med regeringen om udlændingeloven, så sidder de og siger til regeringen: Kan vi ikke bøje reglerne helt maksimalt, lige gå op til kanten? Det passer ikke, siger de så til embedsmændene, kanten ligger ikke dér, kan vi ikke gå lidt ved siden af? Sker der noget ved det? Får vi en dom ved Menneskerettighedsdomstolen, eller får vi det ikke?

Det må jo være sådan, der forhandles fra Dansk Folkepartis side om at bøje loven så meget, som man overhovedet kan, og tage chancen, og også en gang imellem komme på den forkerte side. Det må jo være logikken i det synspunkt, hr. Søren Krarup har.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, der er ikke meget logik i hr. Gade. Han har bl.a. ikke forstået et eneste ord af den kritik af menneskerettigheder, jeg har fremført også i adskillige år.

Han siger, at menneskerettighederne er et af de store fremskridt i verden, der forhindrer tyranni. Jeg har lige gjort opmærksom på, at Robespierres tyranni udsprang af de franske menneskerettigheder. Jeg kan f.eks. fortælle hr. Gade, at Stalins grundlov af 1936 var fyldt af menneskerettigheder. Men hr. Stalin var måske heller ikke nogen tyrann?

Det er den rene naivitet, der lyser ud af en udtalelse som den, hr. Gade kommer med, og så forsøger han at slutte med en, skal vi sige, lidt gemen insinuation i retning af, at vi vil bøje loven. Nej, vi er nemlig så hæderlige, at vi siger: Vi ønsker egentlig at opgive en flygtningekonvention, der ikke har gyldighed længere, fordi situationen er en anden, men vi bøjer ikke noget, vi taler lige ud og handler redeligt.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg synes nu ellers, det lød meget godt, også bøjningen af den argumentation, som kom her fra hr. Søren Krarup. Det er jo rigtigt, at menneskerettigheder bliver misbrugt. Men hvorfor har hr. Søren Krarup ikke et ønske om at leve op til tankegangen i menneskerettighederne? Det er jo, som om hr. Søren Krarup er imod det, der står i menneskerettighederne, altså at det enkelte menneske skal forsvares.

Det er jo derfor, jeg siger til hr. Søren Krarup: Hvis det er meningen med det, hr. Søren Krarup siger, så må det jo være, fordi hr. Søren Krarup dybest set er tilhænger af noget mere totalitært.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg ville jo ønske, at hr. Gade prøvede på både at tænke og måske også at læse. Den kritik af menneskerettighederne er faktisk fremsat temmelig grundigt.

Når der tales om, at det er et misbrug af menneskerettighederne, at det fører til tyranni, så siger jeg: Nej tværtimod, det er en konsekvens af den ideologi eller den idealisme, der ligger i menneskerettighederne, for al idealisme fører til tyranni, og det er den moderne historie et vidnesbyrd om lige fra Robespierre og til Stalin og Mao.

Jeg synes altså, at hr. Gades naivitet og uvidenhed er så stor, at han faktisk burde føle sig moralsk forpligtet til at sætte sig lidt ind i det, han taler om.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så er der ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Vi siger tak til hr. Søren Krarup. Den næste ordfører i rækken er fru Henriette Kjær.

Henriette Kjær (KF):

Det er selvfølgelig altid godt at have en debat om myndighedernes og selvfølgelig også lovgi-

vernes behandling af de rettigheder, som borgerne har, og det er så det, fire partier ønsker i dag.

Kl. 11.50

Den debat er vi sådan set åbne for i Det Konservative Folkeparti. Vi mener også, at når Institut for Menneskerettigheder kommer med en kritik, så skal den selvfølgelig undersøges og tages alvorligt. Det har man så gjort. Regeringen har taget Institutets kritik alvorligt og har også reageret på den.

Helt konkret har Institut for Menneskerettigheder fremsat en række kritikpunkter, som alle her jo er bekendt med, og det er bl.a. en kritik af 24-års-reglen og af den garantistillelse på 50.000 kr., der kræves, boligkravet osv. Man er faktisk kritisk over for alle de ting, der har gjort en forskel og dermed også med til at sikre en bedre integration.

Det er jo lidt ærgerligt, synes jeg, at debatten er ved at udvikle sig til en evig debat om gyldigheden af de initiativer, regeringen har gennemført, i stedet for at vi kommer videre ud ad det integrationsspor, vi endelig er kommet ind på, for det er da en langt mere perspektivrig debat at tage.

Det undrer mig derfor også, at Socialdemokraterne er medforespørgere til den her forespørgsel. Socialdemokraternes nye formand har jo netop været ude at sige, at man ønsker at videreføre regeringens politik på udlændingeområdet, men alligevel sætter man med den her forespørgsel et stort spørgsmålstegn ved, om det overhovedet er lovligt at handle, som regeringen gør, og som Socialdemokraterne altså selv har bakket op.

Derfor vil man have, at der bliver fulgt op på Institutets kritik. Det mener jeg bestemt vi allerede har gjort ved, at Integrationsministeriet har tilbagevist kritikken i sit 36 sider lange svar. Nu er det jo sådan, at det svar er givet under ministeransvar, og vi lever trods alt ikke i en bananrepublik, så jeg har ingen grund til at betvivle, at de love og den praksis, der følger deraf, ikke er i fuldstændig overensstemmelse med internationale konventioner.

Ud over den vurdering er det jo også sådan, at den europæiske menneskerettighedskonvention er indkorporeret i dansk lov, og mener man, at man ikke er blevet behandlet derefter, så kan man gå til domstolene.

Det er sin sag, at De Radikale og åbenbart også Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten er

imod den politik, regeringen fører. Det er og bliver en ærlig sag. Men med denne forespørgsel synes jeg, at man skubber eksperterne foran sig. I stedet for at erkende, at der er et flertal, der vil noget andet end de pågældende partier, så prøver de nu, for jeg ved ikke hvilken gang, igen at så tvivl om juraen i de regler, Folketinget har vedtaget.

Der har været så megen fokus på netop den danske udlændingelov, den har virkelig været diskuteret og kommenteret, og regeringen er meget opmærksom på og også interesseret i, at vi holder os inden for de konventioner, vi har tilsluttet os.

På baggrund af menneskerettighedskommis-særens besøg i Danmark og den kritik, han fremførte, undersøgte man i tre forskellige ministerier kritikken og kom frem til, at Danmark holder sig inden for konventionerne. Jeg synes derfor, det er helt unødvendigt at nedsætte et ekspertudvalg, der så igen igen skal se på de efterhånden velkendte problemstillinger.

Jeg må sige, at jeg er noget forundret over især Socialdemokraterne, der i notat efter notat kan forsikre sig om, at der ikke er problemer med hverken 24-års-regel, 28-års-regel, forsørgelseskravet, eller hvad det end måtte være, men alligevel ønsker sig det her ekspertudvalg.

Jeg kan kun opfatte Socialdemokraternes medvirken til denne forespørgsel som et forsøg på at få ændret regeringens udlændingepolitik, det er jo i hvert fald det, de andre partier vil, for som et parti, der har lange traditioner som regeringsbærende, ved jeg også, at man som socialdemokrat stoler på embedsmændene. Når man har siddet i regering, så ved man godt, at man ikke får nogen som helst embedsmand til at bøje hverken paragraffer eller andet blot for at føje en minister.

Så mit store spørgsmål her i dag er: Hvorfor er det ikke nok for Socialdemokraterne, at de spørgsmål, som Institut for Menneskerettigheder har rejst, er gennemgået af både Integrationsministeriet, Justitsministeriet og Udenrigsministeriet? Det synes jeg Socialdemokraterne skylder et klart svar på.

Som jeg startede med at sige, så er det altid godt at sætte spørgsmålstegn ved den gyldighed, hvormed vi udøver vores magt. Den debat er vi altid parat til i Det Konservative Folkeparti, men vi mener, at der er svaret på den kritik, vi debatterer her i dag.

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Vi sår tvivl om juraen i lovgivningen.

Det er hverken Det Radikale Venstre eller Socialdemokratiet, der sår tvivl om noget som helst. Tværtimod fremlægger vi i dag et forslag, som kunne fjerne noget af tvivlen. Tvivlen kommer jo andre steder fra, fra Institut for Menneskerettigheder, fra den europæiske menneskerettighedskommissær, fra UNHCR og fra alle mulige andre steder. Det er jo det, der er arnepunktet for tvivlen her.

Er det ikke rigtigt, både at Jörg Haider afviste, at der var noget om snakken, da Østrig blev udset for kritik, og at den daværende regering afviste, at der var noget om snakken, da tamilsagen rullede? Det er derfor, det kan være nødvendigt en gang imellem at sige: Lad os nu få al tvivl fejtet af bordet.

Det er jo derfor, det kan være interessant at sige, at hvis man er så sikker på, at menneskerettighederne her ikke er trådt under fode, så giv da oppositionen den service, at vi får den her eksperthøring, som en gang for alle kan bekræfte det, man er så overbevist om i regeringspartierne. Tør man ikke det?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg mener, at de fire partier, som har stillet den her forespørgsel, sår tvivl. Nu er det jo sådan, at Instituttet har rejst en række kritikpunkter.

Godt, dem tager man så meget alvorligt, selvfølgelig gør man det, undersøger dem og udarbejder et notat, hvorpå man svarer på dem.

Men det er ikke godt nok. Man vil have den her forespørgsel, og man vil også have nedsat et uafhængigt ekspertudvalg. Man sår da tvivl, når man på den måde fremsætter et forslag til vedtagelse med de punkter, man har gjort her. Det er at sår tvivl.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Institut for Menneskerettigheder, udredning nr. 1:

24-års-reglen sammenholdt med tilknytningskrav fører til krænkelse af retten til familieliv i henhold til menneskerettighedserklæringens artikel 8.

Op og kører derudad, der kommer en hel række. Den tvivl kommer ikke fra os, den kommer fra rapporten her.

Det, der så er spørgsmålet, er: Hvorfor tager man ikke nogen initiativer til at imødegå det, f.eks. på retssikkerhedsområdet, det plejer at være en konservativ dyd? Hvorfor siger man ikke: Vi skal have gennemsigtig praksis, vi udgiver en årlig beretning, vi laver nogle regler, som er til at forstå, og vi laver en ankemulighed, som gør, at folk, der har tabt en sag om familiesammenføring, har samme ankemulighed som folk, der har tabt en asylsag på flygtningeområdet?

Tag da de initiativer, vis et konservativt retsind og lad os få ryddet op i den jungle af lovgivning her og sikre, at det er tydeligt for enhver, hvordan loven praktiseres.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen jeg mener ikke, det er nødvendigt. Jeg mener, der er blevet svaret på den kritik, som er rejst af Institut for Menneskerettigheder. Der er jeg ikke i tvivl, jeg tror selvfølgelig på de eksperter, der sidder i ministerierne, det mener jeg er de fremmeste eksperter, og derfor synes jeg, at det vil være spild af skatteborgernes penge.

Jeg kan heller ikke helt forstå, hvad det så er, man skulle komme frem til. Der synes jeg da, det er mere ærligt, at man som radikalt folketingsmedlem selv stiller en række ændringsforslag, hvis man mener, at der er nogen tvivl om, hvordan lovgivningen skal fungere.

Jeg er ikke enig i, at der er behov for et uafhængigt klageorgan, som man foreslår her i forslaget til vedtagelse. Jeg mener, at der er gode klagemuligheder. Man kan klage til Integrationsministeriet, hvis man er utilfreds med den afgørelse, der er truffet; der er Ombudsmanden; der er domstolene.

Derfor er jeg simpelt hen ikke politisk enig i det, man foreslår.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Er den konservative ordfører ikke enig i, at tamilsagen er et meget godt eksempel på, at magtfuldkommenhed er farlig – også for regeringen?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg ved ikke, om jeg hørte rigtigt. Jeg synes, at fru Elsebeth Gerner Nielsen spurgte, om ikke tamilsagen var et godt eksempel.

Jo, det er lige præcis det den er, og det er derfor, alle danske embedsmænd i dag skriver dagbog, gør sig megen umage med ikke at forholde

nogen oplysninger, at være meget korrekte med det, de afleverer. Det er jo en hel skole i sig selv.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvad er så årsagen til, at Det Konservative Folkeparti ikke engang vil være med til, at der hvert år udgives en beretning med konkrete eksempler på den administrative praksis i Integrationsministeriet, sådan at almindelige mennesker og også advokater har mulighed for at se, hvordan der rent faktisk administreres, hvad det er for en lovgivning, vi har?

Hvad er årsagen til, at man ikke engang vil udvise den åbenhed fra De Konservatives side?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Altså, jeg synes, det er lidt ubehageligt at skulle komme ud i, at den her udlændingelovgivning åbenbart er så suspekt set fra radikal side, at man vil sammenligne den med tamilsagen. Det synes jeg er meget problematisk at rejse her.

Dermed er det også sådan underliggende, at derfor skal vi have mere offentlighed om det, for der foregår nok noget, der ikke må foregå. Sådan er mit tankesæt overhovedet ikke. Jeg mener, at den måde, man behandler sagerne på i Integrationsministeriet, er i orden, og jeg mener igen, at man skulle bruge utrolig mange ressourcer på at lave en årlig beretning, som jeg ikke mener er nødvendig, fordi jeg har tillid til, at systemet handler korrekt.

Kl. 12.00

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil spørge fru Henriette Kjær, om hun er enig med hr. Søren Krarup i hans syn på menneskerettigheder? Jeg kender jo Det Konservative Folkepartis historie og Isi Foighel og folk, der virkelig har kæmpet for menneskerettigheder i Europa, så det gætter jeg på bliver et nej.

Mit næste spørgsmål vil så være: Hvis fru Henriette Kjær er uenig med hr. Søren Krarup, hvorfor vil Det Konservative Folkeparti så ikke følge sin flotte tradition på det her område og være interesseret i f.eks. sådan noget, som der står her i forslaget til vedtagelse, at prøve at få en bredere konsensus i Danmark, der sikrer, at vi holder os pænt på den rigtige side, når det gælder menneskerettighederne?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er ganske rigtigt, at jeg bestemt mener, vi skal holde os inden for de konventioner, vi har skrevet under på, og menneskerettighederne mener jeg selvfølgelig også er helt fundamentale. Jeg mener også, det er godt med en bred konsensus.

Det, jeg mener er problemet her, er, at man ligesom forsøger at sige: I følger ikke menneskerettighederne. Man mistænkeliggør regeringen og i øvrigt de partier, der har bakket op om udlændingelovgivningen, og det er jeg altså uenig i. Jeg mener, det er en uberettiget kritik. Jeg mener, at der i notat efter notat gøres rede for, at man holder sig inden for konventionerne. Og det er så derfor, at den konsensus ikke er sådan en normal konsensus: Lad os nu snakke om det her. Nu har det her jo kørt i snart 4 år, hvor man bliver ved med at så tvivl om noget, jeg mener der ikke er tvivl om.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jo, men bestræbelsen for konsensus er jo ikke til stede hos Det Konservative Folkeparti. Der er jo valgt side sammen med en hr. Søren Krarup, som siger, at han faktisk mener, at menneskerettighederne er en farlig udvikling at satse på. Og det er jo præcis det modsatte af, hvad der har været i hvert fald fremtrædende medlemmer af Det Konservative Folkepartis historie.

Derfor synes jeg, at det burde være et parti som Det Konservative Folkeparti, der kunne stå i spidsen for at få opsagt alliancen med de mennesker, der mener, at menneskerettighederne ikke er noget, man skal tage sig af.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nu er der jo mange ting, vi ikke er enige med Dansk Folkeparti i, men hvis der er noget, vi er enige med dem i, så er det, at det er nødvendigt at føre en stram udlændingepolitik.

Der var et åbenlyst behov, da denne her regering trådte til, fordi De Radikale i den tidligere regering ikke ville være med til at lave nogen stramminger, så vi kunne få en ordentlig integration. Og ja, vi har valgt side og står på samme side som Dansk Folkeparti, når vi taler udlændingelov i Danmark. Det betyder jo ikke, at vi ikke vil følge menneskerettighederne, overhovedet ikke. Det er jo morlille er en sten-retorik, hr. Steen Gade her er inde på.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg er faktisk enig med fru Henriette Kjær i, at ministeriets jurister er de fremmeste eksperter, som det blev sagt fra talerstolen, men jeg er nødt til at spørge Det Konservative Folkeparti, om de ikke synes, det er urimeligt, at det lige præcis er de jurister, der skal bruges til at tage det skøn, og at vi som politikere altså fedter den politiske vurdering i familiesammenføringsager af på juristerne, at det ligger på deres skuldre, at det er dem.

Hvorfor vil Det Konservative Folkeparti ikke være med til, at der kommer forudsigelighed i lovgivningen, så de mennesker, hvis retssikkerhed vi taler om her, også ved, hvad de har at rette sig efter, så det ikke sådan er ude i tågerne og er et skøn? Den gennemsigthed, der skulle til i den her sammenhæng, kunne også være, at lovgivningen var til at forstå, og der kunne vi jo have en fælles forpligtelse til at sørge for, at det blev sådan.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er et spørgsmål, jeg er meget glad for, for det er nemlig noget af det, vi ikke har fået diskuteret så meget her i dag. For det første vil jeg godt sige, at vi altid er interesseret i at diskutere lovkvalitet og forståelighed af lovene, og det var også derfor, at jeg, da jeg var spørger og fru Anne-Marie Meldgaard stod heroppe, spurgte, hvorfor man ikke, hvis man synes, der er noget i lovene, man ikke er tilfreds med, kommer til de partier, der har stemt for, og så kunne vi i fællesskab prøve at se: Kan vi gøre noget bedre her?

Så kommer vi til det med skønnene, hvor fru Anne-Marie Meldgaard mener, at det er uretfærdigt eller urimeligt over for embedsmændene at lade dem foretage det skøn, men det bliver vi da nødt til, det her handler om mennesker. Vi har sat nogle rammer op, og så må man skønne inden for de rammer.

Kl. 12.05

Mener fru Anne-Marie Meldgaard virkelig, vi skal have så rigid en lovgivning, at det er skåret ud i pap præcis hvordan og hvorledes, så der ikke foretages nogen skøn og tages de hensyn, som også nogle gange er nødvendige? Det bliver vi nødt til, når det handler om mennesker. Og det ved jeg at embedsmændene er vant til, det gør man også ude i kommunerne inden for sociallovgivningen, så det er altså et arbejde, der ikke er ukendt for embedsmænd.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg er glad for den åbning fra Det Konservative Folkepartis side.

Men jeg vil spørge fru Henriette Kjær, om hun ikke synes, det er urimeligt, hvis man står i en sag, hvor der bliver lavet et skøn, og får et afslag, f.eks. fordi man ikke kan forsørge sin ægtefælle, og så gør man en ihærdig indsats for at få den forsørgelse i orden, søger igen, og så får man et afslag, fordi man ikke opfylder boligkravet f.eks. eller man ikke er gammel nok eller sådan noget.

Ville det ikke være hensigtsmæssigt, at man den dag, man får sit afslag, får at vide: De og de ting skal der til for, at du overhovedet behøver at sende en ny ansøgning ind om familiesammenføring, i stedet for at vi kan opleve en ny sagsbehandling og en trækken tiden ud gang på gang? Burde det ikke være sådan, at den gennemsigthed og den gennemsigthed var til stede i det skøn, der bliver taget?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det mener jeg mere er en øvelse i, hvordan man i det hele taget skriver til folk fra offentlige myndigheders side, at man er mere præcis i sit afslag, mere præcis i at begrunde hvorfor, og måske også hjælpe personen videre med hensyn til: Hvad skal der så til, for at du kan opnå det, du gerne vil opnå?

Det er igen en debat, jeg meget gerne går ind i, men der mener jeg altså ikke, at det forslag til vedtagelse, man har fremsat her i dag, vil løse det problem overhovedet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes jo, at fru Henriette Kjær's ordførertale egentlig meget godt afslørede, hvorfor der er behov for, at vi kommer lidt mere i dybden, sådan at vi kan få en reel diskussion af, hvad der kan være af problemer i den nuværende udlændingelov og ikke mindst i administrationen af den.

For det blev jo sagt f.eks., at hvis man er utilfreds, så kan man jo bare klage i Integrationsministeriet, og i øvrigt også, at denne her kritik er blevet afvist af Integrationsministeriet. Jeg siger bare, at der jo er meget lidt konkret forholdt sig til den kritik, som faktisk er rejst, og som er rejst på baggrund af konkrete eksempler.

Lad mig tage et enkelt eksempel: En herboende tyrkisk kurder har boet her i landet hele sit

liv, har haft arbejde fast de sidste 7 år bortset fra 14 dage for lidt over et år siden, da han var på kontanthjælp i 14 dage. Hvad er konsekvensen? Ingen familiesammenføring.

Jeg mener, at hvis vi skal diskutere de her problemer, er der nok et behov for, at vi ved mere om eller at i hvert fald nogen ved mere om, hvordan den konkrete praksis er. Det er bare det, vi godt vil have på bordet. Og det mener jeg også at den konservative ordfører burde kunne støtte.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg mener stadig væk, at der er meget åbenhed, og også at reglerne er klare, og jeg mener, at de er klare på den måde, at selv om der skal være plads til et skøn, så er det jo fuldt ud bevidst, at man har sagt, at selvfølgelig skal der være nogle rammer, man kan skønne inden for, for ellers bliver lovgivningen ikke til at have med at gøre. Det er vi bevidst om, det er jo helt tydeligt, at sådan er loven lavet.

Det er der så nogle, der ønsker lavet om. Men nu indeholder forslaget til vedtagelse jo altså mere end blot det, at man ønsker en årlig rapport, der begrunder sagerne og de her forskellige ting. Det er ikke, fordi jeg har noget særligt imod en sådan årlig rapport, jeg mener bare, at det ville være et stort stykke arbejde at lave på et område, hvor jeg mener, man ganske udmærket kender praksis og de begrundelser, der afgives, når man f.eks. giver et afslag.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr, og jeg gør lige opmærksom på, at spørgetiden er 1 minut.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg skal gøre det meget kort.

I forlængelse af det svar kunne jeg så bare godt tænke mig at vide, hvorfor det så er sådan, at De Konservative ikke vil være med til, at vi får en gruppe eksperter, som sætter sig ned og laver en undersøgelse af, hvordan det fungerer i praksis, og at vi på den baggrund kan få en politisk debat, hvor et flertal vil bestemme, hvordan lovgivningen skal se ud.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er jo ikke det, man foreslår med vedtagelsen, sådan som jeg læser den. Man foreslår jo, at

der skal være et ekspertudvalg, der skal se på, om loven egentlig har juridisk gyldighed, og også hvordan man håndhæver loven.

Kl. 12.10

Det er jo ikke det, at der skal sidde nogle eksperter, der skal se på, hvordan praksis og sagsgangene er, og så lave et notat om det. Jeg opfatter det, som om det er en rapport, man vil have årligt, hvori det skulle stå. For jeg må sige, jeg er imod, at der skal nedsættes et ekspertudvalg, når de ting, man ønsker belyst, allerede er belyst.

(Kort bemærkning).

Hüseeyin Arac (S):

Hvorfor kan man lave sådan en rapport på flygtningeområdet, men ikke om dem, der er familiesammenført? Det vil jeg gerne spørge om.

Det næste er: Nu har vi snakket meget om juristerne. Socialdemokraterne har stor tillid til juristerne i ministeriet, og vi har stor tillid til de mennesker, der arbejder i statsapparatet; der er slet ikke diskussion om det. Men for at lette trykket på de mennesker, vi har snakket så meget om i dag, kan vi så ikke en gang for alle få vurderet, om der er nogle ting, der ikke bliver gjort efter loven? Det vil jeg gerne vide om Det Konservative Folkeparti vil være med til, for Det Konservative Folkeparti er set med mine øjne et meget retsbevidst parti; det har det i hvert fald været tidligere. Kan vi ikke få det vurderet?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Selvfølgelig skal man vurdere de juridiske aspekter i det, man går rundt og laver, det vi lovgiver om. Jeg mener bare ikke, usikkerheden er til stede i det her spørgsmål. Og jeg mener, at de fire partier, der står bag denne forespørgsel, laver en selvopfundne usikkerhed, begynder at have som præmis, at den udlændingelovgivning, der ligger til grund, og som vi bruger hver dag, egentlig ikke er juridisk holdbar. Det er jeg simpelt hen uenig i, og det er derfor, jeg ikke mener, det er nødvendigt med et ekspertudvalg. Vi har fået svar fra ministerierne og fra de eksperter, der sidder der, og derfor synes jeg altså, det er et selvskabt problem, og det problem har jeg ikke.

Så vil jeg sige med hensyn til, hvorfor man ikke gør det samme på familiesammenføringsområdet det som på flygtningeområdet, at det er jo, fordi det er to forskellige organisationer, to forskellige opbygninger, hvor man har Flygtninge-

nævnet på den ene side, og det har vi ikke på familiesammenføringsområdet, og jeg synes, det fungerer fint, som det er i dag.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Det er om skøn. Jeg synes, det er dejligt, når lokalbefolkningen tager en sag op, eller når en sag kommer i pressen, så er ministeriet god til at give nogle dispensationer en gang imellem. Det er jeg vældig glad for. Hvad med alle de mennesker, som ikke har adgang til pressen, eller som ikke har etableret en vennekreds i lokalområdet? Hvad med de mennesker? Har de ikke også brug for, at deres sag bliver nævnt eller behandlet eller i hvert fald havner på ministerens bord, så man kan se, om der kan laves et andet skøn på det?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg mener, der er en god forklaring på, hvorfor de sager, der er i pressen, nogle gange bliver ændret i afgørelsen. Det er jo, fordi det er vanskelige sager. Det er derfor, de er interessante at skrive om, og det er også derfor, de kan være svære at behandle. Det er jo ikke nødvendigvis, fordi pressen skriver om dem, for der er jo ofte allerede anket, når pressen skriver om dem, og det er inde i en sagsbehandling, hvor man sidder og behandler, så det behøver jo ikke nødvendigvis at være, fordi pressen har skrevet om det; det kan jo faktisk være, fordi det nu er ved at blive behandlet af anden instans, at afgørelsen bliver ændret.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så er der ikke flere korte bemærkninger, så vi siger tak til fru Henriette Kjær. Den næste ordfører er hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Tillad mig at kommentere regeringens redegørelse med et par eksempler på virkningen af de regler, som ministeren altså synes at forsvare med stolthed:

Mette er i dag 23 år. Sammen med sin malaysiske ægtefælle har hun et barn. Parret kunne ikke få familiesammenføring i Danmark, idet Mette er under 24 år. Udlændingestyrelsen mente, at Mette og hendes mand bare kunne bo i Malaysia, indtil Mette blev gammel nok. Men hvis den lille familie flyttede til Malaysia, ville Mette ikke kunne færdiggøre sit studium på Kø-

benhavns Universitet. Familien ville nemlig skulle bo i Malaysia, indtil Mette blev 28 år, fordi – ja, det er altså en smule indviklet – hun ville miste tilknytningen til Danmark ved at flytte til sin mands hjemland. Først når hun er fyldt 28 år, kan hun være sikker på at kunne komme hjem til Danmark sammen med sin familie, hvis hun opfylder alle de andre krav. Mette skulle altså vælge mellem at bo sammen med sit barns far eller gøre uddannelsen færdig. Familien valgte som så mange andre at flytte til Malmø, og nu pendler hun frem og tilbage. Studierne gøres færdige, men hendes ægtefælle og barnet slås med at lære svensk frem for at lære dansk.

Kl. 12.15

Det er bare et konkret eksempel på, at Danmark bryder internationale konventioner. 24-års-reglen sammenholdt med tilknytningskravet fører til en krænkelse af menneskerettighederne, konkluderer Institut for Menneskerettigheder. Der er ikke noget at komme efter, svarer regeringen uden at foretage en konkret proportionalitetsafvejning: Er der sammenhæng mellem mål og midler?

Vi kan også tage et andet eksempel: Camal Kanat, som er 47 år gammel og oprindelig fra Tyrkiet, har siden 1976 haft permanent opholdstilladelse i Danmark og har arbejdet og betalt skat til den danske stat. Han driver en kebabrestaurant i Aalborg, hans revisor skriver endda, at det er en af de bedste, og at indtjeningen er pænt stigende. I 1999 blev Camal dansk statsborger. I dag er han gift med Sengul. Sammen har de en søn på 11 måneder. De har fået afslag på familiesammenføring, fordi familien ikke har tilstrækkelig tilknytning til Danmark, og det på trods af, at Camal har boet, arbejdet og betalt skat her i snart 30 år. Først når Camal har været dansk statsborger i 28 år, kan han være sikker på at få Sengul til Danmark; til den tid er hans søn 23 år.

Er det rimeligt? Er det retfærdigt? Er der en saglig begrundelse for at forskelsbehandle Camal i forhold til andre danske statsborgere? Nej, siger Institut for Menneskerettigheder, reglen om, at man skal have været dansk statsborger i 28 år eller have opholdt sig her i landet uafbrudt i 28 år, fører til en diskrimination mellem statsborgere på baggrund af deres etniske oprindelse. det fremgår jo også klart af baggrundsmaterialet for lovgivningen omkring 28-års-reglen, at målet er at redde etniske danskere, der ellers ville få problemer med tilknytningskravet.

Hertil er kun at sige, at uanset etnisk baggrund har et menneske ret til et familieliv, og ethvert barn har brug for både en far og en mor. Det får barnet kun, hvis staten beskytter dets og dets forældres rettigheder. Det gør den danske stat ikke i øjeblikket. Alligevel siger regeringen: Der er ikke noget at komme efter. Ingen begrundelse, ingen juridisk begrundelse af nogen art.

Regeringen hævder, at den har saglige begrundelser for den stramme udlændingelovgivning. Forekomsten af tvangsægteskaber er et af de meget ofte brugte argumenter for indførelsen af udlændingelovgivningen. Hertil er kun at sige, at tvangsægteskaber skal bekæmpes med alle midler, men ikke midler, som rammer mange flere end dem, de eventuelt måtte hjælpe. Reglerne for familiesammenføring forhindrer, at tvangsægtede unge kommer til at bo sammen i Danmark, men de forhindrer ikke alle tvangsægteskaber; de unge tvinges blot til at bo uden for Danmark, og det gør jo ikke tvangsægteskaberne mindre problematiske.

Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten har fremsat et fælles forslag til indsats mod tvangsægteskaber, som skal behandles senere i dag, og her ser man nogle af eksemplerne.

Der er mange andre eksempler og argumenter for, hvorfor de her regler er blevet indført. Det afgørende er, at regeringen sidder så bekvemt i sadlen, at den ikke behøver at lytte til nogen form for kritik. Der er et flertal mellem regeringen og Dansk Folkeparti, som bestemmer, hvad der er rigtigt og forkert, og endda også, hvad der er sandt og falsk.

At der skulle være en international retsorden, som står over det politiske flertal i Danmark, er en forestilling, som Danmark gradvis er ved at blive vænnet fra. At Danmark dermed så kommer til at stå mere alene ikke mindst i en europæisk sammenhæng, synes langt fra at være en tanke, der skræmmer regeringen. Men den bør skræmme os borgere, som bliver berøvet vores grundlæggende rettigheder som mennesker, retten til familieliv, retten til at fungere som far og mor for vores børn, retten til at tage ansvar for sig og sine. For hvad bliver det næste? Hvis Folketingets Ombudsmand udtaler sig mod det herskende flertal på udlændingeområdet, kan man så også sidde det overhørig? Eller hvad hvis der falder dom i Menneskerettighedsdomstolen, skal vi så blot trække på skuldrene og sige: Jamen vi har en anden opfattelse?

Det er magtfuldkommenhed, det er udansk, og det er en udvikling, som må vendes, og det starter i dag. Det Radikale Venstre bakker derfor helhjertet op bag det forslag til vedtagelse, som er fremsat af forespørgerne.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kunne godt tænke mig at høre hr. Morten Østergaard, om De Radikale mener, at en sådan særlig gruppe udvalgte jurister, som man lægger op til her, vil kunne træffe mere kompetente beslutninger end den myndighed, der jo er i dag, og hvor man kan anke til den internationale domstol.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Først vil jeg lige sige til fru Irene Simonsen, for jeg ved jo, at hun også har et andet spørgsmål, at jeg synes, hun skulle benytte lejligheden til at trække noget af det, hun tidligere har sagt, tilbage, nemlig at Institut for Menneskerettigheder ikke tidligere har kritiseret lovgivningen.

Det er sådan, at jeg står her med høringsvaret fra 28-års-reglens indførelse, og der står højt og tydeligt: »Det er ... Institutets samlede vurdering, at reglerne om ægtefællesammenføring, hvis nærværende lovforslag vedtages, vil udgøre en usaglig og uproportional forskelsbehandling af danske statsborgere med anden etnisk baggrund end dansk, som ville stride mod EMRK ...«, dvs. den europæiske menneskerettighedserklæring.

Det var høringsvaret dengang, og det ville klæde fru Irene Simonsen at trække sin udtalelse tilbage.

Med hensyn til det andet må man sige, at der er en sagsbehandlingstid på ca. 10 år ved Menneskerettighedsdomstolen. Skulle vi acceptere – rådgivet om, at vi allerede gør noget forkert i dag – at der skal gå 10 år, før vi ændrer de regler? Det vil være fuldstændig tåbeligt, når vi har en ganske udmærket rådgivning, der fortæller os, at vi bør ændre vores regler allerede i dag.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne sige til hr. Morten Østergaard, at det kommer an på, hvilke briller man læser med, og hvad det er, man gerne vil have ud af det her. Det, hr. Morten Østergaard vil have ud af det, er, at tingene er ulovlige. Det passer jo ikke. Det, de netop også skriver i det høringsvar, er, at der ju-

ridisk – læg nu mærke til, hvad det handler om: det juridiske – ikke er noget at komme efter; det har vi fået bekræftet.

Kl. 12.20

Men der kan da være noget politisk i det her, noget holdningsmæssigt. Det vil vi jo stadig væk vende tilbage til gang på gang.

Men jeg fik ikke svar på mit spørgsmål, og det vil jeg gerne have: Mener ordføreren for De Radikale her, at sådan et særligt nedsat udvalg af specielt udvalgte jurister kan træffe mere kompetente beslutninger end den internationale domstol? Og nu vil jeg gerne have et klart svar.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Fru Irene Simonsen sagde tidligere, at der ikke fra Institut for Menneskerettigheder var rejst kritik af lovforslagets juridiske indhold i forbindelse med vedtagelsen. Det er decideret forkert, og fru Irene Simonsen kan selv læse høringsvaret, som jeg har taget med som en særlig service for fru Irene Simonsen.

Derudover vil jeg sige om ekspertudvalget: Det er jo en hjælpende hånd. Vi er meget hjælpsomme i oppositionen, og det er en hjælpende hånd til regeringen, som åbenbart ikke mener, at ordene fra det uafhængige Institut for Menneskerettigheder, som vi i lighed med mange andre lande har sat til at holde øje med, om vi overholder reglerne, kan tages for pålydende. Der ligger masser af anvisninger til, hvad man kunne gøre, og det vil vi opfordre til at man gør. Det vil man ikke. Så siger vi, fordi vi er hjælpsomme mennesker: Jamen kunne vi så ikke få et ekspertudvalg til at fortælle, hvad er det for nogle initiativer, der kunne bringe os i overensstemmelse med lovgivningen?

Det er sådan set blot et udtryk for, at det har regeringen ikke selv vist vilje til, og så kunne vi gøre det ad denne her kanal.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu kan man jo se, hvordan debatten har udviklet sig i dag, og så er jeg næsten villig til at sige, at jeg er meget enig med hr. Morten Østergaard i, at det er en meget fin hjælpende hånd til regeringen, den diskussion, vi har i dag, ikke mindst når vi skal have afdækket de sammenkædninger og forskelle, som ligger mellem Det Radikale Venstre og Socialdemokraterne.

Nu sagde fru Anne-Marie Meldgaard jo i sin debatgang sådan meget håndfast, at hun ikke

har fantasi til at forestille sig, at der vil kunne komme nogen lovændringer ud af det her. Hr. Morten Østergaard bruger hele sin taletid og hele sin svartid på at kritisere 24-års-reglen, 28-års-reglen osv. og mener altså, at reglerne skal laves om.

På den baggrund må vi jo så spørge hr. Morten Østergaard: Hvad forventer Det Radikale Venstre sig, at der kommer ud af det forslag til vedtagelse, som man fremsætter her i dag, og af det arbejde, der skal foregå?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg forventer, at der kommer det ud af det, som fremgår af forslaget: at vi får at vide, hvilke initiativer der måtte være nødvendige, for at vi kommer i overensstemmelse med menneskerettighederne i praksis og eventuelt i lovgivning, og det må vi jo så afvente.

At vi så har forskellige vurderinger af, hvad der kan være nødvendigt, er jo netop udtryk for, at vi vælger den model, som i øvrigt er statsministerens egen, nemlig at der er uenighed om noget, så er det en udmærket model at bede nogle eksperter om på en saglig baggrund at redegøre for i det her tilfælde, hvilke initiativer der er nødvendige.

Det er sådan set det, vi er enige om, og det lægger vi frem. Jeg ved godt, at man forsøger at gøre det til noget odiøst, men det er sådan set en praksis, som regeringen selv anvender på andre områder.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Ønsker hr. Jens Rohde en anden kort bemærkning? Det ser sådan ud. Han har ikke bedt om den, men han får den alligevel.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nej, det er der ikke noget odiøst i, det er jo et politisk valg, man træffer her, men det er jo vigtigt at understrege, at det er et politisk valg, og det er bare tankevækkende, at der er en socialdemokratisk ordfører, som siger, at man ikke har fantasi til at forestille sig, at der skal være lovændring. Alligevel har fantasien dog ret til, at det bliver nedfældet på papir, og vi hører, at hr. Morten Østergaard bruger al sin tid på at kritisere reglerne og sige, at reglerne skal laves om. Der er der jo en markant forskel, og derfor er det jo relevant at spørge, hvad Det Radikale Venstre

mener der skal komme ud af det her arbejde. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at jeg godt vil høre hr. Morten Østergaard, om han er vidende om, hvorvidt Socialdemokraterne og andre partier har samtykket til den indledning, som fru Elsebeth Gerner Nielsen leverede i sin begrundelse for forespørgslen på vegne af forespørgerne, hvor hun altså konkluderede, at Danmark overtræder menneskerettighederne, at der er gjort uret mod mennesker. Det vil jeg gerne høre, for vi kunne jo høre fra fru Anne-Marie Meldgaard, at det var der ikke nikket ja til, men fru Elsebeth Gerner sagde det andet. Hvad kendskab har hr. Morten Østergaard til det spørgsmål?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

For det første vil jeg sige, at Det Radikale Venstre jo desværre ikke har flertal i Folketinget, og hr. Jens Rohde har jo fuldstændig ret til, at det kun er et flertal i Folketinget, der kan ændre lovgivningen, det er klart. Derfor er det jo så også, at vi siger: Lad os få nogle eksperter til at vurdere, hvad for nogle initiativer der skal til, og så må vi jo se, om regeringspartierne deler den holdning, som Dansk Folkeparti lægger for dagen, nemlig at det behøver vi ikke at bekymre os om, menneskerettighederne er ikke så vigtige.

Hvis man havde en klar overbevisning, som man siger, så havde man vel egentlig også en villighed til at lade nogle eksperter kigge igennem, om der er nogle initiativer, men den villighed har man ikke, måske fordi man alligevel står lidt på gyngende grund.

Med hensyn til polemikken om fru Elsebeth Gerner Nielsens indledning vil jeg sige, at der er fremsat et forslag til vedtagelse, og ordførerne har redegjort for, hvad deres synspunkter er. Jeg synes, det ville klæde debatten, om vi holdt fast ved det.

Kl. 12.25

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hr. Morten Østergaard forsikrede, at han bakkede fuldt og helt op bag vedtagelsesforslaget, der er fremsat, og det må man vel også gå ud fra, eftersom han selv har været med til at fremsætte det.

Når man nu hørte konklusionerne på de enkelte eksempler, hr. Morten Østergaard anførte, så var der ikke nogen som helst tvivl i hr. Morten Østergaards stemmeføring eller sind om, at

den uvildige ekspertkommission, som man håber på at få udpeget, må komme til det resultat, at Danmark overtræder menneskerettighederne eller de internationale konventioner. Hr. Morten Østergaard var ikke i tvivl.

Så er det, jeg gerne vil spørge: Når nu hr. Morten Østergaard og De Radikale har fået Socialdemokraterne, som håber på det stik modsatte – de håber, at Danmark bliver pure frikendt – med i det forslag til vedtagelse, føler hr. Morten Østergaard så, at De Radikale har haft held til at snøre Socialdemokraterne, eller føler hr. Morten Østergaard, at Socialdemokraterne egentlig har været lidt dumme, at de er røget på limpinden?

Eller er det sådan, at musketereden mellem De Radikale og Socialdemokraterne er sådan, at man faktisk ikke havde noget valg, man var nødt til ud fra diametralt modsatte interesser at gå sammen om den samme vedtagelse?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Heldigvis er det sådan, at den samlede opposition er enig om, at Danmark skal overholde menneskerettighederne. Det er i modsætning til flertallet, som dominerer Folketinget, hvor vi har hørt tidligere fra Dansk Folkepartis ordfører, at det går man ikke synderligt op i.

Derfor er det klart, at vi ikke har haft behov for at snøre nogen som helst med noget som helst, for vi er rørende enige om blandt forslagsstillerne, at menneskerettighederne skal overholdes. Det er ikke vores overbevisning, der gør sig gældende her. Vi konstaterer, at Institut for Menneskerettigheder, hvis opgave er at holde øje med, om Danmark overholder menneskerettighederne, konstaterer, at det gør vi ikke. Derfor går det ud på, at ekspertudvalget skal vurdere, hvilke initiativer der er nødvendige, og det er vi sådan set tilfredse med.

Det, vi – alle forslagsstillerne – ønsker, er, at menneskerettighederne overholdes, og det, vi beder om, er den hjælp, som regeringen ikke vil yde, til at få at vide: Hvordan sikrer vi det – stort som småt?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jo, hr. Morten Østergaard, den søforklaring har vi nu hørt hundrede sytten gange som sådan et forsøg på at etablere en eller anden fortvivlet fællesnævner imellem De Radikale og Socialdemokraterne. Men spørgsmålet er: Hvad vil man

med det? Altså, når man nu går ud og retter en massiv mistænkeliggørelse imod Integrationsministeriets utrolig kompetente embedsmænd – og det er jo mistænkeliggørelse i sig selv, at man skal have en uvildig ekspertkommission, som om der ikke var en redelig sagsbehandling i Integrationsministeriet – og på den baggrund fordrer sådan et uvildigt ekspertpanel, jamen så er det jo helt klart, at man er drevet af et politisk formål, man håber, der kommer noget bestemt ud af det. Hr. Morten Østergaard er ikke et øjeblik i tvivl om, at Danmark overtræder menneskerettighederne, konklusionen er givet på forhånd.

Så er det da meget naturligt at spørge: Er det så sådan, at man går og gnider sig lidt i hænderne i Det Radikale Venstre over, at man har snøret Socialdemokraterne, i tryk forvisning om, at kommer der en SR-regering, så bliver det garanteret den radikale holdning, der vinder?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg har i modsætning til hr. Jesper Langballe alt for stor respekt for Socialdemokraterne til at tro, at de vil lade sig snøre til noget som helst. Og der er ikke behov for søforklaringer.

Det, det handler om her, er, at den politiske kultur i det her land siden 2001 har udviklet sig på en måde, så man ikke engang kan få den indrømmelse, at den samlede opposition kan få en ekspertvurdering af et område, som er til debat, og hvor endda de institutioner, vi selv har sat i verden, som f.eks. Institut for Menneskerettigheder, har givet en klokkeklar anbefaling af, at her bør laves noget om. Der kan man ikke engang i dagens Danmark få den indrømmelse, at man kan få en ekspertvurdering, som jo vil være fuldstændig gratis for regeringen og for Dansk Folkeparti at give indrømmelser omkring, fordi man er helt sikker på, at man er på sikker grund.

Hvorfor tør man ikke det? Det er selvfølgelig, fordi man godt ved, at måske er det ikke så sikkert endda. Vi har ikke behov for nogen form for søforklaring. Vi ville ønske, at de institutioner, der er sat i verden for at holde øje med det her, blev taget alvorligt, og at deres anbefalinger blev taget til efterretning. Det er åbenbart ikke tilfældet, og det beklager vi. Vi er sikre på, at Dansk Folkeparti har en vis finger med i spillet.

Vi ønsker en anden kultur, og vi ønsker i det her tilfælde en uafhængig ekspertvurdering.

Kl. 12.30

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde i sit første indlæg, at Danmark har overtrådt menneskerettighederne og mennesker er gjort uret. Jeg går ud fra, at hr. Morten Østergaard er enig i det synspunkt og i det, som fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde.

Jeg vil godt spørge: Er det noget, som er samstemt med Socialdemokratiet? Hr. Jens Rohde stillede spørgsmålet, men fik ligesom de andre gange, der er stillet spørgsmål, ikke noget svar på det. Er Socialdemokratiet enig i det synspunkt, som fru Elsebeth Gerner Nielsen kom med?

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Undskyld, var det et spørgsmål til den radikale ordfører?

Eyvind Vesselbo (V):

Ja.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der blev spurgt, om Socialdemokratiet var enig!

Eyvind Vesselbo (V):

Ja, jeg spurgte, om det var samstemt med Socialdemokratiet, idet det var en ordførertale for forespørgerne, og derfor udtaler man sig jo på andres vegne.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Undskyld.

Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Vi er jo nødt til at holde fast i, at der er fremsat et forslag til vedtagelse, som Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og SF er ganske enige om. Af det forslag fremgår det, at vi gerne vil have en ekspertvurdering af, hvilke initiativer der er nødvendige, for at vi overholder menneskerettighederne i den administrative praksis og eventuelt i lovgivningen. At vi så har en forskellig vurdering af, hvorvidt det ene eller det andet er nødvendigt, er jo ikke så afgørende, for det, vi er enige om, er, at vi skal have en uvildig vurdering af det.

Derfor er der jo ikke så meget grund til polemik på det her område. Forslagsstillerne er naturligvis fuldstændig enige om, at der er behov for en uvildig vurdering af det, fordi menneske-

rettighedsinstitutet meget klart og utvetydigt har sagt, at vi ikke overholder menneskerettighederne. Derfor skal vi have en vurdering af, hvilke administrative initiativer og eventuelle lovgivningsændringer der kan være nødvendige. Det er forslaget tekst.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg beklager, det var sådan set ikke det, jeg spurgte om, men det er jo klart, at man kan snakke udenom.

Når jeg spørger, er det mere for at finde ud af, hvem der taler sandt. Fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde, at Danmark har overtrådt menneskerettighederne og mennesker er gjort uret, og der blev så spurgt, om det var clearet med Socialdemokratiet, samstemt med Socialdemokratiet, da det var en fælles tale. Fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde ja. Herefter benægtede fru Anne-Marie Meldgaard, at det var tilfældet.

Så er det, jeg spørger: Hvem taler sandt af de to damer? Det må hr. Morten Østergaard vel vide. Kan vi få et klart svar og ikke al den der udenomssnak?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jamen hvis hr. Eyvind Vesselbo kigger i »Ægtefællesammenføring i Danmark«, udredning nr. 1, fra Institut for Menneskerettigheder, kan det jo læses sort på hvidt, at Danmark overtræder menneskerettighederne.

Det er jo i desperation over, at regeringen – desværre – ikke selv tager nogen initiativer, at vi har rejst debatten og fremsat et forslag til vedtagelse. Så kan man trække på smilebåndet, men det er jo det, der er sammenhængen her. Det er ikke andet end det, det drejer sig om. Vi vil have en ekspertvurdering af det. Det er det forslag, der er fremsat, og det bør man forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nu må halvhelligheden simpelt hen høre op. Jeg blev rimelig provokeret, da jeg hørte hr. Morten Østergaard sige, at De Radikale efterhånden som de eneste fastholdt, at menneskerettighederne skal overholdes, blot fordi De Radikale har haft en polemik med Dansk Folkeparti. Jeg vil gerne sige, at Det Konservative Folkeparti selvfølgelig mener, at menneskerettighederne skal overholdes. Det andet synes jeg er plat retorik at bruge.

Så jeg er også ved at være træt af at høre, at man ønsker det her ekspertudvalg nedsat, for så kan det være, og det er kun måske, at der skal ændres noget i den administrative praksis, og kun meget, meget lidt – måske – i lovgivningen. Alligevel står De Radikale hele tiden og taler om, at de synes, at der er for mange skøn, og det kan vi ikke leve med, der skal være nogle helt firkantede og efter min mening meget rigide love og regler, når vi taler familiesammenføring. Jeg vil høre, om det er en ny praksis og en ny politik fra De Radikale, at de ikke mener, at der skal være plads til skøn i lovgivningen.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Vi har senere i dag et forslag til behandling. Her forsøger vi at sige: Kunne man ikke skabe gennemsigtighed ved at have et klageorgan – det er jo også en del af forslaget vedtagelsen og af den her debat – ved at få en årsberetning og den type ting, som alt sammen kan medvirke til, at det bliver synligt for enhver, hvad det er for nogle hensyn, der udgør skønnet.

Derfor er det forkert vurderet, hvis man tror, at det, vi ønsker, er at afskaffe skønnet. Vi ønsker gennemsigtighed, og vi ønsker en klar ankemulighed, som der i øvrigt er inden for asylområdet.

Jeg har ikke ønsket at sige, at Venstre og De Konservative ikke ønsker, at vi overholder menneskerettighederne. Jeg har sagt, at det var det, Dansk Folkepartis ordfører gav udtryk for. Men jeg siger, at den måde, man agerer på i forhold til den her sag, kunne give det indtryk, at man, fordi man er bundet af Dansk Folkeparti, ikke vil tage de hensyn, som bl.a. Institut for Menneskerettigheder lægger op til i sin redegørelse.

Det kan synes mærkeligt, hvis man er så sikker på, at vi overholder dem i dag, at man så ikke vil være med til at lade et uafhængigt ekspertpanel vurdere, om der skulle initiativer til for at imødekomme den kritik fra Institut for Menneskerettigheder.

Kl. 12.35

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er jo en forkert slutning at drage, i og med at vi siger, at vi selvfølgelig skal have kontrolleret, om vi overholder menneskerettighedskonventionerne og andre konventioner. Derfor undersøger vi det, når der bliver rejst kritik af det. Vi finder de fremmeste eksperter. Dem har vi sidden-

de i ministerierne, det er dem, vi benytter os af, og det er dem, vi tror på.

Derfor er retorikken jo forkert. Det er forkert at sige, at vi er ligeglade med det, fordi vi ikke har nedsat et uafhængigt ekspertudvalg, hvor vi mener, at det dels er svært at finde mennesker til at sidde i det, dels er overflødigt, i og med at vi så mange gange har fået svar på den kritik, som også er fremsat af andre end Institut for Menneskerettigheder.

Vi har drøftet det igen og igen og igen, og man kan ikke drage den slutning, at vi så dermed er ligeglade med, om konventionerne overholdes eller med menneskerettighederne.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Men det er jo sådan, at Institut for Menneskerettigheder har sagt, at der er problemer, at den europæiske menneskerettighedskommissær har sagt, at der er problemer, at UNHCR har sagt, at der er problemer. Regeringens embedsfolk sidder loyalt med den lovgivning, de selv har været med til at udvirke, og siger, at der ikke er problemer.

Så spørger vi: Skulle vi ikke som led i den almindelige virkemåde for folkestyret tage at få vurderet de initiativer, der er nødvendige for at imødegå den kritik, så vi ikke fortsat skal skade Danmarks omdømme som et land, hvor menneskerettighederne bliver trådt under fode? Det er sådan set det, vi siger.

Jeg tror godt, at jeg kan tillade mig at sige i dag, at skulle det ske efter det næste valg, at vi igen får flertal, hvilket vi vil arbejde kraftigt på, vil vi ikke, som den nuværende regering har fået for vane, træde oppositionen under fode og nægte den høringer og eksterne vurderinger, som man systematisk har gjort siden 2001. Det vil vi ikke.

Vi vil naturligvis give mulighed for, at der til enhver tid kan blive indhentet uafhængige vurderinger, fordi det nu engang er den måde, som vi fra Folketingets side kan kontrollere ministerierne på. Det er helt naturligt på mange andre områder, og derfor er der ingen grund til her at gøre det odøst eller mistænkeliggøre vores intentioner. Der er rejst en kritik, som vi gerne vil have en uafhængig vurdering af.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er til hele det her spørgsmål om, om man kan sige, at der allerede er gjort uret mod mennesker.

I 2002 blev der indført en administrativ ændring af den måde, man administrerer udlændingelovgivningen på. Den indebærer kort fortalt, at flygtninge, der har giftet sig efter flugten, ikke længere får en sikkerhedsvurdering. Det vil sige, at man ikke vurderer, om de pågældende flygtninge kan vende tilbage til deres hjemland og optage et familieliv der, hvis den udenlandske ægtefælle vel at mærke kommer derfra. Det har betydet, at en række mennesker selvfølgelig ikke har kunnet få beskyttet deres familieliv, i og med at de ikke kan vende tilbage til det land, de oprindeligt er flygtet fra.

I 2004 laver regeringen det om igen og siger: O.k., der skal laves sikkerhedsvurdering. Det er meget tilfredsstillende, men er hr. Morten Østergaard ikke enig i, at det er et udtryk for, at der rent faktisk er sket krænkelse, altså at der er mennesker, der er gjort uret?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg kan kun bekræfte det, fru Elsebeth Gerner Nielsen siger, og så igen konstatere, at vi har gentagne instanser, institutioner, rundtomkring, som udtaler kritik og siger, at der er problemer med det her. Derfor virker det underligt, at vi skal diskutere, om de er trådt under fode eller ej, for det er jo det, vi har fået konstateret og dokumenteret. Det er jo derfor, at vi siger, det er nødvendigt at vurdere, hvilke initiativer der er nødvendige, for at vi kommer tilbage på ret kurs.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Kan man så ikke på den her baggrund være en smule overrasket over, at regeringen på ét enkelt område tager kritikken alvorligt og ændrer den administrative praksis, på alle andre områder behøver man ikke at gøre noget? Er hr. Morten Østergaard ikke overrasket over, at man er så nonchalant i forhold til alle de andre kritikpunkter, når der nu er et enkelt punkt, hvor man trods alt indser, at vi er gået over strengen?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er jeg fuldstændig enig i, og jeg har også bemærket, at man i andre sammenhænge i forskel-

lige dele af den lovgivning, som vi nu behandler, af og til henviser til den europæiske menneskerettighedskommissær, men skynder sig at understrege, at det kun er rene kosmetiske ændringer, man foretager, og ingen praksisændring.

Det er derfor, at det klinger hult, for hvad er det egentlig, ministeriet vil på det her område? Er der noget om kritikken, eller er der ikke noget om kritikken? For man er nu begyndt at lave kosmetiske ændringer, som for alt i verden ikke må tages til indtægt for, at man giver kritikerne ret, men blot er, fordi man på den ene eller den anden vis forsøger at snige sig rundt om dem. Her synes jeg, at det bliver en tilståelsessag med de eksempler, som fru Elsebeth Gerner Nielsen har nævnt, og de eksempler, som vi faktisk behandler i lovgivningen.

Kl. 12.40

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu fik fru Elsebeth Gerner Nielsen jo ret klare svar. Nu er jeg spændt om, om jeg også får ret klare svar.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen går jo også meget ind for, at vi skal overholde internationale regler i det hele taget. Er det så ikke mærkeligt, at vi her fra en samlet opposition får et ønske om at nedsætte et ekspertudvalg, som faktisk skal prøve på at overtrumfe internationale ekspertudvalg? Er det ikke ligesom at udvande det hele noget? Synes hr. Morten Østergaard ikke det?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Indledningsvis vil jeg sige, at jeg går ud fra, at hr. Jens Kirk også mener, at vi skal overholde internationale regler, at det ikke kun er fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Derudover vil jeg sige, at pointen jo er, at vi i Danmark har haft en tradition for, at menneskerettigheder er noget, som vi konstant vurderer i forhold til lovgivningsprocessen. Vi ønsker ikke, at der skal gå de 10-12 år, der ofte vil gå ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, før sagerne løber igennem, hvis vi har mulighed for på forhånd at fange det i opløbet og ændre vores lovgivning. Det betyder jo de facto, at inden sagerne kommer frem til Menneskerettighedsdomstolen, vil man, hvis de får medhold, jo have knægtet andre menneskers rettigheder undervejs.

Det har jo vist sig, at Integrationsministeriet trækker sagerne tilbage. Hvis det er sådan, som vi f.eks. hørte tidligere i debatten, at Menneskerettighedsdomstolen optager sagen, så trækker ministeriet sagen tilbage. På den måde kan man jo holde den her praksis kørende, hvor man i en enkelt sag ændrer det, men uden at lade det komme til en domstolsprøvelse. Det er den måde, man kortslutter processen på, og derfor er der god grund til at gøre, som vi foreslår i dag.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Næste lille korte spørgsmål, men i grunden for undertegnede ret afgørende spørgsmål: Der er fremsat et forslag til vedtagelse. For De Radikale er det ret afgørende og vel også bindende, at det bliver vedtaget. For en af de andre forslagsstillere, Socialdemokratiet, er det knap så bindende. Hvor ligger De Radikale i grunden her: Er det meget afgørende? Er det bindende, eller er det ikke bindende?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Den eneste måde, det er bindende på, er jo, hvis hr. Jens Kirk og Venstre stemmer for det, så forslaget bliver vedtaget, for det er klart, at hvis forslaget falder, er det jo ikke bindende.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er ikke flere spørgsmål. Vi siger tak til ordføreren.

Næste ordfører er hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Jeg vil starte med at sige: Tænk, hvis alle lande i verden havde et flertal, der tænkte som hr. Søren Krarup, og fulgte de tankegange, han har! Ja, der er vel nogle, som måske har det. Det er jo nogle af de lande, vi sender rådgivere ud til og siger: Skulle I ikke lave et institut for menneskerettigheder, så I kunne få orden i systemet? Det er jo folk, der tænker akkurat, ligesom hr. Søren Krarup og Dansk Folkeparti i dag har tilkendegivet at gøre: at menneskerettigheder ikke er noget, man er særlig optaget af. Det er bare lige for at have taget det perspektiv ind, at megen dansk indsats i mange år faktisk har handlet om at få menneskerettighederne højere op på dagsordenen i hele verden. Vi har altså et politisk flertal i de her sager i det danske Folketing bestående af Dansk Folkeparti og regeringspartierne, der er ligeglad med dem. Det er jo en lidt ubehagelig

indgang til den her diskussion, men det er da så en slags klarhed. Det er vel også derfor, at vi kan få en mistanke om, at der kan være nogle problemer, når vi så hører, at man ikke vil nedsætte det her ekspertpanel.

Jeg hører ikke til blandt dem, som mener, at ekspertpanelet skal bestemme. Det er jo slet ikke det, det handler om. Det handler sådan set om at give Folketinget en ramme for fortolkningen af menneskerettighederne her i Danmark og – synes jeg så – en ramme, som ikke er præget af, at man går lige til kanten, hvor man prøver at se: Går det, eller går det ikke? Jeg kan ikke få andet indtryk af det, der kommer ud af munden på ordførerne fra det flertal her, end at det faktisk er, hvad man er i gang med. Man siger til juristerne i ministeriet: Kan vi ikke lige stramme den lidt? Det her plejer vi godt nok ikke at gøre, det plejer I at sige vi ikke må gøre, men er det nu helt sikkert, at det er sådan, at vi ikke godt kan gå det skridt videre? Det er jo sådan, det foregår. Det kan man høre på de ordførerindlæg, der kommer. Det er klart, at det ikke kan bekræftes her, og det vil selvfølgelig også blive afvist. Men jeg kan ikke få andet indtryk.

Kl. 12.45

Derfor er det vel rimeligt at tage en så omfattende kritik som den, der kommer fra Institut for Menneskerettigheder her i Danmark, alvorligt. Det gør man jo andre steder i verden. Der kigger man på dem. Man har oven i købet ofte de samme argumenter. Derfor er jeg måske mest skuffet over, at Venstre og Konservative – og jeg interesserer mig specielt for Det Konservative Folkeparti, fordi de har så stolte traditioner på det her område – ikke synes, at man kunne benytte denne lejlighed til at få en slags bredere konsensus om det, man kunne kalde hæderlighed på det her område.

Jeg ved godt, det i nogles ører måske er en lidt underlig tale, jeg holder, men jeg mener grundlæggende, det er det, det handler om: Skal vi have hæderlighed på det her område, eller skal vi give grønt lys til at gå til kanten?

Jeg er ked af, at denne appel til de borgerlige nok ikke fører til noget, for det var det, Danmark havde brug for: at der var en konsensus om, at der findes en ramme, som efter min bedste overbevisning er strammere end den, vi har i dag, og inden for hvilken der så foregik en diskussion om det her. Så er der nogle der siger: Skal eksperterne bestemme? Næh, det skal de da ikke, men kunne vi få en mere hæderlig ramme end den, vi har i dag?

Det andet, jeg vil sige noget om, er spørgsmålet om den årlige beretning. Det virker helt absurd. Det er bare et tegn på, at har man magten, så vil man sandelig også selv bestemme. Tænk, at regeringen ikke kan lave en årlig redegørelse! Hvad er det for noget? Det gør vi på flygtningeområdet, hvorfor kan vi ikke gøre det på dette område? Hvis der kom bare en lille smule signal om, at man var bare lidt lydhør, så ville man sige: Ja, det får I.

Jeg vil gerne spørge ministeren: Hvorfor kan man ikke give den gestus? Hvorfor kan man ikke lave den? Det kan jo ikke være svært. Det vil selvfølgelig betyde, at vi sandsynligvis får en årlig debat i Folketinget om det, men mig bekendt har der været mere end én debat om de her sager om året i Folketinget, og vi ville så få den på et bedre grundlag. Den lille indrømmelse kunne vi måske få i dag.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Jeg vil gerne bede ordføreren blive stående. Der er en kort bemærkning fra hr. Jesper Langballe.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hæderlighed. Det var et smukt ord, et fornemt ord, hr. Steen Gade brugte der. Jeg har sjældent hørt nogen sige det med så varm inderlighed i et så uhæderligt ærinde som det, hr. Steen Gade er ude i.

For det første forsøger han, fordi der er en uenighed mellem ham og hr. Søren Krarup om menneskerettighedsfilosofien, at placere hr. Søren Krarup på linje med bananoberster og diktorer i den tredje verden. Sådan noget ved hr. Søren Gade jo godt er noget sludder. Sådan noget kalder jeg direkte uhæderligt.

Så siger hr. Søren Gade: Det er sådan, det foregår, når Dansk Folkeparti og regeringspartierne sidder og forhandler i et ministerium. Nej, det kan jeg forsikre hr. Steen Gade om at det ikke er. Det foregår hæderligt og ordentligt.

Hr. Steen Gade kan aldrig have medvirket i sådan noget, for den der forestilling om, at politikerne siger til embedsmændene: Kan vi ikke lige bøje den? Kan vi ikke lige strække den? Og embedsmændene siger: Åååh, det ... er fuldstændig grebet ud af den blå luft. Der sidder nogle voksne, ordentlige og hæderlige mennesker og finder ud af noget sammen.

Hr. Steen Gade ved udmærket godt, at det ekspertudvalg, han så gerne vil have, skal han bruge til at vippe regeringen af pinden med.

Hvorfor skulle hr. Steen Gade i hæderlighedens navn forlange, at regeringen selv skulle medvirke til det? Er det hæderligt? Nej.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Jeg vil gøre opmærksom på, at taletiden for spørgerne er 1 minut.

Jesper Langballe (DF):

Undskyld.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Værsgo til ordføreren.

Kl. 12.50

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg har også 1 minut.

Jeg ramte åbenbart et ømt punkt, og det kan jeg da så rose mig selv for.

Til det andet, om at formlæet med det her skulle være at vippe regeringen af pinden, vil jeg sige: Nej, det er faktisk en appel til Venstre og Konservative om at holde op med at alliere sig med Dansk Folkeparti i de her spørgsmål, der har med menneskerettigheder at gøre.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan forstå, at hr. Steen Gade – jeg har desværre ikke hørt hans ordførertale – har sagt nogle elskværdigheder om mig. I betragtning af at vi havde en ordveksling, hvor indholdet var, at hr. Steen Gade ikke forstod et ord af den principielle kritik, jeg rettede mod hans synspunkt – han kendte ikke noget til historie, han kendte ikke noget til tænkning, han kendte ikke noget til filosofi – så synes jeg det er frækt, som jeg kan forstå, han har gjort det, at han nu stiller sig op og mere eller mindre insinuerer et eller andet om mig og kalder mig uhæderlig.

Jeg synes, det er dybt uanstændigt, og jeg vil faktisk sige, jeg forventer en undskyldning fra hr. Steen Gade, hvor han beklager, at han på grund af manglende evner og viden ikke er i stand til at forstå, hvad jeg siger.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det er da utroligt så mange venligheder, der kan komme ud af hr. Søren Krarups mund, når han ikke engang har hørt, hvad jeg har sagt. Tak for det.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Næste ordfører er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu skal man naturligvis ikke lade sig slå ud, bare fordi Europarådets menneskerettighedskommissær kommer forbi og giver sin karske og mere eller mindre uforbeholdne mening til kende om den danske udlændingelov, sådan som det skete sidste sommer. Og det gjorde regeringen da heller ikke.

Selvfølge skal man heller ikke tage sig det for nær, når FN's Komité for Økonomiske, Sociale og Kulturelle Rettigheder siger det samme, sådan som det skete sidste efterår. Heller ikke denne gang sank regeringen på knæ for kritikken.

Og naturligvis er der heller ikke nogen særlig grund til at tage det alvorligt, når Institut for Menneskerettigheder her i landet efter at have analyseret en stribe konkrete sager konkluderer, at den danske lovgivning og den administrative praksis krænker den europæiske menneskerettighedskonvention på flere punkter. Derfor afviste regeringen da også den kritik.

For selvfølgelig er der ikke noget at udsætte på den danske udlændingelovgivning og slet ikke på administrationen af den, det er klart. Det bør den iranske kvinde, som i oktober sidste år blev udvist og havnede i et fængsel i Teheran, efter hun havde fået afslag på familiesammenføring med sin mand, måske også huske på. For selvfølgelig kan myndighederne begå fejl. Heldigvis for hende var daværende integrationsminister hr. Bertel Haarder ifølge avisen da også hurtig og gesvindt, og han fik fikset hendes opholdstilladelse i en fart.

Men er der nu alligevel ikke grund til at gøre en smule, bare en lille smule, ud af den kritik, som sidste år haglede ned over regeringen? Kan det ikke tænkes, selv om det måske kunne være vanskeligt at tro på, bevares, at der måske kunne være noget om de konklusioner, som Institut for Menneskerettigheder er nået frem til?

Jeg er godt klar over, at denne regering har et endog meget anstrengt forhold til instituttet, men alligevel. Selvfølgelig er det ikke rart at få stukket ni punkter i øjnene, hvor nøgleordene er: krænkelser, diskrimination og forskelsbehandling, ja, oven i købet usaglig forskelsbehandling. Men tænk nu, hvis det faktisk var sådan, at dette forkætrede institut havde fat i noget? Skulle der så ikke gøres noget ved det?

Efter vores mening i Enhedslisten er svaret klart: Jo! Det siger vi ikke bare, fordi der er tale

om juridiske knæbøjninger og alle mulige finurlige argumentationer, det siger vi, fordi der står mennesker bag alle disse sager, der står konkrete personer, som kommer ud for konkrete problemer, som f.eks. kvinden, der blev udvist til Iran. Det er af hensyn til de mennesker, der skal gøres noget, hvis myndighederne og det politiske flertal bag begår krænkelser af menneskerettighederne.

Debatten i dag har langt hen ad vejen handlet om politiske uenigheder mellem os, der står bag forespørgslen. Ja: Vi er hamrende uenige om udlændingepolitikken. For Enhedslisten er det afgørende, at vi behandler alle mennesker som mennesker, der har rettigheder, herunder retten til at gifte sig med hvem de vil og blive boende i det land, de bor i.

Kl. 12.55

Uanset hvem der er enig med hvem, så er målsætningen med denne debat om denne forespørgsel, at vi skal have fakta om virkeligheden på bordet: Hvad er konsekvenserne af udlændingeloven, og hvad er konsekvenserne af myndighedernes administration af den?

Meget i denne debat har tydet på, at der er behov for, at vi får de fakta på bordet, sådan at vi bagefter kan lave en lovgivning på udlændingområdet, som både er anstændig og overholder de menneskerettigheder, som vi i andre situationer bryster os af at overholde.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er ikke nogen, der har bedt om korte bemærkninger, så vi siger tak til ordføreren. Hermed er ordførerrækken afsluttet, og så er det integrationsministeren.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Tak for debatten. Jeg synes, det har været en spændende debat. Men det har også været en debat, som i hvert fald hos mig har medført lidt undren, fordi jeg synes, den i høj grad har været udtryk for manglende politisk ansvar. Der har været meget snak om jurister her i dag.

Det burde ikke være nødvendigt at understrege det, men nu gør jeg det alligevel: Regeringens politik er at overholde de internationale konventioner. Det har den hele tiden været, og det vil den fortsat være. Regeringen følger løbende udviklingen og nye domme for at sikre, at vores retspraksis og vores lovgivning er i overensstemmelse med de internationale konventioner. Det behøver vi ikke at nedsætte et særligt ekspertudvalg for, det gør vi løbende.

Der er en række af de ting, som er blevet sagt i ordførerdebat, som jeg har lyst til at kommentere. Jeg vil simpelt hen tage dem en for en – dem, jeg har bemærkninger til.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde i sin ordførertale for forespørgerne, at vi ved meget lidt om, hvad der foregår. Den udtalelse undrer jeg mig over. Dels har vi jo mange debatter, dels har der været flere samråd og mange spørgsmål omkring familiesammenføringsområdet, dels har vi forespørgslen her i dag.

Jeg kan også konstatere, at Institut for Menneskerettigheder finder, at reglerne om ægtefællesammenføring lever op til de menneskeretlige krav om forudsigelighed med hensyn til konsekvenserne af reglerens anvendelse.

Både fru Elsebeth Gerner Nielsen og hr. Morten Østergaard fremhæver den kritik, der bliver rejst af 28-års-reglen og reglerne for statsborgerskab, og jeg synes sådan set det kan være reguleret nok at være uenig i 28-års-reglen. Det er en politisk uenighed, og lad os så tage den politiske diskussion. Regeringen synes, at 28-års-reglen er en god regel.

Men Højesteret har faktisk fastslået, at man godt kan forskelsbehandle på baggrund af statsborgerskab. Det er det Institut for Menneskerettigheder kritiserer og siger at man ikke kan. Men det har Højesteret altså fastslået at man godt kan, og det er i overensstemmelse med internationale konventioner.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen siger – og igen betragter jeg det som en politisk holdning: Det er helt fair, at enhver dansk statsborger skal have ret til at bo med sin ægtefælle i Danmark. Det er som sagt en politisk holdning, og det har intet med de internationale konventioner at gøre. De internationale konventioner siger ikke, at enhver statsborger har ret til at vælge, hvor vedkommende vil bo, og med hvem vedkommende vil bo. Men det kan være en politisk holdning, og det kan være en dør, som Det Radikale Venstre gerne vil åbne. Det er helt fair. Men lad være med at sige, at det handler om brud på de internationale menneskerettigheder.

Fru Anne-Marie Meldgaard har så en helt anden indgang til det her: Det handler kun om praksis, det handler slet ikke om politik. Udlændingepolitikken er, som den skal være, den er der ingen problemer med. Det handler om praksis.

Kl. 13.00

Fru Anne-Marie Meldgaard nævner tre eksempler: fælles børn, bagatelgrænser og gen-

nemskuelighed. Jeg har citeret fra udredningen, som jeg selvfølgelig også har læst grundigt igennem, og der har jo efterfølgende været en udveksling af synspunkter mellem Integrationsministeriet og instituttet på netop de områder, og den er alment tilgængelig. Jeg tror, brevvekslingen ligger på nettet.

Hvis vi tager gennemskuelighed, siger instituttet, at der sådan set er den gennemskuelighed, man kan forvente, at tilknytningskravet overholder lovgivningen, og at praksis følger lovgivningen. Det samme er tilfældet, efter at instituttet har fået en nærmere redegørelse for vurderingen i sager med fælles børn. Her udtrykker man også tilfredshed og vurderer, at praksis er i orden.

Med hensyn til en bagatelgrænse har jeg altså svært ved at forestille mig, at et ekspertudvalg kan vurdere det spørgsmål. Det er en politisk afgørelse, og gør det dog så til en politisk diskussion, om der skal lempes på reglerne, eller om der skal lempes på tilknytningskravet, men lad være med at skubbe et ekspertudvalg foran. Jeg synes stadig, det står meget uvist efter debatten i dag, hvad det er, partierne bag den vedtagelse, vi skal stemme om på tirsdag, vil have ud af det ekspertudvalg. Meldingerne er i hvert fald meget forskellige.

Socialdemokraterne har kraftigt understreget, at udvalget skal komme med forslag til ændringer af praksis og eventuelt – understreget *eventuelt* – af lovgivningen. Det er fint nok, men det lægger vel op til, at ekspertudvalget kan komme med forslag til ændringer af lovgivningen, hvis det mener, at det er det, der skal til.

Så mangler jeg stadig svar fra Socialdemokraterne på dette spørgsmål: Hvis ekspertudvalgets vurdering er, at der skal ændres i lovgivningen, hvordan vil Socialdemokraterne så forholde sig til det? Der må da være et formål med, at man nedsætter et sådant ekspertudvalg og giver udvalget i opdrag, at det skal komme med forslag. Det må vel være, fordi man har tænkt sig at følge opfordringerne, det må vel være, fordi man vil sige, at det er de eksperter og ikke andre eksperter, man har tillid til. Men det står stadig lidt hen i det uvisse for mig.

Det Radikale Venstres hr. Morten Østergaard synes jeg sådan set var meget mere klar i mælet, også angående de kritikpunkter, instituttet rejser. Jeg er uenig i kritikpunkterne, men kritikken går på nogle af de helt grundlæggende ting i vores udlændingelov, nemlig 24-års-reglens sammenkobling med tilknytningskravet og 28-års-

reglen. Det er jo regulært nok, men hvad er det for nogle eksperter, man skubber foran sig? Man kan jo bare sige, at man vil have de og de ændringer i udlændingeloven, og at man vil lempe udlændingeloven på de og de områder. Det synes jeg sådan set er mere regulært.

Regeringen er ikke enig i det. Vi synes, vi har en god udlændingelov. Vi har fået styr på udlændingeområdet, og det har skabt en helt anden ro omkring udlændingepolitikken i Danmark og de opgaver med integration og alt muligt andet, som vi skal have løst. Det er vi godt tilfredse med, og vi er altså af den opfattelse, at de internationale konventioner overholdes. Det er vi meget optaget af, men det er vi overbevist om at de bliver.

Til sidst spurgte hr. Steen Gade, hvorfor regeringen ikke kan gå ind for en så lille ting som en årlig beretning. I betragtning af disse sagers karakter ville det være meget ressourcekrævende, men Integrationsministeriet har tidligere tilkendegivet – og det bakker jeg sådan set op – at vi sagtens kan gå ind i overvejelser om, hvorvidt de retningslinjer, der ligger bag de konkrete afgørelser, kan blive offentliggjort. Det synes jeg ville være glimrende. Det er fint at diskutere, om vi kan skabe mere åbenhed, men min vurdering er, at hvis det skal være med en årlig beretning, sådan som der lægges op til, vil det med de ressourcer, der skal til, blive en meget tung opgave.

KL 13.05

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil lige starte med at rette ministeren.

Ministeren siger, at instituttet ikke mener, der er brug for større gennemsigtighed, men jeg vil gerne understrege, at i det svarnotat, som instituttet er kommet med, står der, at instituttet fastholder, at Integrationsministeriet bør skabe større gennemsigtighed i administrationen af reglerne ved at udgive en årlig beretning, altså give nogle eksempler på, hvordan de rent faktisk administreres. Det er i øvrigt også noget, der er gjort opmærksom på i de hørings svar, der er givet til de forskellige lovgivninger, ligesom det er blevet kritiseret, at man lovgiver gennem bemærkninger og notater.

Så har jeg et helt konkret spørgsmål. I løbet af debatten har vi kunnet konstatere, at regeringen åbenbart ikke agter at gøre mere på området. Det er beklageligt, men jeg kunne på den baggrund godt tænke mig at finde ud af, om det, re-

geringen agter at gøre nu, bare er at lade borgerne køre sagerne ved domstolene.

I min tale som ordfører for forespørgerne refererede jeg en sag fra Nysted, hvor en mand ved navn Torben Jørgensen, der nu er 63 år gammel, fik afslag på at få sin filippinske kone her til landet. Han havde været gift med hende i 8 år, men problemet var, at man ikke mente, han kunne forsørge hende. Torben Jørgensen var blevet syg og fik dagpenge, og derfor mente ministeriet ikke, at han kunne forsørge hende. Torben Jørgensen gik herefter direkte til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, og domstolen accepterede at kigge på sagen. Så snart domstolen havde accepteret det, meddelte ministeriet, at der kunne ske familiesammenføring.

Er det sådan, det skal være i fremtiden? Skal borgerne gå til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol? Og hvis domstolen tager sagen op, får de så familiesammenføring?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nej, sådan skal det ikke være, og sådan har det heller ikke været. Den orientering, jeg har fået om den pågældende sag, som jeg af andre årsager ikke kan gå ind i substansen af, gik ud på, at Folketingets Ombudsmand var gået ind i sagen.

Med hensyn til hvad der mere generelt sker i de sager, er det også blevet nævnt, at bare sagerne kommer op i pressen, bliver afgørelserne ændret. Men nogle gange handler det altså om, at der faktisk kommer nye oplysninger undervejs i processen, og jeg går ud fra, at der også ville komme kritik, hvis de nye oplysninger ikke blev taget med i en ny vurdering. I den tid, jeg har været minister, har jeg også oplevet en række sager, hvor jeg er blevet kritiseret for ikke at ville ændre afgørelserne, efter at sagerne havde fået offentlig omtale, men det handler jo om, at hvis der kommer nye oplysninger, forventer vi vel alle sammen, at de embedsmænd, som behandler sagerne, selvfølgelig inddrager dem i en eventuel ny vurdering.

Jeg synes, fru Elsebeth Gerner Nielsen beder om noget, som jeg mener er helt umuligt. Det lyder, som om der aldrig burde kunne opstå diskussion om sager, men uanset hvor gode vi er her i Folketinget, kan lovgivningen ikke tage højde for enhver given sag, og derfor bliver der selvfølgelig foretaget skøn. Vi kunne godt gå den helt modsatte vej og slet ikke give plads til skøn, fordi der så slet ikke ville være nogen

tvivl, men jeg går ikke ud fra, at det er det, fru Elsebeth Gerner Nielsen vil.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det, jeg ikke forstår en lyd af, er, hvorfor ministeriet overhovedet trækker sagen. Hvorfor får denne familie familiesammenføring? Alene af den grund, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol anerkender sagen og altså vil kigge på den, trækker ministeriet sagen, og familien får familiesammenføring, men hvad med alle de andre familier, hvis sager ligner denne families sag? Der er jo masser af familier, der er i akkurat den samme situation.

Integrationsministeren ved udmærket godt, at der ikke er kommet nye oplysninger frem i denne sag – ingen! Der er kun sket det nye, at vi var ved at få et problem ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, og det er jo netop det, vores højesteretsdommere kritiserer: Danmark overlader det i stigende grad til embedsmænd og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol at tage stilling til, om de internationale konventioner overholdes. Med andre ord er flertallet i Folketinget og regeringen ikke sin opgave voksen, og hvordan ser en ansvarlig minister på det?

Kl. 13.10

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er uenig med fru Elsebeth Gerner Nielsen. Jeg mener, at vi i regeringen i vores lovgivningsarbejde er meget opmærksomme på at være så præcise, som vi overhovedet kan. Det er til enhver tid regeringens målsætning, men der vil altid være sager, hvor der ikke kan tages højde for enhver situation, og som derfor efterfølgende skal vurderes.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Fru Anne-Marie Meldgaard skal selvfølgelig svare for sig selv, men jeg kan ikke lade være med at kommentere, at ministeren åbenbart er meget optaget af, at et ekspertudvalg eventuelt kunne finde frem til, at der skal foretages ændringer i lovgivningen. Det virker jo mærkeligt, når ministeren er helt overbevist om, at menneskerettighederne på ingen måde er trådt under fode, og så er det egentlig også mærkeligt, at ministeren bruger så megen energi på hypoteser om, hvad Socialdemokratiets holdning til de

spørgsmål er. Det må vel være, fordi ministeren et eller andet sted allerdybest nede godt kan forestille sig, at der måske ville komme en sådan anbefaling fra et udvalg.

Nu er det sagt så mange gange, at Ombudsmanden skulle være en ankeinstans, at det kræver en kommentar. Det er altså noget juridisk sniksnak. Ombudsmanden er ikke nogen ankeinstans. Ombudsmanden træder til, hvis alt andet er efterprøvet, og i særlige sager bestemmer Ombudsmanden selv, om sagen skal tages op.

Til sidst vil jeg bare spørge: Hvilke internationale eller nationale organer skal udtale sig kritisk om udlændingelovgivningen og menneskerettighederne, for at ministeren vil tage det for gode varer? Vi har UNHCR, den europæiske menneskerettighedskommisær og det danske Institut for Menneskerettigheder, der alle sammen har sagt det samme på forskellige områder, men findes der nationale eller internationale organer bortset fra Integrationsministeriet, som ministeren vil lytte til?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi har hver gang forholdt os til den kritik, der har været. Juristerne i Integrationsministeriet og Justitsministeriet har gennemgået kritikken, så den forholder vi os til hver evige eneste gang, så vi er sikre på, at vi overholder de internationale konventioner.

Så vil jeg gerne fremhæve, at i efteråret ændrede vi netop retspraksis i flygtninge- og familiesammenføringssager, så det er ikke, fordi at vi er døve. Men vi vil selvfølgelig gerne foretage vores egne vurderinger, og jeg synes netop, at en af de konklusioner, man kan drage af debatten i dag, er, at dette her ikke er nogen objektiv videnskab. Det kommer an på vurderinger og af fortolkninger af domme og af retspraksis.

Med hensyn til eventuelle ændringer har regeringen ingen planer om at nedsætte et ekspertudvalg, for det er der ikke noget behov for. Hr. Morten Østergaard henviser til en masse organer, men hvis man gerne vil have ændret den danske udlændingelovgivning – eller rettere: Hvis man gerne vil have lempet lovgivningen – er det fair nok. Men så kom dog med forslag om det i stedet for at forsøge at skubbe nye eksperter foran, for det er en politisk og ikke en juridisk beslutning.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Til illustration af den måde, diskussionen her foregår på, kom Institut for Menneskerettigheder med konkrete henvisninger til artikler, til domme og til alt muligt andet, f.eks. 28-års-reglen. Svaret fra ministeriet, som skulle foretage den saglige vurdering, var, og jeg citerer fra side 4:

»Integrationsministeriet finder, at den forskelsbehandling, 28-års-reglen kan indebære mellem danske statsborgere, er sagligt begrundet.«

Men det er jo ikke en juridisk argumentation. Det er netop, som ministeren siger, en politisk argumentation, og derfor vil jeg gentage mit spørgsmål: Findes der ingen saglige internationale institutioner? Jeg kan give et hint om en, jeg synes man burde overveje, nemlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Er det sådan, at hvis Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fælder en dom, som går Danmark imod, vil ministeren så tage initiativ til at ændre lovgivningen eller den administrative praksis? Eller vil man igen sige: Jamen vi synes, der er en usaglig begrundelse, så den dom tager vi ikke notits af?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nej, vi forholder os til de domme, der bliver afsagt, og vi forholder os også til den kritik, der rejses, og hvis vi mener, der er grundlag for ændringer, ændrer vi reglerne.

Angående 28-års-reglen eller ikke 28-års-reglen går Institut for Menneskerettigheders kritik på, at der sker en forskelsbehandling af danske og udenlandske statsborgere. Her vil jeg bare henvise til, at Højesteret lige har afsagt en dom, der siger, at Højesteret finder, at en sådan forskelsbehandling på grund af indfødsret ikke er i strid med diskriminationsforbuddet i menneskerettighedskonventionen, artikel 14, sammenholdt med artikel 8, jævnfør Menneskerettighedsdomstolens dom osv. osv. osv.

Kl. 13.15

Det, Institut for Menneskerettigheder siger om 28-års-reglen, er sådan set ikke om 28-års-reglen i sig selv, men om at der skelnes. Vi skelner mellem, hvor lang tid man har haft dansk statsborgerskab, og om man er dansk statsborger eller ej, og Højesteret siger, at en sådan skelnen kan vi godt foretage.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg er selvfølgelig ked af, at ministeren mener, det er uklart, hvad Socialdemokratiet ønsker på udlændingeområdet. Jeg synes, det er meget, meget klart, og jeg tror, jeg gentog mange, mange gange, at vi ikke ønsker ændringer af udlændingeloven, og at vi bakker op om regeringens politik, men at vi alene ønsker at få en juridisk belysning af, om den administrative praksis i familiesammenførings-sager sker på en betryggende måde.

Men jeg kan jo også forstå, at jeg fuldstændig har misforstået spørgsmålet om gennemsigtighed. Det er åbenbart ikke et administrativt spørgsmål, men et politisk spørgsmål, og så kan jeg jo spørge ministeren: Hvis det er et politisk spørgsmål, vil ministeren så være med til at tage en diskussion om, hvorvidt det kunne være hensigtsmæssigt med nogle praksisændringer af politisk karakter? Jeg vil også godt spørge ministeren, om hun vil være med til at ændre svarene i tilfælde af afslag, så der ikke kun oplyses én grund til, at man får afslag, men så den enkelte ved, hvilke andre krav den pågældende eventuelt ikke opfylder for at kunne få familiesammenføring.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi begynder at bevæge os ind i en meget konkret sagsbehandling, og det tror jeg jeg skal holde mig fra. Men jeg vil bare sige, at efter det, jeg umiddelbart hører, og det, jeg indtil nu kender til, hvordan tingene fungerer, er der i hvert fald en meget stor risiko for, at hvis alle skal have vurderet alle tilknytningskrav hver gang, vil sagsbehandlingen tage virkelig lang tid, og det skal jo også afvejes, hvor stort et arbejde der skal lægges i sagen, hvis man på forhånd ved, at der bliver givet afslag.

Jeg vil sjældent afvise at gå ind i drøftelser, men længere vil jeg altså ikke gå ind i spørgsmålet her i dag, fordi det meget konkret handler om, hvordan vi skal udforme svarene.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg havde selvfølgelig håbet på et mere positivt svar.

Når ministeren siger, at det bliver meget omfattende at skulle vurdere alt, hvad der skal til, for at kravene for at få familiesammenføring er opfyldt, vil jeg spørge ministeren, om hun ikke

finder, det er lidt betænkeligt, at man dermed risikerer at blive beskyldt for, at man kun leder efter den første ting i ansøgningen, man kan give afslag på. Risikoen for, at det ligesom bliver billedet af sagsbehandlingen, er virkelig til stede, og ville det ikke være værd at tænke på, ikke kun af hensyn til den enkeltes retssikkerhed, men måske også af hensyn til beskyttelse af sit eget embedsværk?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes, fru Anne-Marie Meldgaard giver udtryk for mistillid til Udlændingestyrelsen og embedsværket i Integrationsministeriet og får det til at lyde, som om det bare handler om at finde det element, der kan motivere en afvisning.

Der er ikke nogen politik om, at det kun handler om, at hver gang der kommer en ansøgning, skal man finde ud af, hvad der kan medføre afvisning. Der sker en saglig behandling af alle sager, og det er sådan set en objektiv indgang til, om det ender med, at der gives afslag på eller tilladelse til familiesammenføring.

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg hørte ministeren sige, at det kunne være en god begrundelse for lovgivningen, at den levner plads til administrative afgørelser. Det kan der måske nok være noget om, men det gør det jo endnu mere interessant, at de administrative afgørelser selvfølgelig må være politisk betingede. De er underlagt lovgivningen, og de træffes dels af Udlændingestyrelsen, dels af ministeriet selv. De er underlagt integrationsministerens beslutningskompetence, og det mener jeg kunne være et argument for, at der skulle være en mulighed for at klage til en instans uden for Integrationsministeriet. Det kunne jeg egentlig godt tænke mig at høre integrationsministerens svar på.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Familiesammenførings-sager bliver behandlet i to instanser. Første instans er Udlændingestyrelsen, og Udlændingestyrelsens afgørelse kan indklages for Integrationsministeriet. Det politiske ansvar ligger på mine skuldre, og jeg kan altså stilles til ansvar. Anden instans er domstolene, og jeg synes sådan set, det er rimelige forhold, og at der er et rimeligt forløb for behandlingen af familiesammenførings-sager.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr for en sidste bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jamen det er jo ikke et svar på mit spørgsmål. Familiesammenføringsager bliver, som ministeren også selv siger, først behandlet af Udlændingestyrelsen, som hører under Integrationsministeriet, og derefter af ministeriet selv. Hvorfor behandles lige præcis den slags sager på denne måde i modsætning til asylsager og mange andre sager, hvor man har mulighed for at få behandlet en klage uden for ministeriet, f.eks. i Flygtningenævnet? Hvorfor skal man ikke også i familiesammenføringsager have mulighed for at få behandlet en klage uden for Integrationsministeriets rammer?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu er der jo meget stor forskel på baggrunden for og substansen af sagerne, alt efter om der bliver søgt asyl i Danmark, eller der bliver søgt om familiesammenføring, og det vil jeg meget gerne vende tilbage til, når vi senere i dag skal behandle et beslutningsforslag om det spørgsmål.

Der er stor forskel, og jeg mener ikke, situationerne kan sammenlignes. Jeg mener også, at der i dag er gode muligheder for at få behandlet sin sag ordentligt, og jeg har ingen grund til at betvivle, at det sker på en ordentlig og rigtig måde i dag.

Vi havde før diskussionen om gennemskuelighed og åbenhed, og jeg læser instituttets rapport sådan, at de faktisk synes, at gennemskueligheden er i orden. Det andet spørgsmål er så, om der skal laves en beretning og lægges nogle retningslinjer ud på nettet osv., og her sagde jeg, at jeg gerne vil overveje at lægge retningslinjer ud på nettet, så der kan skabes åbenhed.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Sidste spørger er hr. Søren Krarup.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Når jeg hører hr. Morten Østergaard benytte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol som et argument for, at De Radikales politik skal gennemføres, kan jeg ikke lade være med at tænke på professor Bryde Andersens opgør med menneskerettighedstænkningen og hans direkte forslag om, at ændringen i 1992, hvor menne-

skerettighederne blev inkorporeret i dansk ret, tages ud, så man undgår det misbrug af menneskerettighederne, som finder sted.

Men det, som egentlig kalder mig frem, er, at jeg for så vidt føler en vis moralsk forargelse over fru Elsebeth Gerner Niensens brug af en enkeltsag. Forholdet er jo, at alle vi, der har med området at gøre, får utallige enkeltsager, hvor folk henvender sig, klager deres nød og spørger, om vi ikke kan hjælpe dem, og vi må hver gang konstatere, at sagerne er utrolig indviklede og især, at vi ikke kender alle sagens akter.

Derfor synes jeg faktisk, at der er noget moralsk uanstændigt – lad mig bare sige det – i at trække en enkeltsag frem og bruge den som argument. Det er umuligt at argumentere imod, det er derfor også uanstændigt at argumentere *med*, og jeg vil blot spørge ministeren: Er ministeren ikke enig med mig i den erfaring, jeg har gjort gennem flere år, nemlig at man til syvende og sidst ikke er i stand til for alvor at gennemgå alle sagsakter, og at man derfor i vid udstrækning er tvunget til at have tillid til især Flygtningenævnets grundige gennemgang?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er enig i, at Folketingssalen ikke er egnet til sagsbehandling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Er der flere spørgsmål? Det er der ikke. Tak til integrationsministeren.

Så har fru Elsebeth Gerner Nielsen bedt om ordet for lige at gøre status. Det er anden ordførrunde, det er altså 3 minutter. Værsgo.

Kl. 13.25

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil gerne på forespørgernes vegne sige tak for debatten, og jeg vil gøre det kort, fordi debatten har været lang.

Jeg vil for det første starte med at beklage, at vi ikke er kommet ret meget længere. Jeg synes, det er besynderligt at konstatere, at regeringen ikke vil være med til at udpege et uafhængigt ekspertpanel, der kunne se på, hvad det er, der skal til, for at vi kan imødekomme kritikken fra Institut for Menneskerettigheder. Når regeringen nu er fuldstændig sikker på, at der ikke er noget at komme efter, hvad er det så, den er nervøs for? Hvorfor dog ikke give Danmark den chance for at få et bedre renommé i udlandet? Det kunne vi opnå, hvis vi med sikkerhed kunne

sige, at der ikke er noget at komme efter, men nu rejses der tvivl om det fra alle sider.

For det andet er vi selvfølgelig også skuffede over, at regeringen ikke vil være med til at styrke retssikkerheden ved at undgå, at ministeriet behandler klager over sig selv, sådan som tilfældet er i familiesammenføringsager. I stedet burde der være et uafhængigt klagenævn, som man kan gå til og klage sin nød, så man ikke skal klage sin nød til dem, der én gang har besluttet, at man skal være i nød. Det er ikke fremmede for retssikkerheden, så vi beklager, at regeringen heller ikke er med på det punkt.

Endelig beklager vi for det tredje, at regeringen ikke vil være med til at sikre, at der en gang om året bliver udgivet en beretning om, hvordan man administrerer sagerne i Integrationsministeriet. Der bliver afgjort i hundredvis af sager på familiesammenføringsområdet, der bliver givet rigtig mange afslag, og det bliver jo kritiseret. Mange, bl.a. højesteretsdommere, kritiserer, at lovgivningen ikke er klar, og at meget er overladt til embedsmændene, og netop for at styrke retssikkerheden er der derfor al mulig grund til en gang om året at udgive en eksempelsamling, som viser, hvordan man gør, så advokater og almindelige borgere kan læse disse eksempler igennem og sige: O.k., det er altså sådan, det skal forstås. Jeg har i øvrigt en sag, der ligner det eksempel, der blev nævnt tidligere.

Vi synes, det er beklageligt, at regeringen ikke vil være med til at øge retssikkerheden og ikke vil være med til at sikre større gennemskuelse i lovgivningen, og vi beklager, at regeringen agter at sidde kritikken fra Institut for Menneskerettigheder og alle mulige andre internationale institutioner overhørig.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Der er rejst tvivl fra alle sider, siger fru Elsebeth Gerner. Ja, der er rejst tvivl fra Alvaro Gil-Robles, fra Morten Kjærum og fra fru Elsebeth Gerner Nielsen, og det kan man selvfølgelig godt kalde alle sider – én, to, mange.

Jeg ved ikke, om det kan betale sig at blive ved, men jeg kan ikke komme mig af min undren over argumentationsformen. Når nu regeringen er så sikker, siger fru Elsebeth Gerner Nielsen, hvorfor så ikke nedsætte den kommission? Men hvorfor skulle regeringen dog gøre det, når regeringen er sikker på, at dens embeds-

mænd har gjort deres arbejde fuldstændig efter bogen?

Derimod er sagen den, at fru Elsebeth Gerner Nielsen selv er sikker. Fru Elsebeth Gerner Nielsen er selv sikker på, at der foregår noget ulovligt, og at det er helt sikkert, at det også vil være ekspertkommissionens endelige konklusion. Derfor har hun fået lokket Socialdemokraterne med til vedtagelsen, og det synes jeg simpelt hen er godt præsteret. Men lad det nu være, det bliver en sag mellem fru Elsebeth Gerner og fru Anne-Marie Meldgaard.

Men at foreslå, at regeringen selv skal bidrage til en ekspertkommission, når den fra fru Elsebeth Gerners side kun har til formål at vippe regeringen af pinden, er mig fuldkommen ufatte-

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Vi kommer ikke uden om, at Alvaro Gil-Robles, FN's Menneskerettighedskomiteé, UNHCR, Institut for Menneskerettigheder og for så vidt også en højesteretsdommer har kritiseret Danmark for manglende retssikkerhed og for ikke at overholde menneskerettighederne.

Kl. 13.30

Det er en meget alvorlig kritik for et civiliseret land, vil jeg gerne sige. Vi ville da virkelig være på tæerne, hvis alle mulige andre lande, som vi f.eks. gav ulandshjælp til, reagerede på samme måde, som regeringen gør her. Det er ret grotesk: Hvis andre lande gjorde det samme, som regeringen gør her, ville vi i den grad brokke os.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Kan fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke prøve at sætte sig i regeringens sted? Fru Elsebeth Gerner Nielsen er sikker på, at der foregår noget ulovligt, at det hele er pjaskulovligt. Regeringen og vi er lige så sikre på, at alt foregår efter bogen.

Jeg kan da godt forstå, at fru Elsebeth Gerner Nielsen gerne vil have sådan en ekspertkommission, der for fru Elsebeth Gerner Nielsen i mangel af et politisk flertal her i Folketingssalen vil kunne bruges som brækjern til at skade regeringens omdømme. Jeg kan sagtens se ideen i den taktik, men hvorfor i alverden skulle regeringen, der er lige så sikker på, at det hele foregår, som det skal, hjælpe fru Elsebeth Gerner Nielsen med det forehavende?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Grunden til, at jeg på ingen måde er overbevist om, at regeringen har ret, er, at det er der ikke ret mange der er. Med undtagelse af en enkelt professor ved et universitet her i hovedstaden, som i øvrigt også er imod EU, har jeg simpelt hen ikke kunnet finde nogen uden for huset, der støtter regeringen. Jeg har ikke kunnet finde nogen.

Jeg skal nu tage et meget konkret eksempel: Regeringen støtter hele sin udlændingepolitik på en sag fra Holland, der blev afgjort ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i 1999. Ud fra den siger man, at der, medmindre der er uoverstigelige forhindringer, godt kan gives afslag på familiesammenføring. Regeringen forholder sig overhovedet ikke til, at den sag drejer sig om en udvisning af en dybt kriminel. Den handler ikke om familiesammenføring. Den handler ikke om et ægtepar, der bare gerne vil have lov til at være sammen. Den handler om en dybt kriminel og udvisningen af ham. Alligevel baserer man hele sin jura på en sag, man ikke kan basere sin jura på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om det forslag til vedtagelse, der er fremsat af ordføreren for forespørgerne, fru Elsebeth Gerner Nielsen, m.fl., blive foretaget tirsdag den 3. maj 2005.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 53:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af uafhængigt klagenævn for familiesammenføringer.

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV), Anne-Marie Meldgaard (S), Steen Gade (SF), Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.

(Fremsat 1/4 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Regeringen kan ikke støtte et forslag om at etablere et særligt uafhængigt klagenævn i familiesammenføringsager. Ifølge forslagsstillerne kan et uafhængigt klagenævn bidrage til at sikre en større grad af gennemskuelse og offentlig indsigt i administrationen af udlændingeloven.

Det er endvidere anført, at et nyt uafhængigt nævn ligesom Flygtningenævnet bør udgive en årlig praksisberetning om sin virksomhed, herunder om grundlaget for nævnets afgørelser. Det er i den forbindelse anført, at en årlig praksisberetning vil skabe åbenhed om udviklingen af retspraksis og styrke retssikkerheden og, som det står i forslaget, frem for alt give Folketinget bedre mulighed for at følge med i og få indsigt i administrationen af lovgivningen.

Jeg har meget svært ved at følge forslagsstillerens begrundelse for forslaget. Familiesammenføringsager behandles i dag af Udlændingestyrelsen med klageadgang til Integrationsministeriet. Styrelsen og ministeriet skal i sagsbehandlingen følge de almindelige forvaltningsretlige regler, herunder reglerne om aktindsigt, høring og begrundelse. Integrationsministeriets afgørelser kan indbringes for domstolene og Folketingets Ombudsmand. Hertil kommer, at jeg som politisk ansvarlig minister kan blive stillet til regnskab over for Folketinget for administrationens behandling af familiesammenføringsager.

Kl. 13.35

Jeg har i dag svaret på forespørgsel nr. F 9 om forholdet mellem familiesammenføringsreglerne og den europæiske menneskerettighedskonvention. Der har i dette folketingsår været to samråd om administrationen af familiesammenføringsreglerne, ligesom jeg og den tidligere integrationsminister har svaret på en lang række spørgsmål fra udvalget og enkelte folketingsmedlemmer på området.

Jeg har på den baggrund vanskeligt ved at se, hvordan oprettelsen af et uafhængigt klagenævn vil kunne give mere gennemskuelse og offentlig indsigt i administrationen af udlændingeloven. Jeg vil i den forbindelse pege på, at en model svarende til Flygtningenævnet vil betyde, at Folketinget ikke på samme måde som i dag har en minister at stille til ansvar for administrationen af reglerne på familiesammenføringsområdet.